

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

1932

ο Παιχνός του Τριπύριου
το Χρόνι του Τριπύριου

ΔΩΡΟ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΑΣ!
 Παίρνετε μια κρέμα
ΓΚΑΣΤΟΝ
 και προφυλάσσετε καθ' ἑλην τὴν ἐπεχὴν τὸ πρόσωπό σας ἀπὸ τὰς καυστικὰς τοῦ ἡλίου ἐπιδράσεις.
 Πωλεῖται εἰς ἅλα τὰ Φαρμακεία.
 Διαρκὴς παρακαταθήκη: Φαρμακείον κ. Γ. ΑΛΕΞΙΟΥ Ὁδὸς Ἀθηνῶν 100

ΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Δος ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
 Διπλωματούχου Μοδίστας
 ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α
ΟΔΑ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ
 Ράψιμο καλλιτεχνικὸ καὶ με γούστο
 ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ
 Μία ἐπίσκεψις θὰ σὰς πείσῃ
 Δεχόμεθα παραγγελίας καὶ ἀπὸ τὰς Ἑσπέριας

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΑΠΗΤΩΝ, ΓΟΥΝΑΡΙΚΩΝ ΚΛΠ. ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΘΕΡΙΝΟΥΣ ΜΗΝΑΣ
 Ἡ Ἀν. Ἑταιρεία «ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ» καθώρισε διὰ τὴν ἐφ'ετεινὴν περίοδον, ἀπὸ 15 Ἀπριλίου ἕως 30 Ὀκτωβρίου, τὰ φηκτικὰ δικαιώματα διὰ τὴν διατήρησιν ταπήτων, γουναρικῶν κλπ. ὡς κάτωθι:
ΤΑΠΗΤΕΣ:
 Ἀπὸ 1 ἕως 5 τετραγ. μέτρα Δραχ. 15.— τὸ τεμάχιον.
 > 5 > 10 > > > 30.— > >
 > 10 > 20 > > > 3.— κατὰ τετραγ. μέτρον
 > 20 > 30 > > > 3.50 > >
 > 30 > 40 > > > 4.— > >
 Ἄνω τῶν 40 > > > > 5.— > >
 Ἐπὶ πλέον πέντε τοῖς χιλίοις ὡς ἀσφάλιστρα ἐπὶ τῆς δηλομένης ἀξίας ἐκάστου τάπητος.
ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ:
 Δι' ἑκάστον τεμάχιον δραχ. 100. Ἐπὶ πλέον δέκα τοῖς χιλίοις ὡς ἀσφάλιστρα ἐπὶ τῆς δηλομένης ἀξίας ἐκάστου γουναρικοῦ.
 Εἰς τὰς ἀνωτέρω τιμὰς συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ παραλαβὴ καὶ ἡ παράδοσις εἰς τὰς οἰκίας τῶν κ.κ. πελατῶν τῶν ταπήτων κλπ. δι' αὐτοκινήτων τῆς Ἑταιρείας.
 ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΑΤΕ 80—191.

Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγάλα χαρίσματα τῆς γυναικὸς ἐνε τὸ μενίδιωμα.
 Τὸ μεγαλύτερο δέλεγγρο τοῦ μενιδιωματός ἐνε τὸ ὁμορφὰ δόντια. Ἡ ὀδοντίαστα **GELLE FRERES**
 τὰ λευκαίνει σὺν ἐλεφαντόδοντο καὶ ἀρωματίζει συγχρόνως τὸ στόμα.
 Πωλεῖται εἰς ἅλα τὰ Μυροπωλεῖα καὶ Φαρμακεία.
 Γενικὸ Ἀντιπρόσωπος: ΖΩΓΡΑΦΟΣ, ΒΑΚΗΣ καὶ Σία, Ἀθηνῶν 27, Α-ΘΗΝΑΙ.

Διοκία KISSINGA κατὰ τῆς **ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ**
 Πωλοῦνται εἰς τὰ **Φαρμακεία**
 Ἀντιπρ. Τζούρος Καρρᾶς Ἀθῆναι

Εἰς τὸ κέντρον ΓΑΥΦΑΔΟΣ καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ Καραπάνου, ἐνοικιάζεται κατοικίᾳ δωρόφορος, ἐπιπλωμένη, μετὰ πιάνου, κηπάρου καὶ ἀφθόνου ποσίμου ὕδατος.
 Ἐπίσης ἐνοικιάζονται δύο δωμάτια, κούβινα κλπ. χρειώδη.
 Πληροφορίαι 8—11 π.μ. Τυπογραφεῖον Σ. Στραγγάλου, ὁδὸς Λέκα 7.
 Συνατώμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.
 Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ. 1-68

ΤΟ ΚΑΛΥΠΤΙΚΟΝ ΒΟΥΝΤΕΡ (WUNDER) (Γερμανικὴ ἐφευρέσις)
 Καθιστᾷ τὴν ἐπιθυμητὴν λευκὴν, μαλακὴν, ἀσπρὴν καὶ ἀσπρὴν μασσάδα, σκεπάζει τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῆς ἡλιακῆς ἐπιδράσεως.
 Φρεσκάρει καὶ καθαρίζει τὸ πρόσωπόν σου τὸ πρωῒ, τὸ βράδυ, πρὸ τοῦ περιπάτου καὶ γενικῶς ὅταν τοιαυτὴν περιελάσῃς. Συνιστᾷται ἐλαφρὰ ἐντεταρτάσει, καὶ τοῦ σώματος τριβὴ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος μετὰ τὸ λουτρὸν, τὴν ἡλιοθεραπείαν, μετὰ τὸ μασσᾶν. Πωλεῖται εἰς τὰ κεντρικὰ Φαρμακεία, Μυροπωλεῖα Ἀθηνῶν καὶ Φαρμακεία, Μυροπωλεῖα Ἑσπέριας. Πειραιῶς. Παρακαταθήκη «Βούντ» Αἰόλου 72B. Τηλ. 63-63. Τιμὴ τοῦ ἑξ. ἑσπέριας ἀποστέλλεται ἀνδρα. 50. Ἑσπέριας ἀποστέλλεται ἀνδρα. 65.

Persil
 Φρέσκα σὺν τὴν κροῖνὴν ὁμοσὶ καὶ ἄσπρα σὺν τ' ἀνοξιάτικα λουλούδια, θὰ γίνωνται ὡς ὅταν τὰ πλύνετε μετὰ τὸ σαποῦν.
ΠΕΡΣΙΛ
 Πωλεῖται εἰς τὰ ἐδωμοπωλεῖα Γ. Ἀντ. ΤΖΟΥΡΟΣ καὶ ΚΑΡΡΑΣ, Ἀθῆναι.
 Παρακαταθήκη:
 Θεσσαλονίκη: Καραβίδα καὶ Σία, Στὸς Φορῶν.
 Πάτρα: Φωτόπουλος, Πατρῶος 66.

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡΧ. 150	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
> ΕΞ ΑΜΗΝΟΣ	80	ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
> ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	6		ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—419
> ΑΜΕΡΙΚΗΣ	6		
> ΑΦΡΙΚΗΣ	30	ΚΥΡΙΑΚΗ, 8 Μαΐου 1932	
> ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ	30		

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
 Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 62 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
 Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
 Ἐν Βελγικῇ Κογκό ὁ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
 Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
 General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
 Ὃπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Πολλοὶ ἀναγνώσταί μας μᾶς γράφουν, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθῶν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὴν ἐπιταγῶν. Γιά νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, βιβλίων, Ἡμερολογίων, κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα ἰσοδύναμα τιμῆς.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ
Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Σωτήρη Σκίπη: ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.—Γ. Σ. Δούρα: ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΣΙΩΝ.—Γακ. Χ. Δραγάσης: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ.

Τὸ βιβλιάρκι αὐτὸ τῶν τριάντα σελίδων ποὺ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, τριακοστὸ σὲν τῆς ἀπὸ καλοσημῶν φυλλαδίων τῆς «Ἑρμηνείας», ἀποτελεῖται ἀπὸ σκέψεις καὶ γνωμικὰ τοῦ γνωστοῦ λόγιου, κομματιαστὰ κ' ἀνάκατα. Ὁ κ. Σκίπης ἔρριψε ἀφορμὴν νὰ ἐκθέσῃ ἐδῶ μέσα τὴν ἀντιλήψιν του γιὰ ὠρισμένα ζητήματα τῆς τέχνης, νὰ διηγηθῇ φιλολογικὰς ἀναμνήσεις του, νὰ θαυμάσῃ καὶ νὰ ἐπικρίνῃ πρόσωπα τῆς ποιήσεως, νὰ δώσῃ τὸν καθημερινὸν του ἑαυτὸ σὲς πρὸς αὐθόμητες καὶ ἄμεσες ἐκδηλώσεις του. Ἀσχέτως μὲ τὴν οὐσίαν καὶ τὴν σημασίαν τῶν γνωμῶν του, τίς ὅποιες μὴ ποτε εἶναι νὰ παραδέχεται ἢ ὄχι, ὁ ἀναγνώστης παρακαλοῦται μὲ τὸ τέλος τῶν συγγραμμάτων ὡς ἐπιχειρήσει ὡστόσο μὴ ἐκφράσῃ ἐλαφρὰ καὶ διάφανη, ποὺ δὲν κορυβίζει καθόλου, ἀλλ' ἀντιθέτως προσεγκύβει καὶ κάπου-κάπου γοητεύει.

Ἐπιπλέον βιβλία σημεία ὅπου ὁ ποιητὴς μιλάει γιὰ τὸν ἑαυτὸν του μ' ἕνα τρόπο κάπως πολὺ... ὑποκειμενικὸ ἢ δογματικὸ γιὰ τοὺς ἄλλους μ' ἐπικρίσεις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤτοι καὶ μέρη—τὰ περισσότερα—ὅπου ὁ κ. Σκίπης ἀφίνει, κατὰ μέρος, τίς προκαταλήψεις καὶ ἄλλες τὰ θεματικὰ του μὲ καθαρότητα καὶ διεξόδου. Προκειμένου μάλιστα γιὰ τὸν Παπαδιαμαντὴ μᾶς γίνεται ἀπροσδόκητα καὶ διαφωνητικὸς. Ἀναφέρει δηλαδὴ κάπου ὅτι ὁ μεγάλος Σκιαθίτης ἔχει δημοσιεύσει μὴ σὲν ἀξίωσιν γιὰ τὸ... γλωσσικὸ ζήτημα καὶ σὲν ὅσον χρονολογημάτων σὲ καθημερινὴν ἐφημερίδα, πράγματα ἄγνωστα ἀκόμα καὶ στοὺς θαυμαστὰς τοῦ ἐξόχου διηγηματογράφου. Ἐν γένει τὸ βιβλιάρκι τοῦ κ. Σκίπη διαβάσειται

εὐχάριστα καὶ δὲν ἔχει καμμιά σχέσιν μὲ τὴν βαρετὴ φιλολογία παρόμοιων ἀποφθεγματικῶν συλλογῶν.

Ἡ συλλογὴ τοῦ κ. Δούρα, καλοσημῶν καὶ ἀπολύτως ἐμφανιστικῆ, περιέχει ἀνατυπωμένα τραγούδια τοῦ ἰδίου ποὺ εἶχαν δημοσιευθῆν σὲ τρία προηγουμένα μικρότερα βιβλία. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἡ ποίησις τοῦ κ. Δούρα μυρίζει... λιθάνι. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος δὲν ἔλπειν παρὰ θεσηκαυτικὰ ὄνματα, προσυγῆς πρὸς τὸν Κύριο, ἐπιλήσεις κατὰ τοῦ Διαβό-

θεῖ στῆ Θεοτόκῳ καὶ ἡ ἐξομολογήσεις του ἀπευθύνονται πρὸς τὸ Χριστό. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὁ ποιητὴς κατέχειται ἀπὸ πνεῦμα—κάθε ἄλλο βέβαια παρὰ πονηρὸν—καὶ ὀπτασιάζεται... Καὶ ὅμως οἱ στίχοι τοῦ κ. Δούρα δὲν εἶνε ἄσχητοι. Εἶνε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τεχνικωτέρους ποὺ γράφονται. Σ' αὐτὸ συνεπίνει πολὺ καὶ ἡ μορφὴ τοῦ συνόπτου, στῆν ὅποιον περιλαμβάνει ὁ ποιητὴς τὸ θεσηκαυτικὸ λυρισμὸν του καὶ τὴν ὅποιαν παρουσιάζει μὲ ἐπιμαλῆμένα μέσα. Λεῖπει ὅμως τὸ

στὸ Βασιλῆα τῶν οὐρανῶν τὸν δευρομύνητο. Γιά Σέβανε ὕμνοι καὶ ψαλμοί, γιά σὲ τραγουδία πρέπου. Τῆ δόξα σου τὴν ψαλμοδοῦν οἱ ἀγγέλοι ποὺ τὴ βλέπου. Δὲν τὴ μὴνᾶν τὴ δόξα σου καὶ δὲν (τὴ μολογᾶνε καὶ τ' ἄστρα σου, σὰ βγαίνοννε καὶ σὰ φεγγοβολᾶνε; Ἐσὺ τῶν πάντων ὁ Θεὸς κ' ἐσὺ τῶν κόσμων Πλάστης καὶ τῶν αἰῶνων ἄναρχος καὶ μοναχὸς Ἀνάστης!

Ὁ παλαμάχος τῶν γραμμάτων, πρῶην γυμνασιάρχης καὶ νῦν διευθυντῆς Λυκείου, καθηγητῆς τοῦ κ. Παύλου Νικολάου καὶ πολλῶν ἄλλων... γηραιῶν λογίων κ. Ἰάκωβος Δραγάσης τύπως τελευταία σὲ φυλλάδιον μὴ διάλεξι τὸν γιὰ τὸν ἀείμνηστο Λιδάσκωλο τοῦ Γένους Γεώργιο Γεννάδιον. Ὁ Γεννάδιος, μὴ ἀπὸ τῆς σπουδαίστες φυσιογνωμίας τοῦ Ἀγῶνος, ὁ ὅποιος κάποτε μὲ μὴ πατριωτικὴν οὐμλία τοῦ στὸ Ναυπλίου μάχη... μὴ ἀκατομῶν δραχμῆς, παρακολούθειται καὶ ἐξετάζεται ἐδῶ μέσα ἀπὸ τὰ πρῶτα τῶν χρόνων μέχρι τῶν ἐσχάτων λεπτομερειῶν τῆς ζωῆς του. Ὁ διογῶρος, τοῦ ἔχει συλλέξει καθε σκετικὴν εἰδήσιν, τὸν ἔχει μελετήσει συστηματικῶς καὶ μᾶς τὸν παραδίδει ὅσο περισσότερο μῦθος φωτισμένον ἀπὸ τὴν ἱστορίαν. Ἐν γένει ἡ ἀληθοειδὴς πραγματικότης τοῦ κ. Δραγάτη συμπληρῶνται μὴ πραγματικὴ ἔλλειψη καὶ γίνεται ἀπαραίτητη γιὰ τὸν ἀρετῆ τῶν χρόνων τῆς Ἑπανάστασεως καὶ γενικώτερον τοῦ Ἑθνους μας.

ΧΑΜ.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΕΠΟΥ
 «Καλὴ μὲσα σ' ἄλλες σαλῶν, λέει ἡ ἀλεπού σὲς κόττες ὅταν μπαίνει σὸς κοττίτσι. Ὁ λ λ λ ν δ ι κ χ η
 Ἡ ἀλεπού ποὺ τρώγει εἶνε πρὸς εἶνα ἀπ' τὸ κομμιῶμένο λιοντάρι.
 Γερμανικὴ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ ΑΥΤΟ
 τὴν καταπληκτικὴν Ἑρωτικὴν Ἱστορίαν:
«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΣ»

Βασιλικὸν τῶν ἔπαινων καὶ θεῖκον τῶν (αἰνο)

ΕΝΑ ΛΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου) Ο Γουλιέλμος Μάιστερ, ο οποίος με το βαθύτερο σεβασμό, είχε αποποιήσει να δεχτεί κάθε τιμή, έπαινε εν τούτοις πρώτος να συγχαρεί με τον ειλικρινέστερο ένθουσιασμό το φίλο του βαρώνο Ρούτβειν για το μεγάλο άξιωμα που του είχε δώσει η βασιλίσα...

Το ίδιο έκανε κι' ο πρίγκιψ ντε Μαριγιάν... Έξαφνα στάθηκαν κι' οι δυο και τα πρόσωπά τους έλαμψαν από χαρά, καθώς είδαν δυο γοητευτικές όπταεις να προχωρούν προς αυτούς.

Ήταν η Μινιόν κι' η πριγκίπισσα Γκρατσιόζα, η όποιες ξαναβρίσκαν κοντά τους απ' τον περπατό τους, κρατώντας στα χέρια τους υπέροχα λουλούδια, με το χαμόγελο της απόλυτης εύτυχίας ζωγραφισμένο στα πρόσωπά τους.

Την ίδια στιγμή παρουσιάστηκε και ο μαρκήσιος Τζοβάνι ντε Κυπριάνι.

Ο κόμης Σπάντα κι' ο ιππότης ντε Γκερσάν βρισκόντουσαν στο πλάι του...

Ο Ουμβέρτος με δάκρυα εύδαιμονίας στην άκρη των ματιών του, στεκόταν δειά πίσω...

Ο παλτρός αλήτης Λαζάριο έπλωσε τότε με μεγαλοπρέπεια και, δείχνοντας, τα ζευγαίρια των έρωτευμένων, είπε:

—Τι γλυκειά, τι φωτεινή, τι αλησμόνητη εικόνα!... Φίλοι, ένα λαμπρό μέλλον αναπέλλει... Αύριο όλο το σκληρό παρελθόν θα έχει σβήσει... Όλα τα όνειρά μας θα έχουν πραγματοποιηθεί... Η εύτυχία άρχίζει από αύριο...

«Αλλόμονο όμως... Το αύριο είναι ένας προδότης που κανείς δεν το ξέρει...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο όρξινοντας απέραντα διαφανής και καθαρός, υποδεχόταν την κανονόβληνη και διάφανη, ξεπροβάλλε ανάλαφρη, άγνή και τριανταφυλένια, μέσ' απ' το λίκνο των γαλάζιων κυμάτων... Η άμυγδαλίνα ήταν πλημμυρισμένη από τα γλυκύτερα και μευσοτικότερα άρώματα...

Η Νεάπολις ξυπνούσε μέσα σ' αυτό το όνειρώδες και το παραδεισιακό περιβάλλον για να μορτώσει την απελευθέρωσή της από τον έφιάλτη που τόσο καιρό την εθάραινε...

Ναί, ήταν η εύλογη μέρα, που τόσο άνοιξιμονα την πρόβλεπαν οι Ναπολιτάνοι. Το πνεύμα του κακού είχε νικηθεί πεία: ο τυραννικός Φερδινάνδος Α' δεν υπήρχε πεία στή ζωή κι' η εγγληματική εύνοιαμένη του, η Ισαβέλλα ντε Μαλιφιόρα, η Μαύρη Δουκίσα, βρισκόταν πεία εδρόσιστη στον καταρριμένον πεία βράχους των Νησιών του Θανίστου που θ' αποτελούσαν στο εξής το θρόνο της...

Και—ο εύτυχία απέραντη—οι γάμοι της Μινιόν, της γλυκειάς και πομπωμένης μικρούλας μάρτυρας, θα αποτελούσαν ένα είδος επινεικίου αποτελούσαν την Μαρία Βιζέντι, του θρόνου των δυο Σικελιών.

Η ίδια η βασιλίσα είχε διαλέξει την εύτυχημένη αυτή μέρα για το γάμο της κόρης της Γκρατσιόζας με

το νεαρό Γάλλο πρίγκιπα Ροβέρτο ντε Μαριγιάν, τον γενναίο φίλο του Γουλιέλμου Μάιστερ... Μά όχι μοναχά αυτός, αλλά και οι άλλοι σύντροφοί του ακόμα, μεθυσμένοι από έλπίδα κι' εύτυχία θα παντρευτούν συγγενούς...

Ο βαρώνος Ρούτβειν θα παντρευτεί την ξανθή Νόρα, ο Λαέρτης τη γλυκειά και ταρπίνια Φιλίνα... Επίσης ο Φορτσουάντο, ο ανδρείος αρχηγός των γενναίων βουνίσσιων, θα παντρευτεί μια φίλη και γλυκειά ψαρπούλα που την έρωτευτηκε κατά τη διάρκεια της παραμονής του στη Νεάπολη...

με την ιδέα ότι κακοί άνθρωποι μπορούσαν να τα άσπασουν κι' αυτά από τους γονείς των, όπως είχαν άσπάζει τη γλυκειά Σπεράτα για να την κάνουν Ατσιγγανοπούλα με το όνομα Μινιόν... «Ω! τι φοιχτός έφιάλτης που ήταν για όλους η ανάμνησις των περιπετειών της δυστυχημένης μικρούλας... Έτσι μπορούσε να εξηγήσει κανείς και τον θυμασμό των Ναπολιτάνων προς τον απελευθερωτή της και μυστήρα της που τον θεωρούσαν σαν Θεό, το Γουλιέλμο Μάιστερ, τον ήρωικό Γάλλο!... Όλες η γυναίκες δάκρυζαν προφέρον

Ο βαρώνος ντε Ρούτβειν.

πολι... Η χαμπάνες χτυπούσαν όσο το δυνατόν πιο πρόσχαρα... Η μουσική πήγαιναν να σπάσουν... Η ένθουσιώδεις έπευφρμίες ανέβαιναν προς το γαλάζιο ουράνιο...

—Ζήτω η καλή μας βασιλίσα Μαρία Βιζέντι! φώναξε ο λαός. Εύτυχία και τιμή στη Μινιόν!...

Η ιστορία της Μινιόν, που την είχε μάθει ολόκληρη η Νεάπολις συγκινούσε κι' έκανε όλο τον κόσμο να κλαίει... Αγάπια και κορίτσια την άκουγαν με άρνια κι' ανατριχίλαζαν

τας το όνομα του πιστού και γενναίου αυτού έραστου, που έσωσε απ' τα μαρτυρία της τη μικρούλα μαρκησία, χώνοντας άφθονα το αίμα του γι' αυτή... Η κοπέλλες πάλι εύχόντουσαν από τα τρίσβαθα της καρδιάς τους να βρεθεί ένας τέτοιος σύζυγος και γι' αυτές...

«Όλοι νόμιζαν πως οι γάμοι του Γουλιέλμου και της Μινιόν θα φέρουν εύτυχία στη Νεάπολη και γι' αυτό εκατό οικογένειες, ακολουθώντας το παράδειγμα της βασιλίσσης Μαρίας, είχαν αποφασίσει να παντρευτούν...

Στο προσεχές φύλλο της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

«ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ»

Η άριστογραμματική συνέχεια της «MINION», την όποια με τόσον ενδιαφέρον παρακολουθούν οι αναγνώσται μας. Στο νέο αυτό μυθιστόρημα, που θα σας γοητεύσει όλους, θα ξαναβρείτε τους ήρωας της «MINION» σε καινούργιες τους περιπέτειες, δραματικές, συγκινητικές, απαραχτικές.

τρέψουν τ' άγρια τους και τα κορίτσια τους την ίδια μέρα.

Παντού λοιπόν έβλεπε κανείς λουλούδια, παντού άκουγε τραγούδια και δεσπόζοντας στην απέραντη βουή της γιορτής αυτής της Έλευθερίας και του έρωτος, άντηγρούσαν τα σήμαντρα του παλμού και μεγάλου μητροπολιτικού ναού...

«Ας μεταφερθούμε στο μέγαρο Κυπριάνι, μέσα στην απέραντη αίθουσα των τιμών, τή στολισμένη με υπέροχα μακράρια άγλάματα...

Έκει μέσα όλη η άριστοκρατία της Νεαπόλεως, όλοι οι εξέχοντες άσσοί κι' η αντίπροσωπείες του λαού, περιμένουν τη γλυκειά και γοητευτική ηρωίδα της ιστορίας...

Έξαφνα η μεγάλη πόρτα ανοίγει και ο μαρκήσιος Κυπριάνι εμφανίζεται κρατώντας απ' το μπράτσο την πολυαγαπημένη του Σπεράτα, τη λεία Μινιόν, που τόσο χρόνια μάταια την αναζητούσε ο Λαζάριο, τρελλός από πόνο κι' άσπελσία...

Μιά άκατανίκητη συγκίνησης φουσκώνει τα στήθη όλων των παρισταμένων, καθώς βλέπουν τον μεγάλο αυτό ήρωα και δυστυχημένο πατέρα, του όποιο τα χαρακτηριστικά έχουν βαθουλώσει και τα μαλλιά άσπρίσει πρόωρα, άφου δεν είχε ακόμα ούτε σαράντα πέντε χρόνων...

Μά αυτή τη στιγμή ο Τζοβάνι άχτινοβολεί ολόκληρος από μια ούρανια εύτυχία...

Θεέ μου, πόσο η Μινιόν, αληθινό λουλούδι του ουράνου, είναι ωραία μέσα στο λευκό φόρεμά της που την κάνει να φαίνεται σαν κρίνος... Είναι η άνοιξη... Είναι η άμορφοι των άγγέλων...

Και ο πατέρας της τρελλός πάλι, αλλά αυτή τη φορά τρελλός από εύτυχία και έκσταση, την κυττάζει με έκσταση και πορφάνεια...

«Επειτα το θλιμένο του πέφτει με μι' άχτινοβόλο έκφρασι τρυφερότητας στην Έλενα Φρόντισια, τη μαρκησία ντε Κυπριάνι, τη σύζυγό του...

Εύτυχημένη μητέρα! Άγία Μαντόνα!... Άρσινε να κυλήσουν τα εύλογημένα σου δάκρυα... Πικρή δροσιά των μαρτυριών του παρελθόντος στη στερηνή σου εύτυχία...

Η κόρη σου σου έπιστράφη από ένα θαύμα αγάπης; και να ο σωτήρας της; Ο ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΜΑΡΙΣΤΕΡ!

Στην εμφάνισή του ζωηρές ζωοκαυγίες άντηγρούν απ' όλες τις μεριές...

Ο ήρωας της ημέρας προχωρεί με βήμα σταθερό κι' άχτινοβολεί κι' αυτός από εύτυχία... Συνδεθεί με η λικνωμένη κυρία, η όποια φοράει μαύρα. Είναι η κυρία Μάιστερ, η μητέρα του που χήρεψε, αλλόμονο, τελευταία, γιατί ο γέρος πατέρας του Γουλιέλμου πέθανε...

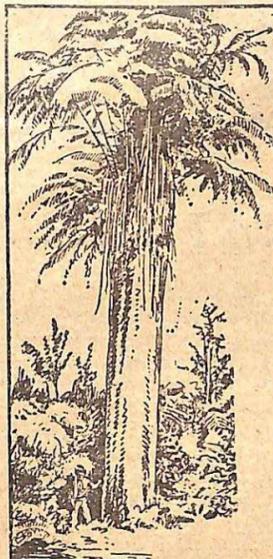
Σιωπή, γεμάτη σεβασμό, διαδέχεται σε λίγο τις ένθουσιώδεις ζωοκαυγίες και όλοι παρμερίζουν για να τους άφήσουν να περάσουν και να κατέβουν τα θελοδοστωμένα σκαλοπάτια για ν' άνεθούν στα ολόχρυσά άμάξια που τους περιμένουν έξω.

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο τέπος της αιωνίας άνοιξως. Τα νησιά Χαβάι κι' οι κάτοικοι τους. Μήνες του μέλιτος που διαρκούν... χρόνια. Πού ήταν οι Παράδεισους των Πρωτοπλάστων; Τι λένε οι έπιστήμονες, διάφορα είδη ψαριών που μιλάνε. «Η γρήα στρίγγλα που γρυλλίζει σαν γουρουνόπουλο». Τα πανύψηλα φυτά των νήσων Χαβάι. Ο τελευταίος άπόγονος μιας μεγάλης φυλής, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μιά πανύψηλη φτέρη των νήσων Χαβάι.

Τα νησιά Χαβάι της Ωκεανίας, είναι ο πιο περιεργός και συγχρόνως ο πιο μακάριος τόπος της ύφης. Έχουν το γλυκύτερο και σταθερότερο κλίμα που υπάρχει στον πλανήτη μας. Οι κάτοικοι τους άγνοούν έντελώς τι θά πη χειμώνας, όπως επίσης άγνοούν και τις μεγάλες καλοκαιριές ζέστες.

Σε όλες τις εποχές του έτους, τόσο το Δεκέμβριο όσο και τον Αύγουστο, έπικρατεί εκεί συνεχώς γλυκειά κι' εύάριστη θερμοκρασία. Γι' αυτό το λόγο μάλιστα τα νησιά Χαβάι έχουν έπωνυμιασει «Ο Τόπος της Αιωνίας Άνοιξως».

Βροχή δεν πέφτει ποτέ, ο ουράνος είναι πάντα ξάστερος κι' η άμυγδαλίνα διαρκώς άφθια, σ' αφάνταστο βαθμό.

Έξ αίτιας μάλιστα του γλυκού κι' εύάριστου κλίματος του τόπου των, οι κάτοικοι των νήσων Χαβάι είναι ράθυμοι και φιλήδονοι. Έτσι στα νησιά αυτά ο έως άναπόσπαστοι περιούσιο από κάθε άλλο μέρος του κόσμου. Το δε περιεργό είναι ότι το κλίμα των Χαβάι επιδρά... έρωτικώς, όχι μόνο στους ίθαγενείς, αλλά και στους ξένους.

Όλοι σχεδόν οι ξένοι που πηγαίνουν εκεί, όσο ψυχροί και φλεγματούδεις κι' αν ήταν πριν φύγουν απ' την πατρίδα τους, μόλις φτάνουν στα νησιά Χαβάι, αλλάζουν έντελώς χαρακτήρα και γίνονται κι' αυτοί ράθυμοι, αισθηματικοί κι' έρωτόληπτοι σαν τους ένοπίους. Η μεταβολή μάλιστα αυτή είναι τόσο βαθειά και καταφανής συγχρόνως, ώστε όταν τους έπισκεπώνται παλιοί τους φίλοι ή συγγενείς τους, που είχαν να τους ίδουσε χρόνια, δεν τους αναγνωρίζουν καθόλου. Την παρατήρησι αυτή την έχουν κάνει όλοι οι περιηγητάι και βιολόγοι που πέρασαν απ' τη Χαβάι.

Χάρη στην ιδιότητα αυτή που έχει το κλίμα να κάνει τους ανθρώπους αίσθηματικούς κι' έρωτόληπτους, κάθε μήνα πηγαίνουν στις Χαβάι χιλιάδες ζευγαία έρωτευμένων ή νύμφων για να περάσουν εκεί το μήνα του μέλιτος. Έχει παρατηρηθεί μάλιστα σχετικάς ότι εκεί ο μήνας του μέλιτος διαρκεί περισσότερο παρά σ' οποιαδήποτε άλλη χώρα, παρατείνεται δηλαδή σε πολλούς μήνες ή και σε χρόνια ακόμα.

Έτσι, υπάρχουν άνδρόγυνα που πήγαν στις Χαβάι προ πέντε-έξι έτών, για να περάσουν το μήνα του μέλιτος κι' όμως ακόμα δεν έφυγαν από κεί. Έξακολουθούν να παραμένουν στα ώραία αυτά νησιά και να είναι εύτυχημένα και αγαπημένα, σαν να μην πέρασε ούτε μιá εβδομάδα από την ημέρα που παντρεύτηκαν. Πολλοί έπιστήμονες ύποστηρίζουν με πεποίθησι σήμερα ότι ο Παράδεισος των Πρωτοπλάστων βρισκότανε στα νήσους Χαβάι. Και τον ίσχυριζότανε ο ίδιος ο Αδάμ.

Τα νησιά Χαβάι της Ωκεανίας, είναι ο πιο περιεργός και συγχρόνως ο πιο μακάριος τόπος της ύφης. Έχουν το γλυκύτερο και σταθερότερο κλίμα που υπάρχει στον πλανήτη μας. Οι κάτοικοι τους άγνοούν έντελώς τι θά πη χειμώνας, όπως επίσης άγνοούν και τις μεγάλες καλοκαιριές ζέστες.

Σε όλες τις εποχές του έτους, τόσο το Δεκέμβριο όσο και τον Αύγουστο, έπικρατεί εκεί συνεχώς γλυκειά κι' εύάριστη θερμοκρασία. Γι' αυτό το λόγο μάλιστα τα νησιά Χαβάι έχουν έπωνυμιασει «Ο Τόπος της Αιωνίας Άνοιξως».

λιστα σχετικάς ότι εκεί ο μήνας του μέλιτος διαρκεί περισσότερο παρά σ' οποιαδήποτε άλλη χώρα, παρατείνεται δηλαδή σε πολλούς μήνες ή και σε χρόνια ακόμα.

Έτσι, υπάρχουν άνδρόγυνα που πήγαν στις Χαβάι προ πέντε-έξι έτών, για να περάσουν το μήνα του μέλιτος κι' όμως ακόμα δεν έφυγαν από κεί. Έξακολουθούν να παραμένουν στα ώραία αυτά νησιά και να είναι εύτυχημένα και αγαπημένα, σαν να μην πέρασε ούτε μιá εβδομάδα από την ημέρα που παντρεύτηκαν.

Πολλοί έπιστήμονες ύποστηρίζουν με πεποίθησι σήμερα ότι ο Παράδεισος των Πρωτοπλάστων βρισκότανε στα νήσους Χαβάι. Και τον ίσχυριζότανε ο ίδιος ο Αδάμ.

Τα νησιά Χαβάι της Ωκεανίας, είναι ο πιο περιεργός και συγχρόνως ο πιο μακάριος τόπος της ύφης. Έχουν το γλυκύτερο και σταθερότερο κλίμα που υπάρχει στον πλανήτη μας. Οι κάτοικοι τους άγνοούν έντελώς τι θά πη χειμώνας, όπως επίσης άγνοούν και τις μεγάλες καλοκαιριές ζέστες.

Σε όλες τις εποχές του έτους, τόσο το Δεκέμβριο όσο και τον Αύγουστο, έπικρατεί εκεί συνεχώς γλυκειά κι' εύάριστη θερμοκρασία. Γι' αυτό το λόγο μάλιστα τα νησιά Χαβάι έχουν έπωνυμιασει «Ο Τόπος της Αιωνίας Άνοιξως».

Βροχή δεν πέφτει ποτέ, ο ουράνος είναι πάντα ξάστερος κι' η άμυγδαλίνα διαρκώς άφθια, σ' αφάνταστο βαθμό.

Έξ αίτιας μάλιστα του γλυκού κι' εύάριστου κλίματος του τόπου των, οι κάτοικοι των νήσων Χαβάι είναι ράθυμοι και φιλήδονοι. Έτσι στα νησιά αυτά ο έως άναπόσπαστοι περιούσιο από κάθε άλλο μέρος του κόσμου. Το δε περιεργό είναι ότι το κλίμα των Χαβάι επιδρά... έρωτικώς, όχι μόνο στους ίθαγενείς, αλλά και στους ξένους.

Όλοι σχεδόν οι ξένοι που πηγαίνουν εκεί, όσο ψυχροί και φλεγματούδεις κι' αν ήταν πριν φύγουν απ' την πατρίδα τους, μόλις φτάνουν στα νησιά Χαβάι, αλλάζουν έντελώς χαρακτήρα και γίνονται κι' αυτοί ράθυμοι, αισθηματικοί κι' έρωτόληπτοι σαν τους ένοπίους. Η μεταβολή μάλιστα αυτή είναι τόσο βαθειά και καταφανής συγχρόνως, ώστε όταν τους έπισκεπώνται παλιοί τους φίλοι ή συγγενείς τους, που είχαν να τους ίδουσε χρόνια, δεν τους αναγνωρίζουν καθόλου. Την παρατήρησι αυτή την έχουν κάνει όλοι οι περιηγητάι και βιολόγοι που πέρασαν απ' τη Χαβάι.

Χάρη στην ιδιότητα αυτή που έχει το κλίμα να κάνει τους ανθρώπους αίσθηματικούς κι' έρωτόληπτους, κάθε μήνα πηγαίνουν στις Χαβάι χιλιάδες ζευγαία έρωτευμένων ή νύμφων για να περάσουν εκεί το μήνα του μέλιτος. Έχει παρατηρηθεί μάλιστα σχετικάς ότι εκεί ο μήνας του μέλιτος διαρκεί περισσότερο παρά σ' οποιαδήποτε άλλη χώρα, παρατείνεται δηλαδή σε πολλούς μήνες ή και σε χρόνια ακόμα.

Έτσι, υπάρχουν άνδρόγυνα που πήγαν στις Χαβάι προ πέντε-έξι έτών, για να περάσουν το μήνα του μέλιτος κι' όμως ακόμα δεν έφυγαν από κεί. Έξακολουθούν να παραμένουν στα ώραία αυτά νησιά και να είναι εύτυχημένα και αγαπημένα, σαν να μην πέρασε ούτε μιá εβδομάδα από την ημέρα που παντρεύτηκαν.

Πολλοί έπιστήμονες ύποστηρίζουν με πεποίθησι σήμερα ότι ο Παράδεισος των Πρωτοπλάστων βρισκότανε στα νησιά Χαβάι. Και τον ίσχυριζότανε ο ίδιος ο Αδάμ.

Τα νησιά Χαβάι της Ωκεανίας, είναι ο πιο περιεργός και συγχρόνως ο πιο μακάριος τόπος της ύφης. Έχουν το γλυκύτερο και σταθερότερο κλίμα που υπάρχει στον πλανήτη μας. Οι κάτοικοι τους άγνοούν έντελώς τι θά πη χειμώνας, όπως επίσης άγνοούν και τις μεγάλες καλοκαιριές ζέστες.

Ο Πόι-Ούτου, ο τελευταίος άπόγονος της φυλής του.

λιστα σχετικάς ότι εκεί ο μήνας του μέλιτος διαρκεί περισσότερο παρά σ' οποιαδήποτε άλλη χώρα, παρατείνεται δηλαδή σε πολλούς μήνες ή και σε χρόνια ακόμα.

Έτσι, υπάρχουν άνδρόγυνα που πήγαν στις Χαβάι προ πέντε-έξι έτών, για να περάσουν το μήνα του μέλιτος κι' όμως ακόμα δεν έφυγαν από κεί. Έξακολουθούν να παραμένουν στα ώραία αυτά νησιά και να είναι εύτυχημένα και αγαπημένα, σαν να μην πέρασε ούτε μιá εβδομάδα από την ημέρα που παντρεύτηκαν.

Πολλοί έπιστήμονες ύποστηρίζουν με πεποίθησι σήμερα ότι ο Παράδεισος των Πρωτοπλάστων βρισκότανε στα νησιά Χαβάι. Και τον ίσχυριζότανε ο ίδιος ο Αδάμ.

Τα νησιά Χαβάι της Ωκεανίας, είναι ο πιο περιεργός και συγχρόνως ο πιο μακάριος τόπος της ύφης. Έχουν το γλυκύτερο και σταθερότερο κλίμα που υπάρχει στον πλανήτη μας. Οι κάτοικοι τους άγνοούν έντελώς τι θά πη χειμώνας, όπως επίσης άγνοούν και τις μεγάλες καλοκαιριές ζέστες.

Σε όλες τις εποχές του έτους, τόσο το Δεκέμβριο όσο και τον Αύγουστο, έπικρατεί εκεί συνεχώς γλυκειά κι' εύάριστη θερμοκρασία. Γι' αυτό το λόγο μάλιστα τα νησιά Χαβάι έχουν έπωνυμιασει «Ο Τόπος της Αιωνίας Άνοιξως».

Βροχή δεν πέφτει ποτέ, ο ουράνος είναι πάντα ξάστερος κι' η άμυγδαλίνα διαρκώς άφθια, σ' αφάνταστο βαθμό.

Έξ αίτιας μάλιστα του γλυκού κι' εύάριστου κλίματος του τόπου των, οι κάτοικοι των νήσων Χαβάι είναι ράθυμοι και φιλήδονοι. Έτσι στα νησιά αυτά ο έως άναπόσπαστοι περιούσιο από κάθε άλλο μέρος του κόσμου. Το δε περιεργό είναι ότι το κλίμα των Χαβάι επιδρά... έρωτικώς, όχι μόνο στους ίθαγενείς, αλλά και στους ξένους.

Όλοι σχεδόν οι ξένοι που πηγαίνουν εκεί, όσο ψυχροί και φλεγματούδεις κι' αν ήταν πριν φύγουν απ' την πατρίδα τους, μόλις φτάνουν στα νησιά Χαβάι, αλλάζουν έντελώς χαρακτήρα και γίνονται κι' αυτοί ράθυμοι, αισθηματικοί κι' έρωτόληπτοι σαν τους ένοπίους. Η μεταβολή μάλιστα αυτή είναι τόσο βαθειά και καταφανής συγχρόνως, ώστε όταν τους έπισκεπώνται παλιοί τους φίλοι ή συγγενείς τους, που είχαν να τους ίδουσε χρόνια, δεν τους αναγνωρίζουν καθόλου. Την παρατήρησι αυτή την έχουν κάνει όλοι οι περιηγητάι και βιολόγοι που πέρασαν απ' τη Χαβάι.

Χάρη στην ιδιότητα αυτή που έχει το κλίμα να κάνει τους ανθρώπους αίσθηματικούς κι' έρωτόληπτους, κάθε μήνα πηγαίνουν στις Χαβάι χιλιάδες ζευγαία έρωτευμένων ή νύμφων για να περάσουν εκεί το μήνα του μέλιτος. Έχει παρατηρηθεί μάλιστα σχετικάς ότι εκεί ο μήνας του μέλιτος διαρκεί περισσότερο παρά σ' οποιαδήποτε άλλη χώρα, παρατείνεται δηλαδή σε πολλούς μήνες ή και σε χρόνια ακόμα.

Έτσι, υπάρχουν άνδρόγυνα που πήγαν στις Χαβάι προ πέντε-έξι έτών, για να περάσουν το μήνα του μέλιτος κι' όμως ακόμα δεν έφυγαν από κεί. Έξακολουθούν να παραμένουν στα ώραία αυτά νησιά και να είναι εύτυχημένα και αγαπημένα, σαν να μην πέρασε ούτε μιá εβδομάδα από την ημέρα που παντρεύτηκαν.

Πολλοί έπιστήμονες ύποστηρίζουν με πεποίθησι σήμερα ότι ο Παράδεισος των Πρωτοπλάστων βρισκότανε στα νησιά Χαβάι. Και τον ίσχυριζότανε ο ίδιος ο Αδάμ.

Τα νησιά Χαβάι της Ωκεανίας, είναι ο πιο περιεργός και συγχρόνως ο πιο μακάριος τόπος της ύφης. Έχουν το γλυκύτερο και σταθερότερο κλίμα που υπάρχει στον πλανήτη μας. Οι κάτοικοι τους άγνοούν έντελώς τι θά πη χειμώνας, όπως επίσης άγνοούν και τις μεγάλες καλοκαιριές ζέστες.

Η ΜΗΜΗΜΗ ΝΟΚΟΥΝΟΚΟΥΑΡΙΑ Η ΤΟ ΨΑΡΙ ΠΟΥ ΜΙΛΕΙ.

ψαρι, του όποιο το όνομα, άντιθέτως προς του προηγούμενου, είναι συντομώτατο.

Οι ίθαγενείς το λένε «Άκου». Και το όνομά του αυτό το χρωσάται στο ότι, όταν άνεβαίνει στην επιφάνεια της θαλάσσης, και βγάζει το κεφάλι του έξω απ' το νερό, το άκούει κανείς να κάνει «Άκου, άκου» με τόνο φωνής όμοιο με του κούκου.

Τέλος, στη θάλασσα των Καραϊβών βρισκείται το περίφημο ψάρι που τραγουδάει όπως το λένε και το όποιο χάρη σε μιá περίεργη είδικη διασκευή του λάουγγου και των δρόγγων του, βγάζει δυνατούς και μελωδικούς ήχους, σ' όποιο ακούγονται πολλά μίλια μακριά. Οι θαλασσινοί που είναι, ως γνωστόν, δεισιδαίμονες, πιστεύουν ότι το ψάρι αυτό κατάγεται απ' τις σειρήνες της αρχαιότητας κι' όταν άκούουν τις μελωδίες του τις θεωρούν ως κακούς οίανους. Πιστεύουνε δηλαδή ότι προαναγγέλλουν δυστύχημα για το καράβι τους.

Εν τούτοις, οι ιχθυολόγοι που κατώρθωσαν να πιάσουν μερικά απ' τα ψάρια αυτά και τάχουν φυλαγμένα στα μουσεία, ξέρουν ότι πρόκειται για ένα ακίνδυνο ψάρι, που δεν έχει καμιά σχέση με τις αρχαίες σειρήνες.

Είνα γνωστή η ιδέα που έπικρατεί από αρχαιοτάτων χρόνων ότι τα ψάρια είναι ενοχώδη και απ' την όποια γεννήθηκε η περικομωδής φράσι «άσπινος άσπινος άσπινος».

Είνα γνωστή η ιδέα που έπικρατεί από αρχαιοτάτων χρόνων ότι τα ψάρια είναι ενοχώδη και απ' την όποια γεννήθηκε η περικομωδής φράσι «άσπινος άσπινος άσπινος».

Είνα γνωστή η ιδέα που έπικρατεί από αρχαιοτάτων χρόνων ότι τα ψάρια είναι ενοχώδη και απ' την όποια γεννήθηκε η περικομωδής φράσι «άσπινος άσπινος άσπινος».

Είνα γνωστή η ιδέα που έπικρατεί από αρχαιοτάτων χρόνων ότι τα ψάρια είναι ενοχώδη και απ' την όποια γεννήθηκε η περικομωδής φράσι «άσπινος άσπινος άσπινος».

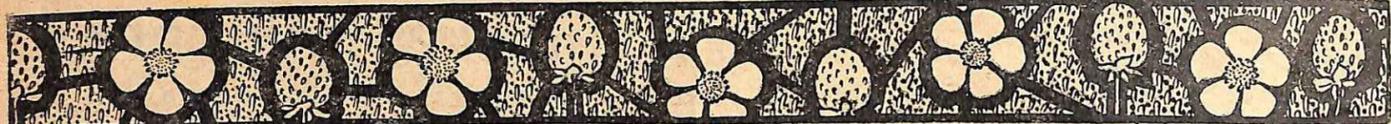
Είνα γνωστή η ιδέα που έπικρατεί από αρχαιοτάτων χρόνων ότι τα ψάρια είναι ενοχώδη και απ' την όποια γεννήθηκε η περικομωδής φράσι «άσπινος άσπινος άσπινος».

Είνα γνωστή η ιδέα που έπικρατεί από αρχαιοτάτων χρόνων ότι τα ψάρια είναι ενοχώδη και απ' την όποια γεννήθηκε η περικομωδής φράσι «άσπινος άσπινος άσπινος».

Είνα γνωστή η ιδέα που έπικρατεί από αρχαιοτάτων χρόνων ότι τα ψάρια είναι ενοχώδη και απ' την όποια γεννήθηκε η περικομωδής φράσι «άσπινος άσπινος άσπινος».

Είνα γνωστή η ιδέα που έπικρατεί από αρχαιοτάτων χρόνων ότι τα ψάρια είναι ενοχώδη και απ' την όποια γεννήθηκε η περικομωδής φράσι «άσπινος άσπινος άσπινος».

Είνα γνωστή η ιδέα που έπικρατεί από αρχαιοτάτων χρόνων ότι τα ψάρια είναι ενοχώδη και απ' την όποια γεννήθηκε η περικομωδής φράσι «άσπινος άσπινος άσπινος».

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΣ!...

Γ.
'Ο Μαρτέν Γκέο;... Κανένας ίσως
δεν ξέρει τ'ονόμα του... Κι' όμως ύ-

έρωτευμένοι γιατί να τους άφίνουμε
να μαραζώνουν...
Και, χωρίς να χάνουν καιρό, ο

—'Α! έκανε ο Μαρτέν.
—'Ω! άναστέναζε η Βερτράνδη.
Πράγμα παράδοξο και γοητευτικό

Κατά τ'ό έτος 1539, δηλαδή κατά
τ'ό τέλος τής βασιλείας του Φραγκί-

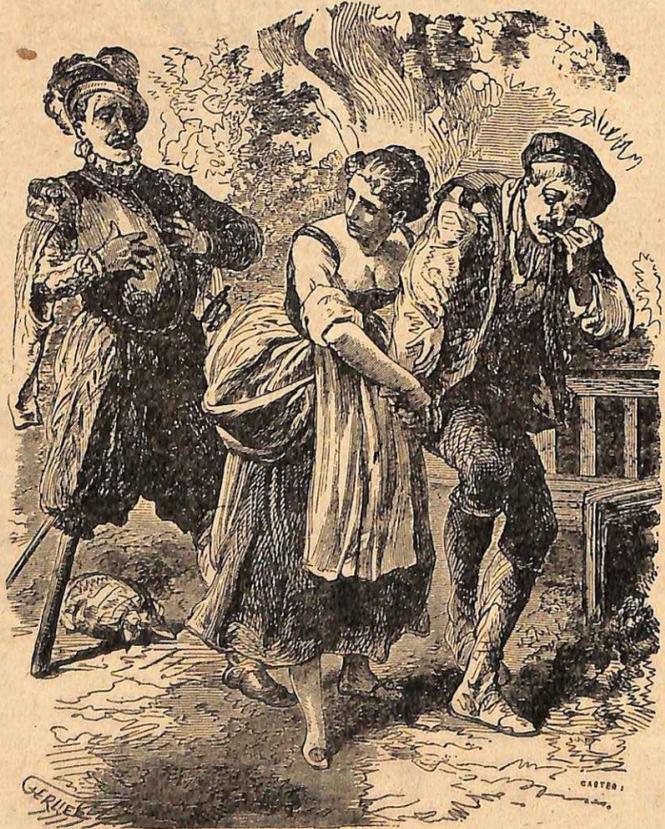
—Και ποιά θά είνε η δεύτερη αύ-
τή γιορτή; ρώτησαν οι δύο νέοι,
κουτάζοντας πονηρά ο ένας τόν άλλο.

Οι γάμοι τους, όπως είπαμε και
στην άρχή, έγιναν στις 15 Μαΐου

Τά κτήματα τού πατέρα του, τού
Βαπτιστή Γκέο γειτόνευαν με τά

Κι' οι δύο πατέρες, χαμογελών-
τας μ' αγαθότητα, έπρόσθεσαν:
—'Εμπρός!... Φιλητήστε!... Σας τ'ό

—'Ενώπιόν, οι άσπετοι αυτοί χωρι-
κοί βγήκαν αυτή τή φορά και οι προ-

Η Βερτράνδη γύρισε... 'Ω, θαύμα! Βρισκόταν άνάμεσα σέ
δύο Μαρτέν Γκέο...

—'Ο μικρός Μαρτέν κι' η μικρή Βερ-
τράνδη μεγάλωσαν κι' έγιναν, αυτός

—'Είπαμε, στα 1547, μια πολύ πε-
ρίεργη μεταβολή παρουσιάστηκε σ'ό

—'Εξάφνω, η Βερτράνδη πήγε και
στάθηκε μπροστά του και τόν ρώ-

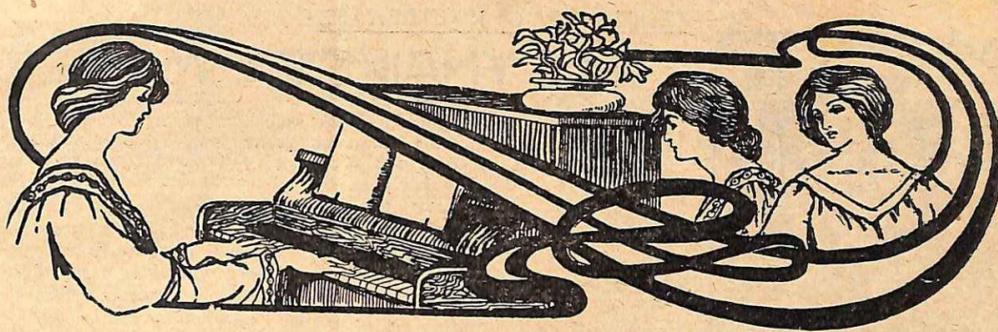
—'Είπαμε, στα 1547, μια πολύ πε-
ρίεργη μεταβολή παρουσιάστηκε σ'ό

—'Εξάφνω, η Βερτράνδη πήγε και
στάθηκε μπροστά του και τόν ρώ-

—'Εξάφνω, η Βερτράνδη πήγε και
στάθηκε μπροστά του και τόν ρώ-

—'Εξάφνω, η Βερτράνδη πήγε και
στάθηκε μπροστά του και τόν ρώ-

κεφάλι του και τής άπάντησε:
—'Είσαι τρελλή!... Δεν έχω τίπο-
τε!...
—'Κι' αν έχεις κάτι και ξέρω τήν

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Πώς πέθανε ο Γκαίτε. Η τελευταίες του στιγμές. Πώς έζησε ο Φλωμπέρ. Τι γράφει σ'ό «Ημερο-
λογίον» του. 'Ο καννός και η άνια. Τά πρώτα βήματα τού Ντ' Αννούντσιο. 'Ο ρομαντικός δημο-
σιογράφος. 'Ενας άληθής ποιητής. Στη φυλακή. 'Ο ύποχρεωτικός χωροφύλαξ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ο Γκαίτε, κατά τή νεότητά του,
έπηρεζε από κάποιο στήθιο νόσημα,
άπ' τ'ό όποιο κατώφως να άπαλλα-

—'Ο Γκαίτε, κατά τή νεότητά του,
έπηρεζε από κάποιο στήθιο νόσημα,
άπ' τ'ό όποιο κατώφως να άπαλλα-

—'Ο Γκαίτε, κατά τή νεότητά του,
έπηρεζε από κάποιο στήθιο νόσημα,
άπ' τ'ό όποιο κατώφως να άπαλλα-

—'Επί τ'όλους ζήμερούς και η 22
Μαρτίου 1832, η τελευταία μέρα τής
ζωής του. 'Ο ποιητής σκιάθηκε στις

—'Ο Γκαίτε, κατά τή νεότητά του,
έπηρεζε από κάποιο στήθιο νόσημα,
άπ' τ'ό όποιο κατώφως να άπαλλα-

—'Εκτός από τά μυηιστορήματα τού
Φλωμπέρ, πολύ ενδιαφέρουσα είνε
και η άλληλογραφία τού ξεχωριστού

—'Ο ποιητής διαμαρτυρήθηκε, έννο-
είται, αλλά η διαμαρτυρίες του δεν
έπιασαν τόπο. Τού ζήτησαν πιστο-

ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΤΡΕΛΛΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΜΟΔΕΣ ΤΟΥ 1932

Πόσα ξεδεύουν ή 'Αμερικανίδες για καλλυντικά. Η 'Αγιες Γραφές και ή φυλακισμένες. Πώς τις χρησιμοποιούσαν για να βάφουν τὰ χείλη τους. Τὰ βαμμένα δόντια. 'Όπου ή γυναικεία σιλουέττα μεταβάλλεται. Τι γίνεται στο Χόλλυγουντ. Η καλλιτέχνιδες καταργούν τή διαίτα του αδυνατισματος.

'Η Λίλιαν Μπόντ, μέλος του Συλλόγου των 'Αστέρων, του οποίου τὰ μέλη τρώνε ή, τι θέλουν, χωρίς να φοβούνται μήπως παχύνουν.

"Αν κρίνει κανείς από τή σχετική εμπορική κίνηση, ή περιποίηση τής γυναικείας όμορφιάς έχει δημιουργήσει μια δόξα περιέργη, ή οποία όμως δεν πιστεύουμε να μωρέσει να επικρατήσει. 'Αφίνει δηλαδή τὰ χείλη της άβαφα και άβαφει... τὰ δόντια της με χρώμα σύμφωνο με τὰ χρώματα του φρεμάτος ή της σάντας της! 'Εννοείται ότι μεταχειρίζεται μωγιές ειδικές, ή όποιες δεν ξεθάφουν με τὸ σάλο.

'Η Μάργορι Κίγκ, ή οποία έχει παχύνει μερικά κιλά και θέλει να γίνει άκόμη πιο παχιά.

θές Συνέδριον τών ιδιοκτητῶν οίκων καλλωπισμοῦ, τὸ ὅποιο συνήλθε πρὸ ἡλίγων ἡμερῶν γιὰ νὰ συζητήσει σχετικῶς με τοὺς νεωτερισμοὺς τοῦ 1932. 'Αποφασίστηκε λοιπὸν ὅτι τὰ σάνουρα τῶν κυριῶν πρέπει στὸ ἔξῃς νὰ εἶνε μεγάλη, κυμπυλωτά και βερνικωμένα. Γιὰ νὰ κατορθωθῇ ὅτὸ, πρέπει τὰ σάνουρα νὰ ὑποβληθῶν πρώτα σὲ μιὰ εἰδική θεραπεία, ὅς ἔπου ἀποκτήσουν μάρμαρ μωικῶν ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. 'Επειτα βά- νονται με εἰδικὰ γυαλιστερά βερνί- κια, σὲ χρώμα ὅμοιο με τῶν μαλλιῶν, και κατόπιν ἔγινονται κυμπυλωτά, ὥστε νὰ μὴν ἐμπόδιζον τὴν ὄραση.

Μιὰ και μιῆμε γιὰ χρώματα, πρέ- ***

στέρεον τοῦ κινηματογράφου. Φαίνεται ὅτι ή πρωταγωνίστριες τῆς ὀθόνης με τή διαρκή νηστεία ἐξασθενοῦσαν σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε δὲν μπορούσαν πειθὰ νὰ ἐργασθοῦν με κέφι και νὰ ἀποδίδουν στοὺς ρόλους τῶν τῆν ἀπαιτουμένη ζωῆ. 'Εκτός αὐτοῦ ἀρρώσταιναν συχνά, πράγμα τὸ ὅποιον ζημιώνει, τόσο τις κινηματο- γραφικῆς ἑταιρείαις, ὅσο και τις ίδιες τις καλλιτέχνιδες.

Π' αὐτὸ τὸ λόγο, οἱ διευθυνταὶ τῶν διαφόρων κινηματογραφικῶν ἐταιρειῶν ἄρχισαν ν' ἀπειλοῦν ἀπ' τις πρω- ταγωνίστριες τους ν' ἀφήσουν κατὰ μέρος τή νηστεία. Ζήτησαν μάλιστα σχετικῶς με τὰ ζητήματα τῆς δια- τροφῆς και τις γυναικῶν τῶν διαστρω- τῶν 'Αμερικανῶν γιατρῶν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων λοιπῶν ἔγινε ὀλόκληρη συ- ζήτηση ἀπὸ τοὺς σπουδαίους αὐτοὺς επιστήμονες, ἀν ἔπρεπε νὰ ἐπιτραπῇ στις καλλιτέχνιδες τοῦ κινηματογράφου νὰ τρώνε μακαρόνια! Καὶ τὸ ἀ- ποτέλεσμα ἦταν ὅτι τὰ νόστιμα αὐτὰ ζυμαρικά ἐπετράπησαν!

'Επίσης «φαγοῦ» εἶνε και ή Μάρ- γορι Κίγκ, ή οποία ζύγιζε πρῶτα πε- νηνταδὺ κιλά. Τρώγοντας ὅμως κα- λά, βάρυνε ἀκόμα μερικά κιλά και θέλει πόρα νὰ γίνη πιο χαρμαία. 'Η Μπευπέ Ντάνιελς πάλι ἐγκα- τέλειψε τή νηστεία και δῆλωσε ὅτι ποτὲ πειθὰ στὴ ζωῆ της δὲν θὰ ξανα- νηστεύη. Πέντε ἄλλοι ἀστέρες, ή Μα- ριάν Μάρς, ή Βαρβάρα Στάνγουϊκ, ή Κέυ Φράνσις, ή Δωροθέα Μακκίλ και ή Λίλιαν Μπόντ ἴδρυσαν ἕνα εἶδος συλλόγου, ὃ ὅποιος ἐπιτρέπει στὰ μέ- λη του νὰ τρώνε ὅτιδήποτε θελήσουν, τὰ ὑποχρεώνει ὅμως νὰ κάνουν κα- θημερινῶς ὠρισμένες ασκήσεις, γιὰ νὰ προλαβαίνουν τὸ ὑπερβολικὸ πά- χος.

Τὰ μέλη τοῦ συλλόγου αὐτοῦ πῆ- ***

Τὰ φρόδια τῶν κυριῶν πρέπει νὰ εἶνε μακριά, κυμπυλωτά και βερ- νικωμένα, με χρώμα ὅμοιο με τῶν μαλλιῶν.

ΚΟΜΨΟΣ και πεταχτός ὁ βαρῶ- νος γτὲ Σαιν-Λαι πήδησε ἀπ' τὸ πολυτελέστατο κουπέ του κι' ἀνέβη- κε γοργά τὰ σκαλοπάτια ἑνὸς τελοῦ- ρου σπιτιοῦ με πολλὰ παράθυρα, πὸν ἐμοίχαζε με στρατόνα...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΜΑΡΤΟΛΗ

ΤΟΥ ANDRÉ DE LORDE

Κόντευε πειθὰ τὰ πενήντα, με γέ- ρος και πετράγωνος καθὼς ἦταν, φάν- ταζε γιὰ νεότερος. Τὸν ὑποδέχτηκε, ὄρθια, στὸ κατώφλι τῆς πόρτας ή μαρκησία γτ' 'Αντάς, ἀπλώνοντάς του με χάρη τὸ λευκὸ, τερνευτὸ χέρι της. Τῆς ψιθύρισε τρυφερά ἕνα ἀκαλυμ- ρα, τὴν κύτταξε λίγο με λαχτάρα και μῆχαν ἔπειτα μέσα...

"Ἐνα νεανικὸ, με ἄτυχο αἰσθημα- τὸν κρατούσε ἀφοσιωμένους ἀκόμα τὸν ἕνα στὸν ἄλλο... 'Ο βαρῶνος ἔ- μεινε γιὰ χάρη της ἄγαμος. Αὐτὴ πάλι, ὑπακούοντάς στὴ θέλησι τῶν γο- νειῶν της, παντρεύτηκε, ἀλλὰ εἶχε χηρέψει πρὸ ἐτῶν... 'Ατάφοροι λόγοι τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ παντρευτοῦν τότε... 'Ὀστόσο ἔβρισκαν τὴν κάποια ἀνακούφισι, σκορπίζον- τας γύρω τους τὴν καλωσύνη και τὴν ἀγαθοεργία, πάντα μαζὺ, συνεργαζό- μενοι στενά, με χωρίζοντας ποτὲ τους...

Τὸ πελώριο ἐκεῖνο σπῆτι τὸ ἀγῶ- ραζαν μαζὺ και εἶχαν ἐγκαταστήσει ἐκεῖ τὸ 'Ασυλο τῶν ὄρφανῶν και ἀ- πόρων κοριτσιῶν... 'Ελάτε ἐδῶ, δεσποινίς... τῆς εἶ- πε ἀσπρητὰ ὁ χ. Σαιν-Λαι. Τὶ εἶνε αὐτὰ πὸν μαθαίνω γιὰ λογαριασμὸ σας;... Τὶ ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε;... 'Η κοπέλλα ἔκανε δὺο-τρία θήματα ἀκόμα, χωρίς θόρυβο, ντροπιλῆ και...

'Εκεῖνο τὸ πρωτὸ, ἕνα ὄμορφο και γλυκὸ 'Απριλιανικὸ πρωῖνὸ πὸν ή 'Α- νοιξίς ὄργιζε, χάνοντας γύρω της καινούργια ζωῆ και καινούργιους πό- θους, πρῶτὸ ἡλιελοσμένο και μωρομέ- νο, εἶχαν κάτι πολὺ σοβαρὸ νὰ ἐξε- τάσουν κι' οἱ δὺο τους...

"Ὅταν σὲ λίγο μῆχαν στὸ γρα- φεῖο τους, φώναξαν τὴν ἐπιστάτρια. Μιὰ ἀσπρητῆ και στριμμένη γοργά, ἀγαθὴ κατὰ βάθος κι' ἀφοσιωμένη στὴ λεπτὴ και δύσκολη δουλειά της, μῆχαν μέσα, χαιρετῶντας με σεβα- ρμὸ τῶν βαρῶνων. Αὐτὸς τῆς ἔγνεψε φιλικὰ και τῆς εἶπε:

—Τὶ συνέθε ἀκριβῶς μ' αὐτὸ τὸ κορίτσι, κυρία Λεπίν; Πέστε μου λε- πομέρειες, σὰς παρακαλῶ... —Κάτι πρωτοφανὲς μεχρὶ σήμερα, κυρία βαρῶνων... 'Η Εὐγενία Λεγκάλ ἔφυγε κρυφὰ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἀπ' τὸ 'Ασυλο και γῆς τὸ ἀπουσιῆμαρο τὴν ἔφερε ἐδῶ ἕνας ἀστυφλάξ. Τὴν εἶδε νὰ χάνη τὴν περιπότῃ της; στὴ δεντροστοιχία μαζὺ με τὸν καλὸ της, ἕνα ἡλεκτροτεχνίτη τοῦ ἀντικυρνοῦ καταστήματος και τὴν ἀναγνώρισε ἀπ' τὴν εἰδικὴ μπλοῦζα, πὸν φοροῦν τῆς ὀρφίμες τοῦ ἀσύλου. 'Ἐτσι τὴν ἔ- πισσε και μᾶς τὴν ξανάφερε ὁ ἦθος.

—'Ὑγχαριστῶ, κυρία Λεπίν... Πέ- στε τώρα στὴ μικροῦλα αὐτὴ ἀμαρ- τωλὴ νὰ παρουσιαστῇ γοργόρα ὑπο- γαίνου καθημερινῶς ἱπασσία, κολυμ- βῶν και παίζου τέννις. 'Ὅταν πη- γαίνουν στὸ στούντιο, δὲν μεταχειρί- ζονται ποτὲ ἀτοκινητό. Προτιμοῦν πάντοτε νὰ πηγαίνουν πεζὴ ή με τὸ ἄλογο.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μεταρρυθμιστι- κῆς αὐτῆς κινήσεως εἶνε ὅτι τὰ νο- σοκομεία ἄρχισαν νὰ μὴν ἔχουν πολ- λὰ-δουλειές. Ἐνὸ τὰ ραστωρῶν ξανα- ἔβηκαν και πάλι τις παλῆς τους δό- ξες.

στὰ μου... —Τὶ μικροῦλα και μικροῦλα μοῦ λέτε, κύριε βαρῶνε... Ἐἶνε μιὰ κο- πέλλα ἴσαμα κεί πάνω... Τώρα θὰ τὴν δῆτε και θὰ πῆτε!...

'Αγανακτισμένη ή ἀγαθὴ κυρία Λεπίν, βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο, και σὲ λίγο μιὰ κοπέλλα, ἐξαιρετικὰ συμπα- θητικὴ, ὡς εἶκοσι χρόνων, παρουσιά- στηκε στὸ γραφεῖο με χμηλωμένα μάτια και φλογισμένα ἀπ' τὴ ντροπὴ μάγουλα. 'Ἐκανε μιὰ ἀδέξια μὰ χη- ρισμένη ὑπόχλισι, και κρατώντας ἀ- κόμα τὸ κεφάλι σκυμμένο, δὲν τολ- μούσε νὰ δῆλῃ μιλιὰ... —'Ἐλάτε ἐδῶ, δεσποινίς... τῆς εἶ- πε ἀσπρητὰ ὁ χ. Σαιν-Λαι. Τὶ εἶνε αὐτὰ πὸν μαθαίνω γιὰ λογαριασμὸ σας;... Τὶ ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε;... 'Η κοπέλλα ἔκανε δὺο-τρία θήματα ἀκόμα, χωρίς θόρυβο, ντροπιλῆ και...

Σκύθοντας στοργικά, τῆς ἔδειξε τὸ παρελθὸν τῆς μικροῦλας...

με δουρακωμένα μάτια ψιθύρισε: —Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πὸς ἔγινε αὐ- τὸ, κύριε βαρῶνε... Νά... 'Ο Ζουλιέν πὸν τὸν εἶδε καινὴ τῆ μέρα ἔτσι πε- ταχτά, τὴν ὄρα πὸν γυάλιζα τὸ χε- ροῦλι τῆς ἐξώπορτας, ἔθεε κοντὰ μου. Ἐἴμαστε ἀπὸ τὸ ἴδιο χωριὸ και παι- ζουμε μαζὺ μικροί... Τὸν εἶχα προ- τοῖθε πρὸ ἔξη μῆρῶν στὸ ἀντικυρνοῦ μαγαζὶ και χαρῆκαμε ἐξαιρετικὰ κι' οἱ δὺο... 'Απὸ τότε μοῦστελνε ταχυ- κὰ ἐπιστολές, πὸν τις φύλαγα, χωρίς ἔμωας και νὰ τοῦ ἀπαντῶ. Τούστέλινα μόνο ἀπὸ μακριὰ κανένα φιλι με τὸ χέρι μου...

Καί, λέγοντας αὐτὰ, τὸ φτωχὸ κο- ρίτσι ἄρχισε νὰ σιγοκλαίη... 'Αναφύ- λητὰ πρῶταξαν τὸ κορμάκι της και τὰ λόγια ἔβγαλαν ἀπ' τὸ στόμα της,

χωρὶς νόημα, κομμένα και παραμέ- να... —'Ὀχι!... 'Ὀχι!... Μὴ με διαῶνε- τε, γιὰ τὸ Θεῶ... Πὸν νὰ πῶ; Πὸν νὰ βρῶ καταφύγιο; Διπληθῆτε με, κυρία μου... κύριε βαρῶνε. Δὲν ἔφυγα γιὰ κακὸ, σὰς ὀρκίζομαι στὴν ψυχὴ τῆς μαμάς... Πῆγα νὰ ἰδοῦ τὴν γιαντὶα τοῦ Ζουλιέν, πὸν τὴν ἔχει μαζὺ του. Μᾶς ἀγαποῦσε πολὺ ή καυμένη ή γιαν- τὶα και χάρηκε μόλις με εἶδε... Τῆς δὺο αὐτῆς θραυδῆς κοιμήθηκα στὸ κρεβάτι τῆς; κοιμήθηκα, μαζὺ της... —Καλά, κόρη μου, πῆγαυνε και θὰ ἐξετάσω τὸ ζήτημα... εἶπε διαστι- κὰ-διστακὰ ή μαρκησία. 'Αν εἶνε ἀλήθεια πὸς ἔμεινε στῆς γιαντὶας τοῦ Ζουλιέν, ὅπως τὸν εἶπες, θὰ σὲ τιμωρήσομε ἐλαφρά, γιὰτι ἔφυγες χωρὶς ἄδεια, με δὲν θὰ σὲ διαῶσομε... 'Ἐλα, ἔλα πῆγαυνε...

'Αμέσως ἀχτινοβόλησε τὸ προσω- πάκι τῆς μικροῦλας ἀπ' τὴν ἀνέλιπ- στη αὐτὴ χαρά... Κάτι θέλησε νὰ πῆ, με ή λαλιὰ της κόπηκε... Με λαχτά- ρα πρῆβη πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἀ- νοιξε και μουρμουρίζοντας κάτι, πὸν δὲν ἀκούγεται, βγῆκε στὸ διάδρομο... 'Ἦταν κενὸς... Λές και τὸ γρῶπῃ- μα τῆς πόρτας πὸν ξανάκλεισε ἦταν τὸ σύνθημα πούδωσε τὸ ἐλεύθερο στίς δὺο εὐγενικῆς ἐκεῖνες ψυχῆς νὰ ξε- σπάσουν... 'Η δακρυσιμένη ματιὰ τοῦ βαρῶνου κύτταξε τώρα χαιδευτικὰ και τρυφερά δὺο μαργαριτάρια πὸν ἀργακινούσαν στὰ δροσερὰ ἀκόμα μά- γουλα τῆς μαρκησίας... 'Απλοσε τὸ χέρι του κι' ἔσφιξε ἀπαλὰ τὸ δικὸ της, ἔνῳ τὰ χείλη του σιγῶρρεμαν κι' ή φωνὴ του ἀρνῆταν νὰ στάση σὲ αὐτὰ της... Προτίμησαν νὰ μὴν πὸν ὅστε λέξι πειθὰ, ἀφοῦ ή ψυχῆς τους εἶχαν βρεθεῖ τόσο κοντὰ και τὰ μάτια τους εἶχαν μιλήσει...

'Ο κύριος ντὲ Σαιν-Λαι ἔσφιξε μιὰ ματιὰ στὸ τραπέζι; και διάβασε μέσα του τὸ «Φύλλο ποίησης» τῆς μι- κροῦλας ἀμαρτωλῆς.

Ὄνομα: Εὐγενία Λεγκάλ.

Ὄικογενεῖα: αὐτὴ κατὰ-στασις: 'Ὀρφανή.

Ἡλικία: 17 ἐτῶν.

Διάρρη: 'Αμειψιός. 'Ἐγ-γατικῆς ἐξαιρετικῆς. Σεμνῆς πα-ραδειγματικῆς.

Τὸ πῆρε κατόπι στὸ χέρι του και πλησίωσε τὴ μαρκησία, στῆς ὁποίας τὸ εὐγενικὸ πρόσωπο ἦταν γυμνὴ μιὰ μελαγχολικὴ γαλήνη σὰν ἀχνός. Σκύ- θοντάς κοντὰ της με στοργὴ ἀνεί- ποτη, τῆς ἔδειξε τὸ παρελθὸν τῆς μικροῦλας, τὸ τόσο ἱκανοποιητικὸ, ὃ- πὸς σημετιανόταν πὸν ἀφύλλο ποίη- τῆτος... 'Η ματιὰ του τὴν παρακα- λούσε νὰ φερθεῖ ἐπισκεπῆς ἀπεναντι τῆς... Τὴν κύτταξε κι' αὐτὴ με ὀ- γρὰ ἀκόμα τὰ ὀλόγλυκα μάτια της, και ψιθύρισε:

—'Η πιο μεγάλη και ὄμορφη ψυ- χὴ κλεινεται στὰ ἀνδρικά στήθη σου, ἀγαπητέ μου... 'Ακούσε τῆν, κι' ὅτι σου πει καὶς... 'Ας τοὺς δώσομε ἀπὸ τώρα τὴν χαρὰ και τὴν εὐτα- χία τῆς 'Α γ ἄ π η σ, τώρα σὴν ἀγῆ τῆς ζωῆς τους, τὴ χαρὰ και τὴν εὐτυχία πὸν χαρῆκαμε ἐμεῖς στὸ ή λιδοσάκιμα τῆς δικῆς μας ζωῆς...

—Καλὰ ὡς ἰδοῦ, παιδί μου... Μὰ γιὰτι νὰ τὸ σάκωξες κρυφὰ μαζὺ του; Δὲν ἔξορις ὅτι αὐτὸ πὸν ἔκρινε εἶνε μεγάλη ἁμαρτία; 'Ὅτι ὁ κανονισμὸς λέει νὰ σὲ διαῶσομε ἀπὸ δῶ, γιὰ πάντα, γιὰτι ἕνα τόσο μεγάλο σφάλ- μα σὰν αὐτὸ πούκανες δὲν μπορεῖ νὰ τιμωρηθῇ με μι' ἀπλή νηστεία ή...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο ΠΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, ο Βιντόκ, αφού, έπειτα από απελπισμένες περιπέτειες, έγκρατα στάθηκε στο Παρίσι, άρχισε να κάνει τον πλανόδιο έμπορο.

Η δουλειά του πήγαινε στην αρχή περίφημα. Έφερε γύρω όλες τις επαρχίες που ήταν κοντά στο Παρίσι και κατόπιν, με την τσίπη του γεμάτη χρυσάφι, ξαναγύριζε στην πρωτεύουσα, όπου τον περίμενε πιστή πάντα και άρρωσιωμένη, η φίλη του Άννέτα, με την οποία συζούσε.

Μά δεν άργησε να παρουσιαστή το πρώτο θολό σύννεφο στην καινούργια αυτή εύτυχια του. Μια μέρα έμαθε ξαφνικά ότι ο Άστυνόμος της Μελάν, από την οποία είχε περάσει σε μια περιόδια του, είχε πει πως είχε κάνει άσχημα να μη του ζητήσει τα χαρτιά του κι' έπρόσθεσε πως έπεφλάσσετε να το κάνει αυτό όταν θα ξαναπερνούσε από εκεί.

Η είδηση αυτή άνηχούσε εξαιρετικά το Βιντόκ. Τον ύποψιζόντουσαν λοιπόν;... Τον καταζητούσαν; Έσπευσε λοιπόν να έγκραταλείψη τις επαρχίες και να ξαναγυρίσει στο Παρίσι.

Μόλις όμως μπήκε στην πρωτεύουσα, ανήσυχος και γεμάτος θλίψη, άκουσε να διαλαλούν στους δρόμους την είδηση ότι την άλλη μέρα θα γινότουσαν δυο θανατικές εκτελέσεις κι' ότι ο ένας από τους καταδικάσιμους άνωμαζόταν Έρμπώ...

Το όνομα αυτό έκανε το Βιντόκ ν' ανασκουμπήσει. Έτσι άνωμαζόταν ο παλιός εκείνος πλαστογράφος υπαξιωματικός, εξ' αιτίας του όποιου είχε καταδικαστεί άδικως σε όχτω έτών καταναγκαστικά έργα.

Θέλησε να θεβαιωθεί αν πραγματικά ήταν αυτός και την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, θρυσόταν στην πρώτη σειρά του πλήθους που είχε πάει για να παρακολουθήσει την διπλή εκτέλεση. Πραγματικά ο καταδικάσιμος ήταν ο αίτιος της καταστροφής του.

Για μια στιγμή μάλιστα τα θλιμμένα τους διασταυρώθηκαν και ο μελλοθάνατος άνακίστησε. Έγινε άναγνώρισε το όνομα του.

Ο Βιντόκ έμαθε μάλιστα ταχύτερα ότι ο Έρμπώ, ένώ θρυσόταν ακόμα φυλακισμένος, θέλοντας να εξιλεωθεί μπροστά στο Θεό, τον όποιον θ' αντίκουζε σε λίγο, είχε άμολογήσει πως ο Βιντόκ ήταν εντελώς άθλιος και πως αυτός τον είχε υπέξει στην πλεκάτη του.

Ο ήρωας μας, μετά την εκτέλεση, ξαναγύρισε στο σπίτι του λυπημένος βαθύ. Έβλεπε τον Έρμπώ ν' άναβαίνει με όχημα σταθερό τα σκαλοπάτια του ίκονώματος κι' άνακίστηόταν ότι μια συνεχής διαμονή στο κάτεργο, άνάμεσα στους ληστές και τους δολοφόνους, θα μπορούσε να τον πορώσει κι' άγόνι, να τον κάνει να γλώσσει κάθε στιγμή του άγαθού και να τον άνεβώσει εκεί, όπου είχε πάλι όλη του την παλιή του σύντροφος της φυλακής να τελειώνει τόσο τραγικά τις ημέρες του.

Ο Βιντόκ είχε παλαίψει κι' είχε άγισταθεί βίβια κατά του κακού... Ήσαν άποφασισμένος να μείνει μέχρι τέλους τίμιος άνθρωπος. Είκοσι φορές είχε δοκιμάσει ν' άποκαταστήθι έντομα με την έργασία του, μά άλλες

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΕΤΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΚ

Τέσες φορές είχε δει τις ελπίδες του και τα όνειρά του να καταρρέουν... Να που και τώρα τον άναζητούσαν πάλι και τον καταδίωκαν σαν άγρίμι. Όλες η άστυνομικές αρχές της Γαλλίας τον θεωρούσαν ως έναν από τους πιο επικινδύνους κακοποιούς.

Μέσα σ' αυτό τον άριστο άγώνα που είχε άναλάβει έναντιόν αυτού μόνον μια όλοκληρη Άστυνομία που διέθετε χιλιάδες χέρια και μάτια, ήταν προωρισμένος να νικήθι στο τέλος...

Με τις σκέψεις αυτές, ο Βιντόκ έννοιωσε μια μεγάλη άπελπισία να του ζώνη την καρδιά. Δάκρυα άνέβηκαν στα μάτια του και, μέσα στον παροξυσμό του πόνου του, νοιώθοντας την ανάγκη ν' άνοιξη την καρδιά του σε κάποιον, άμολόγησε στην Άννέτα όλη την άλήθεια...

Η Άννέτα, άκούοντας τις άποκαλύψεις του, ούτε τον άπαρήτηξε, ούτε τον έγκρατέλειψε... Τον λυπήθηκε, τον παρηγόρησε, τον ένίσχυσε, στέγνωσε τα δάκρυά του και τον έξωρρισε να έχη εμπιστοσύνη στο μέλλον, λέγοντάς του ότι η δοκιμασίες

της μοίρας θα τελειώναν, μια μέρα και γι' αυτόν...

Οι άνθρωποι του χαρακτήρος του Βιντόκ είναι συχνά μεγάλα παιδιά. Όταν κλονίζονται, φτάνει ένα γυναικείο χέρι να τους κρατήσει και να τους έμποδίσθι να πέσουν. Έτσι ο φτωχός μας ήρωας ξαναπήρε λίγο θάρρος. Ο φίλος του Ζακλάν ίκέτευσε κι' αυτός την Άννέτα να μην τον έγκραταλείψη και έκανε ό,τι μπορούσε για το Βιντόκ. Του έδωσε μάλιστα και το πιστοποιητικό του.

Έτσι η λησφυχία του Βιντόκ δεν βίαστηκε πολύ και με το όνομα του Ζακλάν τώρα, ξαναάρχισε τα ταξείδια του, συνοδευόμενος πάντοτε από την πιστή και άξιαγάπητή Άννέτα. Άλλάζε μονάχα το δρομολόγιό του.

Μ' αυτό τον τρόπο άρχισε μια νέα περίοδος γαλήνης κι' ήσυχίας, η όποια βίαστηκε ένα χρόνο. Είχε γίνει πειά έμπορος κι' άνάμεσα στη μητέρα του και στην Άννέτα, άπολάμβανε μια γλυκιά εύτυχια. Πουθενά δεν συναντούσε πειά καχύποπτα βλέμματα. Πολλοί μάλιστα άστυνομικοί έπεδίωκαν τη φίλη του και κουδέν-

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΧΕΡΙ

Λάμπεις, καθάριο μέτωπο, και δίωχνες τ' άγρια σκότη, μάγουλα δροσοστάλακτα, μοσχοβολάτε νεότη, στόμα, που στάζει κάποτε στο μέλι το φαρμάκι, λαχταριστό χιονόλαιμα, κυματόκο κορμάκι, κ' έσειε, μαλλιά, που πλένεται με τ' άσσοφρα πέμματα κ' έσειε που σαιτεύετε τα έγκάρια βόθρα, μάτια.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΛΑΜΑΣ

ταξαν οικειότητα μαζί του.

Κέντρο των έμπορικών του επιχείρησεων ήταν η Όξφορντ, όπου πήγαινε κι' έμενε αρκετό διάστημα κάθε τόσο. Μια μέρα λοιπόν, καθώς περπατούσε στην προκυμαία της πόλεως αυτής, τον πλησίασε ένας πλιός του γνωσμός της φυλακής, άνωμαζόμενος Πακκάι, ο όποιος τον ρώτησε τι έκανε εκεί.

Ο Βιντόκ του άπάντησε φευγάλα. Τότε ο άλλος, νομίζοντας πως σκόδραζε κανένα ληποδουτικό κόλπο, του έειπε ότι κι' αυτός σκεφτόταν να κάνει διάφορες κλοπές...

Ο ήρωας μας σκέφτηκε ότι ο μόνος τρόπος για να ξεφορτωθι τον ένοχλητικό αυτό κακοποιό, ήταν να τον φάισθι. Άρχισε λοιπόν να του μιλάει για τη δραστηριότητα της έντοπιου Άστυνομίας και του συνέστησε να φύγη μια ώρα γωρίτερα από εκεί, αν δεν ήθελε να τον συλλάβουν. Του έειπε μάλιστα πως κι' ο ίδιος σκόπευε να πάρη το λεωφορείο του Ζουανό, που θα έφευγε σε δυο ώρες. Ο Πακκάι τότε του έδωσε ραντεβού για να φύγουν μαζί. Μά ο Βιντόκ, θέλοντας ν' άπαλλαγί άπ' αυτόν για πάντα, έστειλε κι' άνώνημη έπιστολή, δια της όποιας υπεδείκνυε στην Άστυνομία πως θα μπορούσε να τον συλλάβη.

Πράγματι, κατά την ώρα του ραντεβού, κρυμμένος σε μια ταβέρνα, είδε τον Πακκάι να φτάνη στο μέρος όπου στάθμευε το λεωφορείο. Μά την ίδια στιγμή παρουσιάστηκαν δυο άστυνομικοί, με πολιτικά, οι όποιοι, χωρίς πολλές διατυπώσεις τον συνέλαβαν.

Ο Βιντόκ νόμισε πως είχε άπαλλαγί πειά από έναν κακοποιό, ο όποιος θα μπορούσε να τον προδώσει και με την καρδιά ξελαφυρωμένη, ξαναγύρισε στο πανδοχείο του, όπου άρχισε να δένει τις άποσκυές του για να φύγη.

Μά ενώ έκανε αυτή τη δουλειά, θόρυβος και φασαρία άκούστηκε έξω... Μια συνοδεία καταδίωκαν, οι όποιοι μεταφέροντο στα κάτεργα της Τουλών, είχε φτάσει στο πανδοχείο. Οι καταδίκιοι, άνερχόμενοι σε εκατόν πενήντα, θα κομίντουσαν μαζί με τους στρατιώτες που τους συνόδευαν στους σταβλους του πανδοχείου, ενώ ο άξιωματικός θα έμενε σ' ένα δωμάτιο. Αυτό τον άξιωματικό τον ήξερε πολύ καλά ο Βιντόκ, όπως κι' αυτός τον ήξερε επίσης πολύ καλά. Είχαν συναντηθεί άρκετές φορές στο παρελθόν. Τρομοκρατημένος ο ήρωας μας δεν βγήκε καθόλου άπ' την κάμαρή του, έειπε πως ήταν άρρωστος και πέρασε μια τρομερή νύχτα.

Μονάχα το άλλο πρωί άνέπνευσε, όταν η συνοδεία εξακολούθησε το δρόμο της.

Μά το χτύπημα ήταν τρομερό. Τον έκανε ν' άναπολήθι πάλι την περασμένη του ζωή, τη φυλακή, το κάτεργο, την άδλιότητά του, τις άποδράσεις του... Κι' άρχισε να τρέμει πάλι με την ιδέα ότι όλ' αυτά δεν είχαν τελειώσει ακόμα, ότι ο κίνδυνος που είχε διατρέξει θα ξαναταρουσιάζόταν την άλλη μέρα με διαφορετική μορφή κι' ότι δεν θα μπορούσε να τον άποφύγη.

Ήσαν λοιπόν ζωή αυτή;... Προσι-

μότερος ήταν ο θάνατος...

Μετανόησε μάλιστα γιατί είχε καταγγείλει τον Πακκάι, καταλαβαίνοντας πως είχε διαπράξει μι' άπρονόησία... Ήταν βέβαιος πως ο κακοποιός αυτός θ' άντιλαμβανόταν την πραγματική άφοραή της συλλήψεώς του και θα έπεδίωκε να τον έαδικηθι. Οι φέβοι του ήταν πραγματικά βάσιμοι γιατί άμέσως, μετά τη σύλληψή του, ο Πακκάι κατήγγειλε ότι θρυσόταν στην Όξφορντ ο επικίνδυνος κακοποιός Βιντόκ. Άμέσως η Άστυνομία άναστατώθηκε και περικύκλωσε το πανδοχείο όπου έμενε ο ήρωας μας...

Μά ο Βιντόκ θρυσόταν κίελας στο Παρίσι...

Έκει, κοντά στην ευεργετική έπίδραση της μητέρας του και της Άννέτας, κατώρθωσε ν' άνακτήθι κάπως το θάρρος του, το όποιο είχε χάσει.

Έγκραταλείποντας τα ταξείδια που του φανότουσαν επικίνδυνα, άποφάσισε να μην έγκραταλείψη πειά το Παρίσι. Βρήκε μάλιστα στη συνοικία Άγίου Μαρτίνου, ένα κατάστημα ύφανώματων, που πουλιόταν και το άγόρασε.

Έξυπνος και ένεργητικός καθώς ήταν δεν άργησε να σημειώθι μεγάλες προόδους στην καινούργια του εργασία. Έκτός από τους ανθρώπους με τους όποιους είχε έμπορικές συναλλαγές, κανείς δεν ένδιωφεόταν με τον τίμιο αυτό έμπορο...

Νόμιζε πειά πως η Άστυνομία τον είχε λησμονήσει.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η Έβραϊκή γυναικεία άποφάσισαν κάποτε να στείλουν κάποιον άντιπρόσωπό τους στο Θεό για να παραπνευθού για μια άδικία που γίνεται από αιώνων στο φύλο τους: Γιατί δηλαδή η μητέρες να υποφέρουν τόσο, στη γέννα των παιδιών τους και οι πατέρες να μην υποφέρουν καθόλου;

Ο Θεός άκουσε, τα παράπαν των άντιπροσώπων, και, αφού σκέφτηκε, άπάντησε:

—Πολύ σωστά. Την ώρα της γέννας ο πατέρας του παιδιού θα υποφέρει όσο και η μητέρα!

Έγινε λοιπόν άποφάσισαν να έμεινε παραιομύθης. Ο ιστορικός Διόδωρος ο Σικελιώτης διηγείται ότι την εποχή που ο Πτολεμαίος προσπαθούσε να άποκτήσει την εύνοια των Ρωμαίων, των όποιων χρειαζόταν την ύποστηρίξει, μολονότι οι Αιγύπτιοι έκαναν ό,τι μπορούσαν για να κολακεύσουν τον Ρωμαϊκό λαό, έληθμόνησαν εν τούτοις τα πάντα και θανάτωσαν έναν πολίτη Ρωμαίο επειδή είχε κάνει το φοβερό έγκλημα να σκοτώσει κατά λάθος μια γάτα!...

Όταν τύχαινε να πεθάνη καμια γάτα σ' ένα αιγυπτιακό σπίτι, όλοι οι κάτοικοι του σπιτιού φορούσαν πένθος σαν νάχε πεθάνει κανένας στενός συγγενής τους. Φορούσαν τα φρόδια τους, βαλσάμωναν την ψόφια γάτα και την μετέφεραν θρησκευτικά σ' ένα ιερό τέμενος, όπου την έθαβαν με όλες τις τιμές!

Αντίθετα προς τους Αιγυπτίους, πολλοί μεταγενέστεροι βασιλείς και άρχοντες της Ευρώπης έτεσσαν πραγματικό μίσος έναντιόν των γάτων.

Ο Έρριχος Γ' της Γαλλίας, π.χ., έννοιωθε τέτοια άποστροφή προς τις γάτες, ώστε έλλαξε ρώμα και λιποθυμούσε μόλις άντικρύζε κανένα από τα ζώα αυτά.

Πολλοί ποιητάι και συγγραφείς, άπεναντίας, έτρεσαν μεγάλη άγάπη του.

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΓΑΤΕΣ Κ' Η

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Η λατρεία των άρχαίων Αιγυπτίων προς τις γάτες. Η φάσεις του φεγγαριού και τα νεογέννητα γατάκια. Το πένθος των Αιγυπτίων για το θάνατο των γάτων τους. Η άποστροφή του Έρριχου Γ' προς τους γάτους. Ο Τερκουάτος Τάσσος και τα μάτια της γάτας του. Ο ιστοριογράφος των γάτων. Πώς έγινε κάμπλουτος ένας Άγγλος μούσας, κτλ.

Οι άρχαίοι Αιγύπτιοι, ως γνωστόν, είχαν θεοποιήσει τους γάτους και τους έθεωρούσαν ως σύμβολα της Ίσθδος και της Σελήνης.

Γι' αυτό συσχετίζαν πολύ τις γάτες με... τις φάσεις του φεγγαριού. Έπίστευαν, π. χ., πως η γάτες γεννούσαν τόσα γατάκια, όσων ημερών ήταν το φεγγάρι κατά τη νύχτα της γέννας τους! Η γάτα, δηλαδή, που θα τύχαινε να γεννήθι μια μέρα που το φεγγάρι θα ήταν 12 ημερών, έπρεπε να γεννήθι άπαραιήτως...

Νόμιζε πειά πως η Άστυνομία τον είχε λησμονήσει.

στης γάτες. Ο Ρουσσώ έχει γράψει ένα έκτενέστατο άρθρο, στο όποιο προσπαθεί ν' άποδείξει ότι η γάτες είναι ζώα πολύ άνώτερο από τα σκυλιά. Ο Μπωντελαίρο έχει άφιερώσει τα ώραιότερα ποιήματά του σε γάτες. Ο Τάσσος, επίσης, σ' ένα από τα συγκινητικότερα ποιήματά του παρακαλεί... τη γάτα του να του δανεισθι, τη νύχτα, το φως των ματιών της, για να μπορεί να γράφη τα ποιήματά του, επειδή δεν έχει ν' άγοράσει καί έρωφ της μεγάλης του φωχίας!...

Ο δόξας Βοοδελόν, στις «Ιστορικές παραδοξότητες» του άναφέρει ότι, κάποτε, μια γάτα είχε άποκοιμηθι πάνω στο μαντίλι του μανδύα του Μωάμεθ. Σε λίγο έφτασε η ώρα της προσευχής και ο Μωάμεθ θέλησε να στήλωθι. Για να μην ξυπνήθι όμως την γάτα του, προτίμησε να κόβη το μαντίλι του, άπάνω στο όποιο κοιμόταν!...

Σχετικώς με τους γάτους, διηγούνται το εξής ανέκδοτο του θαυπολόγου λόξου Διμάξου του Λονδίνου Ουίττιγκτον:

Ο Ουίττιγκτον ήταν πολύ ταπεινής καταγωγής. Κατά την παιδική του ηλικία είχε γνωρίσει τη δυστυχία και τη φτώχεια, όσο λίγοι άνθρωποι στον κόσμο. Μόλις μεγάλωσε κάπως προσελήθη σ' ένα καράβι ως μούσας. Που φύγε, για το πρώτο του ταξείδι, κάποιος φίλος του του χάρισε μια γάτα.

Τη δέχομαι εύχαρίστως! έειπε ο Ουίττιγκτον. Κάτι μου λέει πως αυτή η γάτα θα μου φέρη γαδί.

Το καρδίκι ξεκίνησε. Έγινε από μερικόν ημερών ταξείδι, έξασπασε μια ποσειφή τριουμια και το καρδίκι εξόκτελε σε μερικόν ύψαλους. Όλο το πλήρωμα πνίγηκε και μόνο ο Ουίττιγκτον κατώρθωσε ως εκεί θάλασσας να σωθι και να φτάσει κολυμπώντας σε κάποιο νησί μαζί με τη γάτα του, την όποια, σ' όλο αυτό το διάστημα, δεν είχε έγκραταλείψει καθόλου.

Ο πληθυσμός του νησιού αυτού ύπέφεσε πολύ άπ' άνη ποικιλίας, οι όποιοι κατά κοπάδια άναβόησαν, άφάνισαν τα σπατά τους. Οι κάτοικοι του νησιού δεν είχαν δει ποτέ στα μάτια τους γάτες. Μόλις λοιπόν άντίκρυσαν τη γάτα τού ναυαγού και έβδαν την θραύση που έκανε στα ποντίκια, ένθουσιάζονταν τόσο, όστε την άγόρασαν άκοιτότατα από τον Ουίττιγκτον και την παρεκάλεσαν να τους φέρη κι' άλλες, για τις ανάγκες του τόπου.

Έτσι, ύστερα από λίγον καιρό, ο Ουίττιγκτον έγινε κάμπλουτος από το έμποριο των γάτων. Η πρώτη του γάτα τούγς φέρει πράγματι γαδί!...

Ανάμεσα στους φανατικούς λάτρεις των γάτων πρέπει να συγκαταλέγουμε και τον Μωάμεθ.

Ανάμεσα στους φανατικούς λάτρεις των γάτων πρέπει να συγκαταλέγουμε και τον Μωάμεθ.

Ανάμεσα στους φανατικούς λάτρεις των γάτων πρέπει να συγκαταλέγουμε και τον Μωάμεθ.

Ανάμεσα στους φανατικούς λάτρεις των γάτων πρέπει να συγκαταλέγουμε και τον Μωάμεθ.

Ανάμεσα στους φανατικούς λάτρεις των γάτων πρέπει να συγκαταλέγουμε και τον Μωάμεθ.

Ανάμεσα στους φανατικούς λάτρεις των γάτων πρέπει να συγκαταλέγουμε και τον Μωάμεθ.

Ανάμεσα στους φανατικούς λάτρεις των γάτων πρέπει να συγκαταλέγουμε και τον Μωάμεθ.

Ανάμεσα στους φανατικούς λάτρεις των γάτων πρέπει να συγκαταλέγουμε και τον Μωάμεθ.

Ανάμεσα στους φανατικούς λάτρεις των γάτων πρέπει να συγκαταλέγουμε και τον Μωάμεθ.

Ανάμεσα στους φανατικούς λάτρεις των γάτων πρέπει να συγκαταλέγουμε και τον Μωάμεθ.

Ανάμεσα στους φανατικούς λάτρεις των γάτων πρέπει να συγκαταλέγουμε και τον Μωάμεθ.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ

ΝΤ' ΕΡΜΠΙΛ

(Όπως την περιγράφει ο ίδιος ο κόμης ντ' Ερμπίλ σε μία επιστολή του προς τον Αυστριακό φίλο του βαρώνο Έδουάρδο φον Ρένστορφ).

«Αγαπητέ μου Έδουάρδε, Δέν έχω πια γυναίκα, δέν έχω πια παιδιά. Ο Θεός μου τάχα δόσε κ' ο Θεός μου τά πηρε. Όστόσο, μ' ε-λο πού ξεσχίζεται η καρδιά μου όταν αναλογίζομαι τ' αγαπημένα μου αυτά πλάσματα, πού δέν υπάρχουν πια στη ζωή, δέν μπορώ να βλαστημήσω τόν Θεό και τόν μόνο πού μου μένει να κά-νω είνε να υποκύνω στό θέλημά του.

» Ζούσα, όπως ξέρεις, ευτυχισμένος στό Παρίσι, πλούσιος, τιμημένος απ' τούς Ισχυρούς, αγαπημένος απ' τούς φίλους μου κ' η Τράπέζά μου είχε δοσοληψίες μ' όλες τις μεγάλες Τρά-πέζες της Ευρώπης. Όταν ξεσπάει η επανάσταση, έκλεισα την Τράπέζά μου και με τα χρήματά μου αγόρασα κτήματα στη Νορμανδία. Έντοματάξυ εξακολουθούσα να ζω στον πύργο μου έξω απ' τόν Παρίσι, μαζί με τή γυναί-κα μου, τόν γιό μου και τες δύο μου θυγατέρες, αποτραβηγμένους απ' τόν κόσμο. Δέν ήθελα να βλέπω, ούτε ν' ά-κούω τούς απαίσιους αυτούς Ίακωβί-νους.

» Κι' όμως ένας απ' αυτούς είχε κατορθώσει να εισχωρήσει μέσα στό σα-νικό μου, ένας υπάλληλος της Τραπέ-ζης μου, τόν οποίο είχα κρατήσει στην υπηρεσία μου και τόν έχρησιμοποίησα στη διαχείριση τών κτημάτων πού είχα αγοράσει. Ήταν η ημέρα πού είχε κατατομη-θεί ο φτωχός βασιλιάς μας Λουδοβί-κος 16ος και φρίκη απερίγραπτη είχε άλωθει στό Παρίσι για τόν άνοσοφ-γημα αυτό.

» Τό ίδιο βράδυ, όπως πάντοτε, ήρθε ο υπάλληλός μου για να τού δώσω δια-ταγές για τήν επομένη, και υποκρι-τικά άρχισε να μου μιλάει για τήν κατατόμηση τού βασιλέως και να κα-τηγορή γ' αυτήν τούς ανθρώπους της Έθνοσυνελεύσεως. Έγώ δέν μπόρεσα να συγκρατηθώ και, χωρίς να υπο-πτεύομαι τί φρείδι είχα άπέναντί μου, τού είπα:

» «Ο βασιλεύς ήταν ένας άγιος άν-θρωπος κ' αυτό πού τόν σκότωσαν είν' άπείσιον κακοήγοι, έπάνω στους οποίους θα πέση τό αμα του.

» Τα λόγια μου αυτά ήταν η κατα-στροφή μου. Ο προσόχτης υπάλληλός μου, μόλις έφυγε απ' τόν σπίτι μου, έ-τρεξε να τ' αναφέρει στό Ροβεσπέρο, στόν Πετιόν και στους άλλους άρχη-γούς τών Ίακωβίνων.

» Έτσι, έπειτ' από λίγη ώρα, έφτασε στό σπίτι μου ένα μεγάλο άπόσπασμα μανωμένον επαναστατών. Έσπασαν με σιδερένιους λιοτούς τις πόρτες τού πύργου κ' όρμησαν μέσα στό σαλόνι, όπου βρισκόμουν εγώ μ' όλη τήν οί-κογένειά μου.

» Μόλις τούς είδανε άγριους κ' ά-παίσιους, να βλαστημούν σαν σατανά-δες, ή γυναίκα μου, ο γιός μου Χιλ-δερίκος κ' ή δυό θυγατέρες μου, σφι-χτήκανε γύρω μου τρέμοντας σαν τά φύλλα. Οι άγοιάνθρωποι όμως τούς έ-σπρωξαν άπότομα κ' άπλωσαν τά χέ-ρια τους έπάνω μου.

» Ο Χιλδερίκος στάθηκε μπροστά στη γυναίκα μου για να τήν προστατέ-ψη, ενώ ή Έμμα μου κ' ή Νικολέττα μου μ' άγκάλιασαν και φώναξαν κλά-νοντας:

» — Μην κάνετε κακό στό μπαμπά !. » Τότε ο άρχηγός τών θηρών Ξανά-νη κ' έπειδή δέν κατάρθαν ν' άπο-σπάση τόν χέρι της απ' τόν κορμί μου, τράβηξε ένα τεράστιο μαχαίρι, έκοψε τόν χέρι της κορούλας μου και μού τό πέταξε στό μούτρα !

» Η φτώχη μου Έμμα σωριάστηκε άμέσως καταγής. Η Νικολέττα έπεσε από πάνω της, προσπαθώντας να τήν περιποιηθώ και να σταματήση τόν άιμα πού έτρεχε απ' τόν κορμί μου. Άλλά ο άρχηγός τών κακούργων, πού είχε εξαγορευθεί, με τό ίδιο έκείνο φοβερό μαχαίρι έκοψε πρώτα τόν λαϊμό

της Νικολέττας κ' έπειτα τό βύθισε ως τή λαβή μέσα στό στήθος της Έμ-μας. Οι αυτά έγιναν σε λίγα δευτε-ρόλεπτα, λιγότερα απ' όσα χρειάζομαι για να σου τά γράψω, αγαπητέ μου φίλε...

» Όταν είδε τις αδελφούλες του να πέφτουν κάτω νεκρές, ο γιός μου Χιλ-δερίκος όρμησε έναντιόν τού άπαισιού δολοφόνου. Μα τήν ίδια στιγμή ένας απ' τούς ανθρώπους τού πρόφτασε και, τραβώντας τό μαχαίρι του, τού κατά-φερε ένα τρομερό χτύπημα στό κεφάλι και τού τό χάρισε στό δύο. Τότε ένας τρίτος βύθισε τή λόγχη του στό στή-θος τού φτωχού μου παιδιού πού ξεψύ-χησε άμέσως.

» Βλέποντας τό φοιχτό έκείνο μακε-λειό κ' έποφελούμενος τού ότι, για μερικές στιγμές, μ' είχαν άφήσει έ-λεύθερο, έτρεξα κοντά στη γυναίκα μου, τήν έπιασα απ' τή μέση και προ-σπάθησα να τήν παρασύρω να φύγου-με από τήν πόρτα τού δωλάνου δωμα-τίου. Μα ούτ' αυτή τήν έλπίδα μου δέν άφησε να πραγματοποιηθώ ή Μοίρα.

Ο Ο Ο Ο ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ Ο Ο Ο Ο Ο

Ο διάσημος Άγγλος ήθοποιός Ίερβιν, στο ρόλο τού Μάρκεθ.

» Οι κακούργοι μās προφτάσανε κ' ενώ μερικοί απ' αυτούς έπιασαν έμένα και με κρατίσαν άκίνητο, δυό απ' αυ-τούς άρπαξαν τή γυναίκα μου και, μέ-σα σε μία στιγμή, τήν κάνανε κυριολε-κτικώς κομμάτια με τό μαχαίρι τους.

» Έτσι, μέσα σε λίγα λεπτά της ώ-ρας ξεκοντόθησαν όλα τά μέλη της οί-κογενείας μου. Έγώ είχα άποβλακωθεί πια απ' τήν τρομερή συμφορά πού με χτύπησε και κάρφωσα τά μάτια μου σ' άκοιτηρασιμένα και καταματωμένα κορμιά τού γιού μου, τών κοριτσιών μου και τής γυναίκας μου. Οι κακούρ-γοι Ίακωβίνοι με κρατούσανε σφιχτά και δέν μ' άφίνανε ούτε να γονατίσω καν πάνω σ' αγαπημένα μου πτώματα και να τά φιλήσω, έστω και για τελευ-ταία φορά.

» Με κατέβασαν κάτω και, σχεδόν κρατώντας με στό χέρι, με πέρασαν από διάφορους δρόμους και με πήγαν σ' ένα κτίριο, πού ούτε τ' άναγνώρισα πού ήταν. Με μπόσανε σ' ένα υπόγειο δωμάτιο κ' όταν πια βρεθήκαμε εκεί, ο άρχηγός τού άποσπάσματος μούλε με μία σατανική λάμψη στό μάτι του:

» — Έρμπίλ, θα πεθάνης ! Μα έ-πειδή είπες κακούργος τούς σωτήρες της πατρίδος, δέν θα πās στη λαιμη-τόμα, αλλά θα πεθάνης με βασανιστή-ρια... Θα σου χαράξουμε τις σάρκες με τό μαχαίρι και μέσα στις χαραμα-τιές αυτές θα χώσουμε κομμάτια ιμα-τιών, βουτηγμένα στό λάδι, πού θα τούς βάλλουμε κατόπιν φωτιάς. Έτσι θα καίης και θα φωτοβολάς ώσπου να ξε-ψυχήσης.

» Γυρνώντας έπειτα στους ανθρώ-πους τού, φώναξε:

» — Έμπρός, παλληκάρια μου ! Πε-ριποιηθήτε αυτόν τόν παληοαιστο-κράτη !... » Όταν άκουσα τόν φοιχτό θάνατο πού με περιμενε, πάγωσε τό αμα στις φλέβες μου. Άμέσως όμως τινάχτηκα, σαν να με είχε χτυπήσει κεραυνός, άρ-παξα σαν τρελλός τό μαχαίρι ενός Ία-κωβίνου κ' άρχισα να τούς χτυπάω σαν θηρίο. Πλήγωσα πολλούς απ' αυ-τούς, ούτ' εγώ δέν έξρω πόσους... Στο τέλος όμως κατορθώσανε να μ' άφο-πλίσουν...

» Με γούσανε τότε, με ξεκλώσανε πάνω σ' ένα τραπέζι, με δέσανε εκεί στερεά κ' έπειτα άρχισαν να έτοιμά-ζουν τ' άπαίσια σινεργά τους για τό μαρτύριό μου.

» Τή στιγμή αυτή μπήκε μέσα στό δωμάτιο ένας άνθρωπος λαχανιασμένος και φώναξε στόν άρχηγό τών θηρών μου:

» — Πολίτα άρχηγέ, πρέπει να πās μία στιγμή στό σπίτι σου. Η κόρη σου λιποθύμησε ξαφνικά και κινδυνεύει να πεθάνη.

» Ο άρχηγός έβγαλε μία βραχνή κραυγή σαν σβελιασμα, γύρισε για μία

στιγμή και κύτταξε έμένα και τούς άν-θρώπους του, κ' άπευθινόμενος στους τελευταίους έπρε:

» — Σταματήστε. Μην κάνετε τίπο-τε ως ότου να γυρίσω. » Έπειτα βγήκε έξω σαν άστραπή. Οι δήμοί μου σταμάτησαν τότε τις άπαισιες προετοιμασίες τους. Όστόσο μαζεύτηκαν γύρω μου και διασκεδάζα-νε δίνοντάς μου χαστούκια και γρο-θιές, φτύνοντάς με και βρίζοντάς με με τις χειρότερες βρισιές.

» Πέρασ' έτσι πολλή ώρα. Έπ' τέ-λους, σε κάποια στιγμή, ένας άνθρο-πος έφρεσε μία διαταγή στους δήμιους μου, οι όποιοι άμέσως με λύσανε, με κατέβασαν απ' τό τραπέζι στό όποίο ήμουνα ξεκλωμένος και μού δώσανε τό ρούχα μου. Όταν ντύθηκα, με ξανα-πήγαν στό δωμάτιο, στό όποιο με εί-χαν άδηγήσει στην άρχή και μ' άφίσα-νε μόνο εκεί.

» Είπε άδύνατο να σου περιγράψω, αγαπητέ μου Έδουάρδε, τήν αγωνία, τήν όποία έννοιωσα κατά τή νύχτα έ-κείνη.

» Κάποτε, πριν άκόμη ξεμερώσει, ά-κουσα έναν έλαφρό κρότο κοντά στό παράθυρό μου και κυττάζοντας προς τό εκεί δέκτρινα μία μορφή κοριτσιού, ενώ συγχρόνως άκουσα μία λεπτή γυναι-κεία φωνή να μού ψιθυρίζει:

» — Μην άπελπίζεσαι ! » Σέ λίγη ώρα ή πόρτα τού κελλιού μου άνοιξε και μπήκε μέσα ο άρχηγός τών Ίακωβίνων. Μόλις τόν είδα, ανα-τρίχνησα, γιατί σκέφτηκα ότι έφτασε ή τελευταία μου ώρα. Έκείνος όμως με φωνή σιγαλή μού έπρε:

» — Κύριε, έστε έλεύθερος ! Φορέ-στε αυτά τά ρούχα, πάρτε κ' αυτό τό διαβατήριό και φύγετε άμέσως !... » Δέν τολμούσα να πιστέψω σ' αυ-τιά μου. Ξεχνώντας ότι ο άνθρωπος αυ-τός είχε σφάξει τό ποιητικώμενο βράδυ όλα τά μέλη της οικογενείας μου, γο-νάτισα και τού φίλησα τά χέρια του. Τρέμοντας από συγκίνηση ρώτησα:

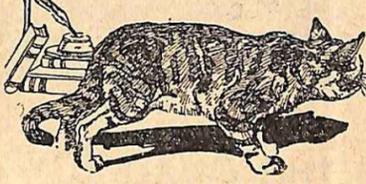
» — Πέστε μου... σε ποιόν χω-στάω τή ζωή και τήν έλευθερία μου;

» — Στην κόρη μου, ή όποια με φώναζε και μούλε ότι έδώ και δυό χρόνια τή γλυτώσατε απ' τά χέρια τριών ληστών στό δάσος της Βουλώ-νης κ' αυτήν και τήν μητέρα μου. Ο-ταν έμαθε ή καυμένη ή Λουίζα μου ο-τι έπαρόκειτο να θανατωθής, λιποθύμη-σε και κινδύνευε να πεθάνη. Και δέν ήσυχασε παρά μόνο αφού τής όρκι-στηκα ότι θα σās γλυτώσω. Έμπρός, λοιπόν, ντυθήτε γρήγορα και μη με κάνετε ν' άθετήσω τόν βροχ μου...».

ΔΙΣΤΙΧΙΑ ΜΟΙΡΩΔΟΓΙΑ

Ο Χάρος κ' ή Χαρόντισσα έκάνανε (πλάκα) κ' ή μάνα της κ' ο κύριος της δέν (είχανε χαμπάρι). Χριστέ πούσαι: μούσος ούρανος κ' ε- (λο τόν κόσμο όρίζεις, τ' αγαπημένα ανθρώπου να μην τα ξεχωρίζεις). Παλιός πύργος δέν χτίζεται, κινούσ- (γιος δέ χαλιέται και τό δικό σου τό κορμί πια δέν (ξαναγεννιέται). Για ιδέστε τον πώ- (κοίτεται σαν λε-μονιά κομμένη, σαν έκκλησιό άλειτούργητη, σαν γώ- (ρα κομψομένη).

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΨΕΥΤΟΓΑΓΓΗ

Για μία ψευτογάγη τί στερήθηκα ! Τις έμμορφίες τού κόσμου τις άρνή- (θηκα.

Στόν ήλιο, στους άνθους, στην έξοχη ή άνοιξη τραβούσε τις καρδιές. Άνάσταιναν τού κόσμου ή εθωδιές και μένανε με σβούσε μία ψυχή...

Για μία ψευτογάγη τί στερήθηκα ! Τού Μάη τά τριαντάφυλλα τ' άρνή- (θηκα.

Τις νύχτες πάλι τού καλο- (καιριού, στη λάμψη ενός γεμάτου (φεγγαριού, άστραφ' ή λίμνη κ' ή ά- (κρογιαλιά σαν Λάμψες πού κοιμούνται (αγκαλιά.

Για μία ψευτογάγη τί στε- (ρήθηκα ! Νυχτιές χαριτωμένες, σās (άσπρηθηκα.

Χειμώνες. Της γωνιάς μας (ή φωτιά λές κ' ή θελ' ή καυμένη να (μου πη: «Εγώ είμ' ή ζέστη κ' ήχι (ή άστραπή πού κλαί τού κεραυνού ή ά- (ποτιά...».

Για μία ψευτογάγη τί στε- (ρήθηκα ! Και τού σπιτιού τόν πόνο (τόν άρνήθηκα !

Μιά νύχτα ένας φτωχός, (γυμνό κορμί, μ' άπλωσε κρύο χέρι για (ψωμί.

Και τώπορρωξα περνώντας με θυμό, για να προφτάσω χέρι πού θερμό. Για μία ψευτογάγη τί στερήθηκα ! Και τήν καρδιά μου άκόμα τήν άρνή- (θηκα !

Κ. ΠΑΛΛΑΜΑΣ

ΣΤΗ ΒΑΡΚΑ

Κατέβα στην άκρογιαλιά να μπουξέω στη βαρκοβία, κ' αν εν' ή άγάπη μου παληά θάναυ καινούργια τά φιλιά, χροστή μου Σιμωνιοπούλα, Έσθ τιμόνι, εγώ κοπι, όσπου να ξανοιχτούμε, και τότες όποιος σου τό πει πώς έχει τό φιλν τροπή, τό αμα του άς τό ποούμε.

«Σ και τό πνεμα τ' άλαφρό πού σένα αναγαλλιάζει, σαν να θυμάται τόν καιρό πούβγες απ' τόν άσπρο της ά- (φρό) εκείνη πού σου μοιάζει. Έλα, Άφροδίτη μου, έλα έσύ στό πέλαγο να βγούμε και σ' ένα άπέτητο νησί

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

να ζήσουμε ζωή χροστή όσπου να μαραθούμε...

ΑΡΙΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Ο ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΓ' Η ΒΑΡΕΛΑ

Πολλοί μού λένε: — Βρε Μανώλη, γιατί σ' άρέσει να μεθάς και να σε κοροϊδεύουν όλοι σαν περπατάς και σαν μιλάς.

«Άλλά εγώ, καλή βαρέλα, τούς κάνω πάντα τόν κουφό

έγνώσφ ζω και σαν τή βδέλα έσε βράδυ-πρωί ρουφώ. Έσένα έχω γυναικούλα, έσένα μάνα και παιδι, τά πούλησα για σένα όδλα κ' άπόμεινα ξερό κλαδί.

Μα σαν γεμίσεις ρετινωάτο και μού κεράσεις δύο-τρείς, δ.τ. ζητήσω μού λές «Νά- (τος),

με κάνεις άρχοντα τής γης. Δέν έχω σπίτι με καμάρες, ζω μες στό βάθη μιάς σπη- (λιάς),

μα σαν βαστώ δυό-τρείς (δεκάρες μουντζες άς έχει ο βασι- (λιάς)!

Σαν περπατώ μα μπρός, μα (πίσω και τά ντουβάρια πελεκώ, μπορώ τόν κόσμο να χαρίσω, θαρρώ πώς δίνο ψυχικό.

Άλλος μού λέει να σ' άφήσω, να γίνω πού στοχαστικός, ίσως μία μέρα καταστήσω κ' εγώ να γίνω ύπουργός.

Δέν έχουν νού μες στό κεφάλι αυτοί πού με παρακινούν, σαν τή δική σου γλυκειά βάλη στα ύπουργεία δέν κερνούν.

Έχω κοιλιά σαν τουμπιλέκι, λαϊμό σαν διάνο φουσατό και λές πώς πέφτει άστροπελάα σαν παίρνω τό ρουαλιτό.

Σαν έσθ' ή ώρα να πεθάνω, τό φερετό μου να γενής και εις τόν τάφο μου έπάνω να γράψω ένας ποιητής:

«Έδώ κοιμάται ο Μανώλης με τή βαρέλα του μαζύ. Τόν κλαίει μόνο ο κρασοπώλης πού τόν έπίστανε κρασί β.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΛΑΦΩΝ

Ο ΡΩΜΗΟΣ ΣΥΡΟΝ ΠΑΡΑ-ΛΕΙΣΟ

Θεοτή μου, τί σουθε να μ'ά (γιάσης; Νουίτεις πώς θα μ' έμελες κα- (θλόω) αν ήθελες κ' έμένα να κολά- (σης)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Η Άγία Γραφή θεωρεί τόν γάμο ως τή μεγαλύτερη ύποχρέωση τού άν-θρώπου και τήν άγαμία ως παντοτεινό στίγμα. Ο προφήτης Ησαΐας λέει σχε-τικώς πώς είνε άσχος για τις γυναί-κες να μένουν άνάπαντες.

Γενικώς δέ οι Ίουδαίοι, όπως εζά-γεται από τά τήρα βιβλία τους, θεω-ρούσαν τήν παρθεσία ως μία άρετή πού όταν παρατεινόταν πέρα από τή νεανι-κή ήλικία, έκανε πια να είνε άρετή και γινόταν ελάττωμα.

Επίσης οι άρχαιοι Έλληνες και Ρω-μαίοι με τούς νόμους των ύποθηθού-σαν τά συνοικεία για ν' αύξάνη ο πληθυσμός τών χωρών τους. Άπεναν-τίας ήσαν άσθηροί στους άγάμους και τούς έπέβαλλαν μεγάλα πρόστιμα. Ο αυτοκράτορ Αύγουστος, για ν' αύξηση τόν πληθυσμό τής Ρώμης, έδω-σε τήν άδεια στους έλευθέρους πολίτες να παντρευτούν τά κορίτσια τών ξε-γορασμένων δούλων, χωρίς να μετώ-νιζαν καθόλου τό δικαίωμά τους, όπως συνδέαν ως τότε.

Ο ίδιος επίσης κάποτε κάποτε σε όλους τούς Ρωμαίους οικογενειάρχας χίλια χρυσά νομίσματα για να παρα-κινήση έτσι τούς νέους να μη μένουν ά-νάπαντες. Άκόμη, κατά μίμησι τού Διούσκου και τού Σόλωνος, έξασρά-λισε μεγάλα προνόμια στις έγκυες γυ-ναίκες. Μεταξύ τών άλλων, είχε ύπο-χρέωση όλους τούς διαβάτες, άκόμη και τούς πατριώτες, να παραμερίζουν στό δρόμο μόλις έβλεπαν έγκυο γυναι-κα και να τή χαρετούν με σεβασμό.

Επίσης ο Έπαιτος Κάμillos ύπο-χρέωσε κάποτε τούς άγάμους Ρωμαί-ους να παντρευτούν τις χήρες τών συμ-πολιτών τους, πού σκοτώθηκαν στόν πόλεμο.

Οι Γαλάται, οι Φράγκοι και οι άρ-χαίοι Γερμανοί έπιμύσαν επίσης πολύ τόν γάμο και τόν έπροστάτειναν με πολλούς εθνεγεταικούς νόμους.

και μ' έστέλνες παρέα τού Διαβόλου; Μ' άρέσει ο Παράδεισος, αλήθεια, χωρίς δουλειά σκοτώνω τόν καιρό, βλέπω άγίους γύρω μου σορό, διαβάζω σινεάβρια, παραμύθια, κ' άκούω παραμύθια θεάα, μα έλα πού δέν έχεις σιγήθεια να λές κ' ένα-δυό πολιτικά ! Σ' κυβερνάς για πάντα με γαλήνη λαϊμό από τό θρόνο σου δέν πέ- (φτεις).

«Σ ήταν δυνατόν Θεός να γίνη και άλλος σαν κα σένα λίγο ψεύτης, να μοιραστή τού ούρανού τ' άσκέρι, να πάνε και μ' έξιστον οι μισοί, να έρχεται αυτός, να πέφτει σύ, να γίνεσαι λιγάκι ντρασέρι».

Μα όλα έδώ είνε ταπεινά, ο ούρανος Θεός έσένα έφέρει και δέν μούουν ποτέ πολιτικά... Έδώ πού μ' ήσυχία όλοι ζούνε για μένα είνε κόλασις μεγάλη. Πολιτικά τ' αυτά μου άς άκούνε, κ' αν είμαι και στην Κόλασι, χαλάω. Αν είχες κατά νού να με κολάσης και μ' έφερες κοντά σου μία ποινη, να Κόλασις για μέν' άληθινή ! Μα φτάνει πια. Θεέ μου, μη με σκά- (σεις)

και διώξε με, στό λέω παστρικά, γιατί άλλωώς στιγμή δέν θα ήουάσης και μόνος θα μιλό πολιτικά... Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

ΤΟΥ ΜΟΝΚ G. LEWIS

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
—Ω Θεέ μου!... Θεέ μου!... ακούστηκε πάλι η γυναικεία φωνή, θγαίνοντας μέσ' απ' τα τοιχώματα των οποιείων. Δεν υπάρχει πια ελπίδα!...

Ουδός, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τα όρια της αγωνίας που διέτρεχαν το κορμί του. Η Μαθίλδη τον οδήγησε με μέσ' από ένα πλήθος διαδομένων, που στένευαν όσο περισσότερο προχωρούσαν. Στους τοίχους τους υπήρχαν τοποθετημένες σειρές ολόκληρες από κροάνια και το έδαφος ήταν γεμάτο από μικάβρια λείψανα. Σε κάθε βήμα τους σχεδόν συναντούσαν από ένα άγαλμα, που ορθωνόταν μπροστά τους σαν φάντασμα.

Τέλος έφτασαν στο κέντρο των υπογειών. Μια μεγάλη κυκλική και βολωτή αίθουσα υπήρχε εκεί στην οποία, όπως φαινόταν, κατέληγαν όλοι οι υπόγειοι διάδρομοι και της οποίας η όροση δεν φαινόταν, απεπαρμένη καθώς ηταν από τα σκοτάδια. Το καντήλι της Μαθίλδης μοναχά ένα μικρό μέρος της αίσθησής του διαλύθηκε απ' την ήμε δριμύτων που ανήγγελλαν την επιστροφή της Μαθίλδης. Μέσα σε μια στιγμή, η άτυχη 'Αγνή, της οποίας η απελπισμένες κραυγές έφταναν ως αυτόν λησιμνήθηκε και δεν συλλογίστηκε πια παρά τους κινδύνους που διέτρεφε και τη δύσκολη θέσι, στην οποία βρισκόταν ο ίδιος. Τό φως του καντηλιού εχρόσισε τα τοιχώματα κι έπειτα από μια στιγμή, η Μαθίλδη βρισκόταν μπροστά του.

Στεκόταν ζεθια σαν πνεύμα του άλλου κόσμου κι ο μοναχός έμεινε κατάπληκτος από τη μεταβολή που είχε συντελεστεί σ' αυτήν. Είχε βγάλει το αντίκιο καλοκαιρικό της ρόσο και φαινόταν σαν τυλιγμένη από μια μισσησπριώδη λάμψη, της οποίας την ένταση δεν δικαιολογούσαν τα πολύτιμα πεταλάδια με τα οποία είχε στολισμένα πάνω τα χέρια της και τα μαλλιά της. Φορούσε ένα μικρό λευκό φόρεμα, άπνινο στο οποίο εχρωαίζαν, κεντημένα με χρυσάφι, ένα πλήθος γράμματων μυστηριώδη και συμβολικά. Ο λαμβός της και τα χέρια της ήσαν έντελώς γυμνά. Τα μαλλιά της, στολισμένα με πεταλάδια και λουλούδια, κατακαλύονταν στους ώμους της σαν φλογινός χειμάρρος. Στο χέρι της που έστενε κρατούσε μια σάβδο από καθαρό χρυσάφι. Μά εκείνο που έκανε το μοναχό να κερφοθή άκίνητος από την παρουσία της με την άλλωκοτή της, ήταν η έκφραση της φωνής της. Επειτα, σαν να είχε φτάσει η σελήνη της στο καμάρο του, έδωκε ένα εγγχερικό θύμα από τη ζωή της. Έ-

πειτα ξαναγύρισε στο καλάθι της που το είχε αφήσει στο έδαφος εκεί κοντά, πήρε από μέσα ένα ριλιόδιο, απ' το περιεχόμενο του οποίου σκόρπισε μερικές σταγόνες καταγής, κατά κανονικά διαστήματα. Έσκυψε ύστερα από πάνω, πρόφερε μερικά λόγια κι άμέσως μια φλόγα γλωμή και θειαφένια ύψώθηκε απ' το έδαφος. Η φλόγα αυτή μεγάλωνε κι άπλωνόταν σιγά-σιγά, έτσι που σε λίγο εκάλυψε όλη την επιφάνεια της υπογειού αιθούσης, εκτός από τους κύκλους μέσα στους οποίους βρισκότουσαν ο 'Αμβρόσιος κι η Μαθίλδη. Η φωτιά αυτή ήταν λευκή κι άλλωκοτή και—προάγια παράδοξο—ένα δυνατό κρόδο άπλωνόταν μαζί μ' αυτή στο ύπγειο, που ο μοναχός το κίσθανόταν να το συρτάει τα κόκαλα. Κάθε τόσο την τύλη του. Περιέμενε με τρόμο την εμφάνισι του πνεύματος, το οποίο την προσέγγισι προσηγγέλιαν όλα αυτά τα σημάδια. Με καρδιά που χτυπούσε δυνατά, με μυσία πεταγμένα από τις κόγχες τους, με την πεποίθησι ότι η τρομερή εμφάνισι θα τον τρέλλιαν, ο μοναχός, μή μπόρυντας να κρατηθή πια, σωριαστηκε άταγής, τρέποντας όλος από τον τρόμο του.

ΓΑΥΠΤΙΚΑ ΕΡΓΑ

Ο ΣΑΤΥΡΟΣ (Έργον του Ζ. Φρέρ).

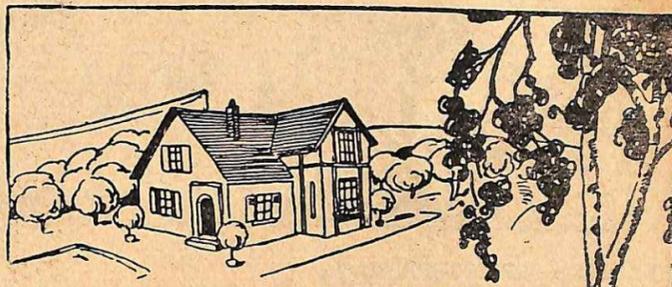
—Έρχεται! φώναξε τότε κοντά του η Μαθίλδη, πλημμυρισμένη από χαρά για την επιτυχία της. Έρχεται!... Ο 'Αμβρόσιος ανατρίχισε κι έτοιμάστηκε γ' αντίκρυσή το φάντασμα. Μά η χαρά του και η κατάπληξις του ήταν μεγάλη, ακούγοντας μια συναρπαστική άρμονία να γεμίζει τον άερα, ενώ συγχρόνως ο ήχος του κερυνού έπαψε ν' αντηχή. Το κρού έπαψε επίσης κι ο 'Αμβρόσιος είδε στη θέσι των νεφών που είχαν σχηπλάσσει, ένα πλάσμα ύμιο του οποίου δεν θά μπόρυνε να συλλάβη ποτέ η φαντασία του ανθρώπου. Φαινόταν γυμνό και έκτυφλωτικές λάμψεις, έδωσαν κοματιστές από το μέτωπό του. Είχε στην πλάτη του δύο μεγάλα φτερά κόκκινα σαν αίμα. Μια άδασταχτη για τα μάτια λάμψις, κωμωμένη από φωτιές έλων των χρωμάτων, παιγνίδιζε απ' τα πόδια του ως το κεφάλι του και κρατούσε στο δεξιό του χέρι ένα κλάδο μουστίας άστειμένο.

Ροιτημένος από τόσο όπτασις αυτή που ήταν τόσο αντίθετη προς τις προσδοκίες του, ο 'Αμβρόσιος κύτταξε το πνεύμα με ίκνοποίηση. Μά παρ' όλο το θαυμασμό του, μπόρυνε και εχρωαίσε στα μάτια του δαίμονος με εχφρασι μεγάλως κακίας και του

λίγο κι έπειτα εξακολούθησε: —Όσοσο έχετε τώρα όλα τα μέσα για να κατακτήσετε αυτήν που αγαπάτε. Πάρτε αυτό το θαυματουργό μύστο... Όσο θά το έχετε στην κατοχή σας, όλες η πόρτες θ' ανοίγουν μπροστά σας κι έτσι θά μπόρυνε να μπήτε αέριο την νύχτα στο δωμάτιο της 'Αντωνίας... Τότε, φησείτε τρεις φορές στο μύστο, πείτε το όνομα της νέας και βάλτε το κάτω από το μαξιλάρι της... Άμέσως ένας λήθαργος θανάτου θά την κυριέψει και θά μπόρυνε να την κάνετε ότι θέλετε... Έμπρός, λοιπόν, 'Αμβρόσιέ μου, πηγαίνετε να χαρτίτε τον έρωτα και την εύτυχία...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, η Μαθίλδη έβαλε στα χέρια του μοναχού το άσημένο μύστο. Έκείνος το πήρε άφρονος από συγχίνισι κι εύγνωμοσύνη. Το μάλο του ήταν πολύ θολωμένο από τα γεγονότα της νύχτας που είχε περάσει για να μπόρυνε να μιλήσει. Η Μαθίλδη, αφού ξαναπήρε το καντήλι της και το καλάθι της, οδήγησε γρήγορα τον σύντροφό της έξω απ' τα υπόγεια. 'Απάνω δεν συνάντησαν κανένα κι έτσι μπόρυνε να ξαναγύρισουν καθένας στο κελί του. Εκεί, η παραχή του 'Αμβροσίου γαλήνεψε... Αναγαλλίαζε τώρα για την επιτυχία της περιπέτειας του και νόμιζε κιόλας πως η 'Αντωνία ήταν δική του... ΚΕΦΑΛΑΙΟ VIII Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Η προσπάθειες του μαρκησίου Ραυμόνδος νη Λας Σεντινα και του Λορέντζου της Μεδίνας για να ξαναβρούν την 'Αγνή, είχαν αποτύχει έντελως... Έπρεπε λοιπόν να εχχωρηθώσαν και να τη θεωρήσουν νεκρή. Η απελπισία που έννοιωσε γι' αυτό ο δόν Ραυμόνδος ήταν τρομερή και κλονίζοντας τόσο βαθιά τον οργανισμό του, ώστε επί πολύ καιρό, φοδόντουσαν για τη ζωή του... 'Ετσι δεν μπόρυνε να απεχεφθή καθόλου την 'Ελδία, η οποία εχε απελπιστεί πια και νόμιζε πως είχε μετανοήσει για την προσοσια που της είχε υποσχέσει με το Λορέντζο. Αυτός πάλι, πενθώντας την αδελφή του, δεν μπόρυνε ν' ανακωνώσει στο θείο του το δούκα την πρόθεσι του να παντρευθή την 'Αντωνία. Και η δόνα 'Ελδία του είχε διατυπώσει κατηγορηματικά τη θελήσι της... Τού είχε απωρυνόσει να παρουσιασθή πάλι μπροστά της χωρίς ν' εχη τη συγκατάθεσι του θείου του γι' το γάμο του με την κόρη της. Έντωματόν η αρρώστεια του δόν Ραυμόνδος χειροτέρευε όλοένα. Ο Λορέντζος δεν άφινε ούτε στιγμή το προσκεφάλο του και των περιποιήτων με άφροισι αδελφού. (Ακολουθεί)

ΑΡΧΑΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Όταν οι Θεοί κατοικούσαν στον Όλυμπο και κατέβαιναν κάθε τόσο στη γη, ένας ποιητής από την 'Ελλάδα αποφάσισε να γράψη έναν ωραίο ύμνο για το Δία. Οι στίχοι του ύμνου συγγιτησαν τόσο βαθιά τον πατέρα των Θεών και των ανθρώπων, ώστε θέλησε να τον ανταμείψη γενναϊώδωρα για το ποιητικό του δωρο. Κατέβηκε λοιπόν από τον Όλυμπο και κούραστικόν ομοιος με τον ήλιο που ύψωνεται απ' τη θάλασσα. Ο ποιητής κρατούσε στη ρίζα ενός βράχου και κρατούσε το κεφάλι του χαμένο μές' στα χέρια του. Σολογισμένος βαθιά, κύτταξε την άτελειωτη επιφάνεια του καταφωπου μορμωρητό των κυμάτων που του νανούριζε την ψυχή. Όταν είδε μπρός του τον άφεντι του ουρανού και της γης, άρχισε να πρέμνη. 'Αλλ' ο Δίας του μίλησε με συγκατάθεσι και γλυκύτητα: —'Ετόνισες για τη δόξα μου έναν ύμνο που αξίζει την εχαιρετική μου άμοιβή. Γι' αυτό σου δίνω τη καρδιά μου, με το όποιο θά μπόρυνε να κάνης υποκειτική σου τη θάλασσα και να σταματούσσει το χέρι απάνω στους ώμους του ποιητή και του είπε: —Κι αν την κάω να μη σε νωιάωθης πια; —Τότε προτιώ να μου δώσης το βίαντο! απερίηξε ο ποιητής. 'Ο Πάν όμως, που καθόταν στο δάσος με σταυρωμένα τα τραγόποδά του κι έδωχε γύρω του τις μινίες τελευταία λόγια του Δία και του φώναξε με τη χοντοή και βαθιά του φωνή: —Τότε να του δώσης μίαν άλλη, πατέρα!...

μαί από τόσα δυνατός, πλούσιος κι εύτυχισμένος... 'Ο Όλύμπιος παραξενεύτηκε: —Πως φώναξε. Στους ώμους σου, ποιητή, βλέπω μανδύα κατασκονισμένο. Τα πόδια σου είνε σκαρπασμένα από σκόνη μακρών και κουραστικόν ορόμων. Το ραβδί δεν λείπει από το πλάι σου. Το μέτωπό σου είνε αλωκαμένο από τη θλίψη. Στα χείλη σου εχει ζωγραφιστεί ο πόνος κι η κίερα. Πότε αντίκρυσες εσύ το χρυσό άρμα του ήλιου με χυμώδες; Δεν έχεις σπιτι και μοιάζεις με το πουλί που του χαλάσανε τη φωλιά. Είσαι ερημός όπως η άγριουμοσουλιά η φτωχή μνη άπανάσσε ο στο βράχο. Πως μπόρει λοιπόν να είσαι δυνατός, πλούσιος κι εύτυχισμένος; Γι' εχεις εσύ δικό σου; —'Εχω την καρδιά μιας γυναίκας που με νωιάει! 'Ο πατέρας των Θεών και των ανθρώπων χαμογέλασε. 'Εβλεπε τ' άματάς τα σύννεφα που τρέχουν σαν άφρονά. Θα χάρισω στο λόγο σου τόσο δύναμη και μαγεύωνται απ' τη μουσική σου και θά σοσ προσέφρονουν τις οδίνες ψυχές των και τα λευκά ευώδιαστα σώματά τους. Σε κάνει δυνατό, πλούσιο κι εύτυμμένο!...

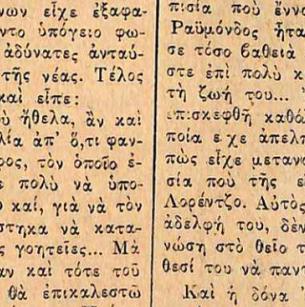
Αλλά ο ποιητής κούνησε το κεφάλι του και είπε: —Πατέρα των Θεών και των ανθρώπων, η προσφορά σου είνε άναξία της παντοδυναμίας και της μεγαλοδοξίας σου. Δεν μού χρειάζεται δόξα, γιατί εγώ εί-

ΓΝΩΜΙΚΑ

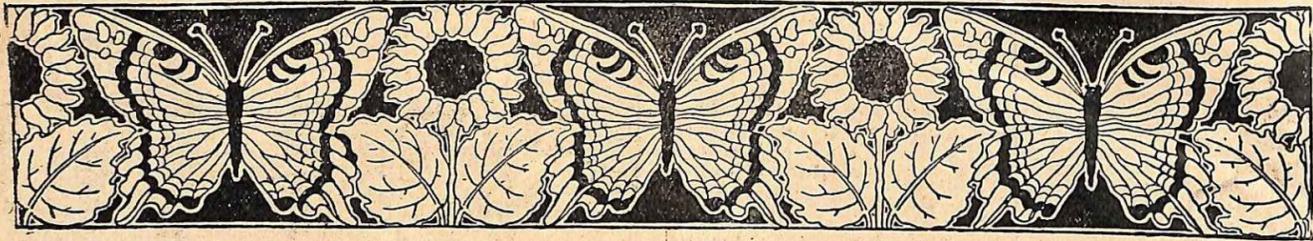
Η μεγάλη θέσις μοιάζουν με τις κορυφές των βράχων που μόνον οι άετοι και τα έρπετα μπόρυν να τις φτάσουν. Νεκρό

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VIII Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Η Μαθίλδη σώπασε

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΤΟΥ Ε. ΟΥΣΣΑΙ (ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ)

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Δ' ΑΥΚΙΑΝΟΣ ΒΟΝΑ- ΠΑΡΤΗΣ, Στρατηγός ΜΠΑΙΚΕΡ, Στρατηγός ΓΚΟΥΡΖΩ, Στρατηγός ΦΛΑΩ, ΔΟΥΞ ΝΤΕ ΡΟΒΙΓΚΟ, ΛΑΒΑΛΕΤ, ΜΟΝΤΟΛΟΝ, ΜΟΝΖ, ΜΑΡΣΑΝ, καμριέρης του Αυτοκράτορος, Η Βασίλισσα ΟΡΤΕΝΣΙΑ, Άξιοματικοί, Ένας ύπαξιωματικός.

(Στὸ ἀνάκτορο Μαλμαϊζόν, τὴν 29 Ἰουλίου 1815 *).

ΜΟΝΤΟΛΟΝ, (στὸν Γκουρζώ).— Πυροβόλησε τὴ γέφυρα τοῦ Σατοῦ; ΓΚΟΥΡΖΩ. — Πῶς! Ἄτ' τὰ μεσάνυχτα! Ἀκόμα φαίνεται ἡ φωτιά! Ἔστειλα μὴ περιπολία ἀπὸ τρεῖς δραγόνους ὡς τὸν Σηρονάνα. Πρέπει νὰ φθάσῃ κανένας γιὰτὶ οἱ Πρώσοι, καθὼς φαίνεται, ὀλοένα πλησιάζουν... Ὁ Βλῦγκερ θὰ ξέρι βέβαια πὼς ὁ Αὐτοκράτωρ βρίσκεται στὸ Μαλμαϊζόν. Μπορεῖ νάχη στείλει καὶ ἱππικὸ γιὰ νὰ τὸν συλλάβῃ... Ἐργάσατε — καθὼς λένε τοὺλάχιστον — στὸν Οὐέλλιγγτον ὅτι, ἂν συλλάβει τὸν Ναπολέοντα ζωντανό, θὰ τὸν κραμάσει μπροστὰ στὸ στρατό του!

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΡΤΕΝΣΙΑ *. — Εἶνε τρομερό!... Δὲν μπορεῖτε λοιπὸν νὰ ὑπερασπίσετε τὸν Αὐτοκράτορα; ΓΚΟΥΡΖΩ. — Βεβαίωτα! Μόνον πὼς ὁ στρατός μας εἶνε ἐλάχιστος... Δὲν διαθέτουμε παρὰ ἑκατὸ πεζοὺς καὶ εἰκοσιπέντε ἱππεῖς! Ὄχι, ἔλεγε κανένας, μὰ τὸ Θεό, ὅτι ὁ Φουσεῖ ἔστειλε ἐδῶ τὸν Αὐτοκράτορα ἐπίτηδες... γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὸν αἰχμαλωτίσουν εὐκολώτερα οἱ Πρώσοι! Πάντως, σὰς ἐγγυῶμαι πὼς δὲν θὰ πέσῃ ζωντανὸς στὰ χεῖρα τῶν ἐχθρῶν του... Ἄν δῶ ὅτι δὲν ὑπάρχει πειὰ καμμιά ἐλπίδα νὰ τὸν σώσωμε, θὰ προτιμήσω νὰ τοῦ ἀδειάσω κατὰσθέντα τὸ στομάχι μου!

ΟΡΤΕΝΣΙΑ. — Σιωπή! Ἔρχεται ὁ Αὐτοκράτωρ! (Μπαίνει ὁ Ναπολέον. Φορεῖ πολιτικὸ κοστούμι).

ΝΑΠΟΛΕΩΝ. — Ἐ, λοιπὸν, Γκουρζώ, ἐξέτελεσες τίς διαταγές μου;

ΓΚΟΥΡΖΩ. — Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Ἡ γέφυρα τοῦ Σατοῦ ἀνετινάχθη.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ. — Ὁ ἐχθρὸς ὅμως, Μεγαλειότατε, μπορεῖ νὰ περάσῃ τὸν Σηρονάνα ἀπὸ καμμιά ἄλλη γέφυρα... Ἐδῶ, δὲν εἶσθε ἀσφαλής...

(* Μετὰ τὴν ἴσση τοῦ Βατερλώ, ὁ Ναπολεὼν ἀναγκάσθηκε νὰ παρατηρήσῃ ἀπὸ τὸν θρόνο τῆς Γαλλίας καὶ νὰ τεθῆ στὴ διάθεσιν τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως. Ὁ Φουσεῖ — παλαιὸς του ὑπουργὸς καὶ ἡθὴ ἐπαναστάτης — τὸν κρατεῖ προσωρινὰ αἰχμάλωτο στὸ ἀνάκτορο Μαλμαϊζόν, ὅπου καὶ λαμβάνει χώραν τὸ ἀριστοκρατικὸ αὐτὸ μόνόπρακτο τοῦ Οὔσσαϊ.

(*) Ἡ βασίλισσα Ὁρτενσία ἦταν κόρη τῆς Ἰωσηφίνας καὶ προγόνου τοῦ Ναπολέοντος. Τὸ ἀνάκτορο Μαλμαϊζόν τῆς ἀνήκει, γιὰτὶ τοῦ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὴ μητέρα της.

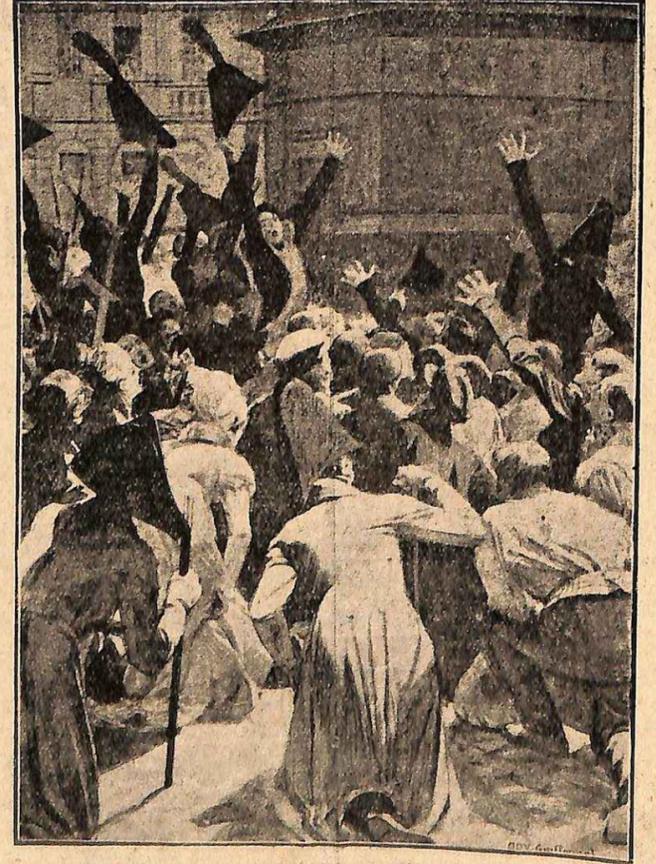
ΝΑΠΟΛΕΩΝ, (εἰρωνικά). — Πράγματι... Τί φόβος ὅμως ἔχω;... Ὁ γ. Φουσεῖ ἄλλωστε ἐδήλωσε ὅτι ἐδῶ πὼς βρίσκεται μὲ φυλάει ἡ τιμὴ καὶ ὁ πατριωτισμὸς τῶν Γάλλων... Ἐγὼ δὲν διατρέχω κανέναν κίνδυνον... Σὺ ὅμως, κόρη μου, φύγε, ἐγκατάλειψέ με... ΟΡΤΕΝΣΙΑ. — Ὄ! Μεγαλειότατε... Δὲν θὰ φύγω ἀπὸ τὸ ἀνάκτορον αὐτό, ὅπου ἔχω τὴν τιμὴ νὰ φιλοξενῶ τὴ Μεγαλειότητά σας, παρὰ μόνον ἀφοῦ φύγετε σεῖς...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ, (πλησιάζει τὴν Ὁρτενσία καὶ τῆς σφιγγεῖ τὸ χεῖρ με συγκίνησι). — Γκουρζώ... Πήγαμε μὲ τὸν Μοντολὸν νὰ κἀνῃ τὸν γύρον τοῦ πάρκου... Θὰ ἐπισημάνετε τὰ κυριώτερα σημεῖα ἀμύνῃς... (Ὁ Γκουρζώ καὶ ὁ Μοντολὸν φεύγουν).— Μὴν ἀνησυχεῖς τόσο, ἀγαπημένη μου Ὁρτενσία... Γιὰ δὲς πόσο εἶμαι ἥσυχος

ἐγώ... Ὅταν βρισκομαι στὴ Μαλμαϊζόν, λησμονῶ τὸ παρὸν γιὰ τὸ παρελθόν... (Πηγαίνει στὸ παράθυρο). Τί ὄμορφα πὼς εἶνε αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα... Τὴ φτωχὴ μου πὴν Ἰωσηφίνα!... Πόσο τ' ἀγαποῦσε... Χτὲς ἐπὶ ἡμέρα καὶ κλειστικὰ στὸ δωμάτιό της, στὸ δωμάτιο ὅπου πέθανε... Ἔμεινα μιά ὥρα περὶπου, καὶ ἔβλεπα τὴ συλλογισμένη... ΟΡΤΕΝΣΙΑ. — Μεγαλειότατε... Βλέπω νύχθεται πρὸς τὰ ἐδῶ ὁ πρίγκηψ Λουκιανὸς... Ἄπὸ τὸ ὄρος του καταλαβαίνω πὼς καὶ ἔχει νὰ σὰς πῆ... Φεύγω... (Φεύγει).

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ *. — Εἶχα ὑπ' ὄψει νάρθῃ σήμερα γιὰ νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω, Μεγαλειότατε... Χθὲς τὸ βράδυ ὅμως ἔμαθα πὼς δὲν θέλετε νὰ φύγετε ἀπὸ τὴ Μαλμαϊζόν...

(*) Ἀδελφὸς τοῦ Ναπολέοντος.

Ὁμάδες ἐργατῶν γυρίζουν στοὺς δρόμους, φωνάζοντας: «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!...»

ΝΑΠΟΛΕΩΝ. — Πῶς σὰς τῶπε αὐτό;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ. — Τὰ μέλη τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως, ΝΑΠΟΛΕΩΝ, (εἰρωνικά). — Οἱ πέντε αὐτοκράτορες! ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ. — Ὁ Φουσεῖ ἰσχυρίζεται ὅτι ἀλλάξατε γνώμη.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ. — Ὅχι δά! Στὸ διάστημα τῶν τελευταίων ἀπὸν πέντε ἡμερῶν, ἀπὸ τὴν ἡμέρα δηλαδή πὼς ηρατήθηκα, πέντε φορὲς ἀπευθύνθηκα στὴν Προσωρινὴ Κυβέρνησι καὶ ζήτησα νὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀμερικὴ μὲ τίς παροπλισμένες φορεγιάδες «Σάλ» καὶ «Μέδουσα». Ὁ Φουσεῖ ὅμως ἐννοεῖ νὰ με κρατήσῃ ἐδῶ, γιὰ νὰ μ' ἔχη στὸ χεῖρ του... Στὶς δύο πρώτες μου αἰτήσεις οὐτε καταδέχτηκε καὶ ν' ἀπαντήσῃ. Στὴν τρίτη μου ἀπάντησε τέλος πάντων ὅτι ἐπρεπε νὰ περιμένω νὰ φερθοῦν πρῶτα τὰ διαβατήριά μου ἀπὸ τὸν Οὐέλλιγγτον! Ὁ Φουσεῖ ἔφερε καλὰ ὅτι ποτε δὲν θὰ τὸ κἀνῃ αὐτὸ ὁ Οὐέλλιγγτον! Τὸν προδότη!... Αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν θὰ χρησιμοποιῶ σὲ τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ εἰδοποιήσῃν οἱ ἄγγλοι ὅτι σκοπεῖν νὰ φύγω... Καί, φυσικά, θὰ κιντῶξουν νὰ μ' ἐμποδίσουν μὲ κάθε τρόπο!...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ. — Μὰ νούϊα, Μεγαλειότατε, πὼς ἡ Προσωρινὴ Κυβέρνησι σὰς ἔδωσε τὴν ἀδεία χθὲς νὰ φύγετε ἀμέσως γιὰ τὸ Ροσσεφόρ.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ. — Ὁ Φουσεῖ πράγματι, καὶ κυρίως ὁ Νταβοῦ, βρισκόντι ὅτι τὸ Μαλμαϊζόν εἶνε πρὸς τὸ Παρίσι... Ὁ προτιμοῦσαν νὰ με κρατῶν αἰχμάλωτο μέσα σ' ἕνα πλοῖο, παρὰ ἐδῶ... Ἔτσι, θὰ ἦσαν πρὸ ἀσφαλισμένοι. Γι' αὐτὸ μὲ εἰδοποίησαν ὅτι ἂν ἤθελα, μπορούσα νὰ πάω σ' ἕνα καράβι καὶ νὰ περιμένω ἐκεῖ τὴ θεώρησι τοῦ διαβατηρίου μου ἀπὸ τὸν Οὐέλλιγγτον!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ. — Γνωρίζετε, Μεγαλειότατε, ποῖα εἶνε ἡ κοινὴ γνώμη στὸ Παρίσι;

ΝΑΠΟΛΕΩΝ. — Ὅχι... Τί λένε; Τί λέει ὁ κόσμος στοὺς δρόμους γιὰ μένα;...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ. — Μεγαλειότατε, ὁ στρατὸς τοῦ μετώπου τοῦ Βορρᾶ πὼς γύρισε χθὲς στὴν πρωτεύουσα, δὲν ἐννοεῖ νὰ πιστέψῃ στὴν παραίτησί σας. Μιὰ κραιώη ἐπικρατεῖ μόνονα στοὺς στρατιῶτες: «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!»

Ὁ λαὸς εἶνε καταναγκασμένος μὲ ὅσα βλέπει καὶ μὲ ὅσα γίνονται ὀλόγωνα τῶν... Στὶς συνοικίες πλένον μένεα ἐναντίον τῆς Βουλῆς πὼς ἐξέβιασε τὴν παραίτησί σας... Κατηγοροῦν τὸν Φουσεῖ ὅτι πούληθηκε στοὺς βασιλόφρονες καὶ στοὺς ξένους. Ἀπὸ τότε μάλιστα

ἐγὼ... Ὅταν βρισκομαι στὴ Μαλμαϊζόν, λησμονῶ τὸ παρὸν γιὰ τὸ παρελθόν... (Πηγαίνει στὸ παράθυρο). Τί ὄμορφα πὼς εἶνε αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα... Τὴ φτωχὴ μου πὴν Ἰωσηφίνα!... Πόσο τ' ἀγαποῦσε... Χτὲς ἐπὶ ἡμέρα καὶ κλειστικὰ στὸ δωμάτιό της, στὸ δωμάτιο ὅπου πέθανε... Ἔμεινα μιά ὥρα περὶπου, καὶ ἔβλεπα τὴ συλλογισμένη... ΟΡΤΕΝΣΙΑ. — Μεγαλειότατε... Βλέπω νύχθεται πρὸς τὰ ἐδῶ ὁ πρίγκηψ Λουκιανὸς... Ἄπὸ τὸ ὄρος του καταλαβαίνω πὼς καὶ ἔχει νὰ σὰς πῆ... Φεύγω... (Φεύγει).

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ *. — Εἶχα ὑπ' ὄψει νάρθῃ σήμερα γιὰ νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω, Μεγαλειότατε... Χθὲς τὸ βράδυ ὅμως ἔμαθα πὼς δὲν θέλετε νὰ φύγετε ἀπὸ τὴ Μαλμαϊζόν...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ. — Πῶς σὰς τῶπε αὐτό; ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ. — Τὰ μέλη τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως, ΝΑΠΟΛΕΩΝ, (εἰρωνικά). — Οἱ πέντε αὐτοκράτορες! ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ. — Ὁ Φουσεῖ ἰσχυρίζεται ὅτι ἀλλάξατε γνώμη.

πὼς ἔμαθαν πὼς βρίσκεται ἐδῶ, στὴ Μαλμαϊζόν, ἡ λαϊκὴ ἐξέγερσι δὲν ἔχει πρὸς ὄρι! Χιλιάδες ἐργατῶν γυρίζουν στοὺς δρόμους ὅλη τὴν ἡμέρα, φωνάζοντας: «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ! Ἐναντὸς στοὺς προδότες! Κάτω οἱ βασιλόφρονες! Ὁ Ναπολεὼν ἢ ὁ θάνατος!»

Τὴν περασμένη Τρίτη ὅλος ὁ κόσμος πὼς ἦταν μαζεμένος στὴν πλατεῖα Βαντώμ, γονάτισε μπροστὰ στὸ ἀγαμά σας! Ὁ λαὸς δὲν μπορεῖ νὰ παραδεχθῆ πὼς νικηθήκαμε, ὅσο εἰσασι σεῖς ζωντανὸς!... Γιὰ νὰ σώσετε τὴν πετρίδα, πὼς δὲν ἐλπίζει παρὰ σὲ σὰς, μὴ διατάσετε, ἂν χρειαστεῖ νὰ τεθῆτε πάλι ἐπὶ κεφαλῆς τῶν γενναίων σας!... Μόλις σὰς ἀντικρύσουν, ὁ λαὸς καὶ ὁ στρατὸς θὰ ἠλεκτρισηθῶν! Θὰ σὰς μεταφέρουν φθιομεντικὰ στὸ παλάτι!...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ, (χαμογελώντας). — Ὅχι! αὐτὰ εἶνε καλά... Ἐρχνται ὅμως πὼς ἔχω παρατηρήσει... ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ. — Παρατηρήσατε ὑπὲρ τοῦ γιου σας, τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης. Ἡ Βουλὴ ὅμως δὲν θέλησε νὰ τὸ δεχθῆ αὐτό. Ἡ παραίτησί σας συνεπὸς εἶνε ἄσκη.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ. — Ἔστω!... Ἔδωσα ὅμως τὸν λόγο μου καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ τὸν ἀδετήσω! Ἄν οἱ ἄλλοι δὲν κράτησαν τὸν δικὸ τους, τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτοὺς! (Χτυποῦν αἰτὴν πόρτα). Ἐμπρός! (Μπαίνει ὁ Μαρσάν).

ΜΑΡΣΑΝ. — Μεγαλειότατε, ὁ στρατηγὸς Μπαϊκερ ζητεῖ ἀκρόασι. Ἐχουν ἔρθει ἐπίσης ὁ δούκς ντὲ Μπασανό, ὁ στρατηγὸς ντὲ Φλαὺ καὶ ὁ κόμης ντὲ Λαβαλέτ... Ἄ! Περιμένει μέσα καὶ ὁ κόμης Μόνζ, τὸν ὁποῖον ἐκαλέσατε, καθὼς λέει.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ. — Ἄς μπει ὁ κόμης Μόνζ. (Μπαίνει ὁ Μόνζ).

ΜΟΝΖ. — Ἄ, Μεγαλειότατε! Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πειὰ!... Φαντασθῆτε πὼς βρίσκεται ἀνθρώποι στὸ δρόμο πὼς μὸς λένε: «Σὺ ἦσιν φίλος του, γιὰτὶ δὲν βρισκοσαι πῶρα κοντά του;... Φοβάσαι, ἔ;...». Σὰν γάταν δυνατόν νὰ συλλογισθῆ κανεῖς τὸν ἐαυτό του μέσα σὲ τέτοιες καταστροφές...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ, (δίνει τὸ χεῖρ στὸν Μόνζ). — Ἀναγωνίζω τὴ μεγάλη σου καρδιά, καλὲ μου Μόνζ... Ἄν μὲ περιστοιχίζαν ἄνθρωποι σὰν καὶ σένα, ἡ Γαλλία, αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν θὰ βρισκόταν στὸ ἔλεος τῶν ἐχθρῶν της... Μετὰ τὸ Βατερλώ γύρισα στὸ Παρίσι, ζητώντας μὴ ἠθικὴ ἐνίσχυσι ἀπ' τὴ Βουλὴ... Αὐτὴ ὅμως μὲ ἀνέτρεψε, ἐπειδὴ ἔχασα μὴ μάχη, ἐμένα πὼς κέρδισα ἄλλες ἑκατὸ...

ΜΟΝΖ. — Σὰς μένει πιστὴ ὁμοῦ, Μεγαλειότατε, ἡ Γαλλία... Ὁ λαὸς... ὁ στρατὸς τῆς Γαλλίας... ΝΑΠΟΛΕΩΝ. — Τὸ ξέρω αὐτό... δὲν εἶμαι ὅμως πειὰ τίποτε... Εἶμαι δεμένος ἀπὸ τὴν παραίτησι πὼς μὲ ἀνάγκασαν νὰ ὑπογράψω... Οἱ ἠλίθιοι! Φαντάζονται ὅτι οἱ Σύμμαχοι τάχουν μὲ μένα!... Δὲν καταλαβαίνον ὅτι οἱ Σύμμαχοι δὲν πολεμοῦν ἐμένα, ἀλλὰ τὴν Ἐπαναστάσι! Τὴ Γαλλία!... (Σοβαρεύεται). Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Μόνζ, σκέφτικα καλὰ καὶ τ' ἀποφάσισα. Τώρα πειὰ, πὼς δὲν ἔχω οὔτε σισατό, οὔτε Αὐτοκρατορία, μόνον ἡ ἐπιστήμη θὰ μπορούσε νὰ μὲ τραβήξῃ.

Λουκίον, μὸς χρειάζεται ἕνας σύντροφος... Θὰ φύγωμε μαζὺ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ... Κατόπιν θὰ λάμε στὸν Καναδά καὶ κατὰ τὴ διάρκειά του μεγάλου αὐτοῦ ταξιδιου θὰ κάνουμε διάφορες ἀποστημονικὲς μελέτες...

ΜΟΝΖ. — Ἄν μὲ περιστοιχίζαν ἄνθρωποι σὰν καὶ σένα, ἡ Γαλλία, αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν θὰ βρισκόταν στὸ ἔλεος τῶν ἐχθρῶν της... Μετὰ τὸ Βατερλώ γύρισα στὸ Παρίσι, ζητώντας μὴ ἠθικὴ ἐνίσχυσι ἀπ' τὴ Βουλὴ... Αὐτὴ ὅμως μὲ ἀνέτρεψε, ἐπειδὴ ἔχασα μὴ μάχη, ἐμένα πὼς κέρδισα ἄλλες ἑκατὸ...

ΜΟΝΖ. — Σὰς μένει πιστὴ ὁμοῦ, Μεγαλειότατε, ἡ Γαλλία... Ὁ λαὸς... ὁ στρατὸς τῆς Γαλλίας... ΝΑΠΟΛΕΩΝ. — Τὸ ξέρω αὐτό... δὲν εἶμαι ὅμως πειὰ τίποτε... Εἶμαι δεμένος ἀπὸ τὴν παραίτησι πὼς μὲ ἀνάγκασαν νὰ ὑπογράψω... Οἱ ἠλίθιοι! Φαντάζονται ὅτι οἱ Σύμμαχοι τάχουν μὲ μένα!... Δὲν καταλαβαίνον ὅτι οἱ Σύμμαχοι δὲν πολεμοῦν ἐμένα, ἀλλὰ τὴν Ἐπαναστάσι! Τὴ Γαλλία!... (Σοβαρεύεται). Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Μόνζ, σκέφτικα καλὰ καὶ τ' ἀποφάσισα. Τώρα πειὰ, πὼς δὲν ἔχω οὔτε σισατό, οὔτε Αὐτοκρατορία, μόνον ἡ ἐπιστήμη θὰ μπορούσε νὰ μὲ τραβήξῃ.

Λουκίον, μὸς χρειάζεται ἕνας σύντροφος... Θὰ φύγωμε μαζὺ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ... Κατόπιν θὰ λάμε στὸν Καναδά καὶ κατὰ τὴ διάρκειά του μεγάλου αὐτοῦ ταξιδιου θὰ κάνουμε διάφορες ἀποστημονικὲς μελέτες...

ΜΟΝΖ. — Ἄν μὲ περιστοιχίζαν ἄνθρωποι σὰν καὶ σένα, ἡ Γαλλία, αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν θὰ βρισκόταν στὸ ἔλεος τῶν ἐχθρῶν της... Μετὰ τὸ Βατερλώ γύρισα στὸ Παρίσι, ζητώντας μὴ ἠθικὴ ἐνίσχυσι ἀπ' τὴ Βουλὴ... Αὐτὴ ὅμως μὲ ἀνέτρεψε, ἐπειδὴ ἔχασα μὴ μάχη, ἐμένα πὼς κέρδισα ἄλλες ἑκατὸ...

ΜΟΝΖ. — Σὰς μένει πιστὴ ὁμοῦ, Μεγαλειότατε, ἡ Γαλλία... Ὁ λαὸς... ὁ στρατὸς τῆς Γαλλίας... ΝΑΠΟΛΕΩΝ. — Τὸ ξέρω αὐτό... δὲν εἶμαι ὅμως πειὰ τίποτε... Εἶμαι δεμένος ἀπὸ τὴν παραίτησι πὼς μὲ ἀνάγκασαν νὰ ὑπογράψω... Οἱ ἠλίθιοι! Φαντάζονται ὅτι οἱ Σύμμαχοι τάχουν μὲ μένα!... Δὲν καταλαβαίνον ὅτι οἱ Σύμμαχοι δὲν πολεμοῦν ἐμένα, ἀλλὰ τὴν Ἐπαναστάσι! Τὴ Γαλλία!... (Σοβαρεύεται). Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Μόνζ, σκέφτικα καλὰ καὶ τ' ἀποφάσισα. Τώρα πειὰ, πὼς δὲν ἔχω οὔτε σισατό, οὔτε Αὐτοκρατορία, μόνον ἡ ἐπιστήμη θὰ μπορούσε νὰ μὲ τραβήξῃ.

Λουκίον, μὸς χρειάζεται ἕνας σύντροφος... Θὰ φύγωμε μαζὺ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ... Κατόπιν θὰ λάμε στὸν Καναδά καὶ κατὰ τὴ διάρκειά του μεγάλου αὐτοῦ ταξιδιου θὰ κάνουμε διάφορες ἀποστημονικὲς μελέτες...

ΜΟΝΖ. — Ἄν μὲ περιστοιχίζαν ἄνθρωποι σὰν καὶ σένα, ἡ Γαλλία, αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν θὰ βρισκόταν στὸ ἔλεος τῶν ἐχθρῶν της... Μετὰ τὸ Βατερλώ γύρισα στὸ Παρίσι, ζητώντας μὴ ἠθικὴ ἐνίσχυσι ἀπ' τὴ Βουλὴ... Αὐτὴ ὅμως μὲ ἀνέτρεψε, ἐπειδὴ ἔχασα μὴ μάχη, ἐμένα πὼς κέρδισα ἄλλες ἑκατὸ...

ΜΟΝΖ. — Σὰς μένει πιστὴ ὁμοῦ, Μεγαλειότατε, ἡ Γαλλία... Ὁ λαὸς... ὁ στρατὸς τῆς Γαλλίας... ΝΑΠΟΛΕΩΝ. — Τὸ ξέρω αὐτό... δὲν εἶμαι ὅμως πειὰ τίποτε... Εἶμαι δεμένος ἀπὸ τὴν παραίτησι πὼς μὲ ἀνάγκασαν νὰ ὑπογράψω... Οἱ ἠλίθιοι! Φαντάζονται ὅτι οἱ Σύμμαχοι τάχουν μὲ μένα!... Δὲν καταλαβαίνον ὅτι οἱ Σύμμαχοι δὲν πολεμοῦν ἐμένα, ἀλλὰ τὴν Ἐπαναστάσι! Τὴ Γαλλία!... (Σοβαρεύεται). Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Μόνζ, σκέφτικα καλὰ καὶ τ' ἀποφάσισα. Τώρα πειὰ, πὼς δὲν ἔχω οὔτε σισατό, οὔτε Αὐτοκρατορία, μόνον ἡ ἐπιστήμη θὰ μπορούσε νὰ μὲ τραβήξῃ.

Λουκίον, μὸς χρειάζεται ἕνας σύντροφος... Θὰ φύγωμε μαζὺ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ... Κατόπιν θὰ λάμε στὸν Καναδά καὶ κατὰ τὴ διάρκειά του μεγάλου αὐτοῦ ταξιδιου θὰ κάνουμε διάφορες ἀποστημονικὲς μελέτες...

ΜΟΝΖ, (μὲ συγκίνησι). — Μεγαλειότατε! Σὰς εἶδα στὸ θρόνο, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ σας! Ποτέ, ἐν τούτοις, δὲν μὸς φανήκατε τόσο ἀξιοθαύμαστος, ὅσο τώρα... Μεγαλειότατε, ἐγὼ θὰ σὰς συνοδεύσω.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ, (ἀγκαλιζόντας τον). — Σ' εὐχαριστῶ... Ἦμωνα βέβαιος πὼς θὰ δεχόσουν... (Ὁ Μόνζ, μὲ τὰ μάτια γεμάτα ἀπὸ τὴ συγκίνησι, φεύγει. Συγγερῶς ὁ Μαρσάν εἰσάγει τὸν Μπαϊκερ καὶ τοὺς ἄλλους στρατηγούς).

ΜΠΑΙΚΕΡ. — Μεγαλειότατε, αὐτὴ τὴ στιγμή ἔλαβα μὴ νέα διαταγὴ ἀπ' τὴν Προσωρινὴ Κυβέρνησι. Ἡ φρεγάδες «Σάλ» καὶ «Μέδουσα» θ' ἀνοίχουν στὸ πέλαγος μόλις ἐπιδιασθῆτε στὴ μὴ ἀπ' αὐτές...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ. — Πολὺ καλά. Εἶμαι ἔτοιμος νὰ φύγω. Ἐτοιμάστε τὰ πράγματά μου... (Ὁ Μπαϊκερ φεύγει).

ΛΑΒΑΛΕΤ. — Εἶνε εὐτύχημα πὼς ἡ Κυβέρνησις ἔλαβε αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν, γιὰτὶ, σύμφωνα μὲ τίς ἰδιαιτέρες πληροφορίες μου, ὁ Βλῦγκερ ἔστειλε τὴ νύχτα ἱππικὸ γιὰ νὰ ζώσῃ τὴ Μαλμαϊζόν...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ. — Βέβαια... Οἱ Σύμμαχοι θὰ θέλαν πολὺ νὰ μὲ συλλάβουν. Ἄλλοιμον ἂν συνέβαινε μὴ τέτοια καταστροφή... Ὁ ἐχθρὸς ζωὸς εἶνε τόσο κοντὰ στὸ Παρίσι... (Ἀκούγεται τὸ κανόνι). Ἐχεῖς δίκιο. Ἄκου τὰ κανόνια του! (Ἀφρονγκάζεται). Εἶνε τρομερό! Μὰ τί κάνει ὁ Σουλτ; Ποῦ εἶνε ὁ Γκουρζώ; Ὁ Νταβοῦ ἔχασε καὶ αὐτὸς λοιπὸν τὸ μυαλό του; (Ἐξαρνα ἀκούγονται ἐξω ζητωκραυγές: «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!»). Τί σημαίνουν αὐτὲς ἡ φωνές; Γιὰ δὲς, σὲ παρακαλῶ, Γκουρζώ... (Ὁ Γκουρζώ φεύγει).

ΝΑΠΟΛΕΩΝ. — Ἄς μπει ὁ κόμης Μόνζ. (Μπαίνει ὁ Μόνζ).

ΜΟΝΖ. — Ἄ, Μεγαλειότατε! Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πειὰ!... Φαντασθῆτε πὼς βρίσκεται ἀνθρώποι στὸ δρόμο πὼς μὸς λένε: «Σὺ ἦσιν φίλος του, γιὰτὶ δὲν βρισκοσαι πῶρα κοντά του;... Φοβάσαι, ἔ;...». Σὰν γάταν δυνατόν νὰ συλλογισθῆ κανεῖς τὸν ἐαυτό του μέσα σὲ τέτοιες καταστροφές...

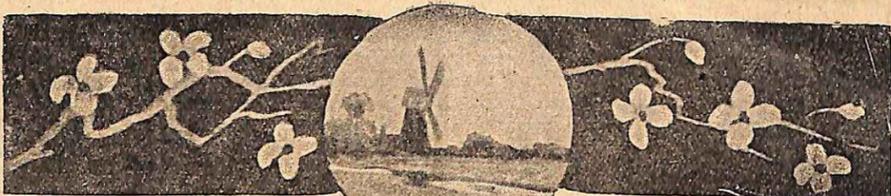
ΝΑΠΟΛΕΩΝ, (δίνει τὸ χεῖρ στὸν Μόνζ). — Ἀναγωνίζω τὴ μεγάλη σου καρδιά, καλὲ μου Μόνζ... Ἄν μὲ περιστοιχίζαν ἄνθρωποι σὰν καὶ σένα, ἡ Γαλλία, αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν θὰ βρισκόταν στὸ ἔλεος τῶν ἐχθρῶν της... Μετὰ τὸ Βατερλώ γύρισα στὸ Παρίσι, ζητώντας μὴ ἠθικὴ ἐνίσχυσι ἀπ' τὴ Βουλὴ... Αὐτὴ ὅμως μὲ ἀνέτρεψε, ἐπειδὴ ἔχασα μὴ μάχη, ἐμένα πὼς κέρδισα ἄλλες ἑκατὸ...

ΜΟΝΖ. — Σὰς μένει πιστὴ ὁμοῦ, Μεγαλειότατε, ἡ Γαλλία... Ὁ λαὸς... ὁ στρατὸς τῆς Γαλλίας... ΝΑΠΟΛΕΩΝ. — Τὸ ξέρω αὐτό... δὲν εἶμαι ὅμως πειὰ τίποτε... Εἶμαι δεμένος ἀπὸ τὴν παραίτησι πὼς μὲ ἀνάγκασαν νὰ ὑπογράψω... Οἱ ἠλίθιοι! Φαντάζονται ὅτι οἱ Σύμμαχοι τάχουν μὲ μένα!... Δὲν καταλαβαίνον ὅτι οἱ Σύμμαχοι δὲν πολεμοῦν ἐμένα, ἀλλὰ τὴν Ἐπαναστάσι! Τὴ Γαλλία!... (Σοβαρεύεται). Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Μόνζ, σκέφτικα καλὰ καὶ τ' ἀποφάσισα. Τώρα πειὰ, πὼς δὲν ἔχω οὔτε σισατό, οὔτε Αὐτοκρατορία, μόνον ἡ ἐπιστήμη θὰ μπορούσε νὰ μὲ τραβήξῃ.

Λουκίον, μὸς χρειάζεται ἕνας σύντροφος... Θὰ φύγωμε μαζὺ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ... Κατόπιν θὰ λάμε στὸν Καναδά καὶ κατὰ τὴ διάρκειά του μεγάλου αὐτοῦ ταξιδιου θὰ κάνουμε διάφορες ἀποστημονικὲς μελέτες...

ΜΟΝΖ. — Ἄν μὲ περιστοιχίζαν ἄνθρωποι σὰν καὶ σένα, ἡ Γαλλία, αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν θὰ βρισκόταν στὸ ἔλεος τῶν ἐχθρῶν της... Μετὰ τὸ Βατερλώ γύρισα στὸ Παρίσι, ζητώντας μὴ ἠθικὴ ἐνίσχυσι ἀπ' τὴ Βουλ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ

ΜΑΡΚΗΣΙΑΣ ΜΟΝΤΕΣΠΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος). ΣΤΟ προηγούμενο φύλλο είδαμε πώς η κυρία Μαιντενόν, αφού εξέτισε τη μαρκησία Μοντεσπάν από την καρδιά του βασιλέως Λουδοβίκου 14ου, θέλησε να την απομακρύνει κι' από τ' ανάκτορα. Για τὸ σκοπὸ μάλιστα αὐτὸ ἀνέθεσε στὸν νεαρὸ ἐξάδελφό της, τὸν ἀββᾶ ντὲ Φρεμικώφ, νὰ συναντήσῃ τὴ μαρκησία καὶ νὰ τὴν πείσῃ ν' ἀποσυρθῆ ἐκούσιως ἀπὸ τὴν Αὐλὴν. Μὰ ὁ ἀββᾶς γοητεύτηκε τόσο ἀπὸ τὴν ὡραία μαρκησία ὥστε οὐτὲ τῆς μίλησε κἀν γὰ τὴν ἀποστολὴ τοῦ ποῦ εἶχε ἀνατεθεῖ. "Ὅταν τὸ εἰπάτε αὐτὸ, ἡ κυρία Μαιντενόν ἐγίνε εἰς φρενὸν καὶ φώναξε: —Αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶνε ἡ ἐσπέραιός μου! Ὁ ἀββᾶς ντὲ Φρεμικώφ, ὁ ὁποῖος διατελοῦσε ἀκόμα ὑπὸ τὴ γοητεία τῆς μαρκησίας. —Φτάνει! τὸν διέκοψε ἡ κυρία Μαιντενόν. Πρέπει νὰ ντρέπεσαι!... Μπορεῖτε νὰ γυρίσετε, ἐξάδελφέ μου, στὸ Παρίσι... Δὲν σὰς κρατάω... Δὲν σὰς χρειάζομαι πια!... "Ὅποιος γοητεύεται ἀπὸ τοὺς εἰρησμούς μου, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε φίλος μου!

τὴ θέλησὶ του... "Ἐπρεπε νὰ φύγῃ... Αὐτὸ τῆς στοίχιζε θῆβαια πολὺ, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κἀν κί' ἄλλοιῶς... Τὴν ἄλλη μέρα ἐπέστρεψε στὸ βασιλεῖα ὅλα τὰ κοσμήματα ποῦ τῆς εἶχε χαρίσει κατὰ τὴ διάκριση τοῦ πολυτελοῦς δεσποῦ τους. Ὁ Λουδοβίκος 14ος τὰ τσέπωσε μὲ τὴ μεγαλειότητα εὐχαρίστησε, φανερώνοντας καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμα πόσο... μεγάλος βασιλεὺς ἦταν, κι' οὐτὲ θέλησε νὰ δῇ γιὰ τελευταία φορὰ τὴν παλῆα τοῦ σύνοου-μένῃ του γιὰ νὰ τὴν ἀποχωρητήσῃ... Τὸ ἴδιον βράδυ, ἡ μαρκησία ντὲ Μοντεσπάν, ἐγκατέλειπε τὰ ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλιών μὲ τὸ πένθος μέσα στὴν καρδιά της γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ ποτὲ πια σ' αὐτά... *** Τὶ ἔκανε μετὰ τὴν ἀποχώρησίν της ἀπὸ τὸ παλάτι ἡ πάλαι ποτὲ ὡραία Ἀθηνᾶ;

Ἡ Μοντεσπάν ὅταν ἐγίνε μοναχὴ.

Καθὼς μᾶς πληροφορεῖ ὁ περιφημὸς ἀπομνημονευματογράφος τῆς ἐποχῆς, δούξ ντὲ Σαιν-Σιμόν, ἐγκαταστάθηκε προσωρινῶς σ' ἕνα μικρὸ μέγαρον ποῦ εἶχε στὸ Παρίσι... Εἶχε καταλήθει ἀπὸ ἕνα εἶδος θεησκομίας καὶ ἡ τῆφαις τῆς συνειδήσεώς της τὴ βασάνιζαν, οὐκ ἀπὸ τὸν πῦρ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Σουρ, ἔβρισκε μεγάλους φόβους καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ ποτὲ μόνῃ της τὴ νύχτα. Κοινοῦ πάντοτε ἀνάμεσα σὲ δύο γυναίκες τῆς ὑπηρεσίας της. Ὅσῳκις μάλιστα τύχαινε νὰ ζεσπᾶσῃ τὴ νύχτα κἀμμιὰ ὄβελλα μ' ἀστραπόβροντα, ὁ φόβος της ἦταν ἀπεριγράπτος καὶ ἐκτενε τὴν πρώτη κλαυθιά της νὰ τῆς φέρῃ στὸ κρεβάτι της τὴν κόρη της. "Ἐστράγγιζε τότε ἀπάνω στὸ στῆθος τοῦ μικροῦ κί' ἄθωο κοριτσι, μὲ τὴν πεπληθῆσθαι ὅτι ἡ ἄθωότης της θ' ἀπομά-

κρυνε ἀπὸ πάνω της τὴν ἐκδικητικὴν φωτιὰ τοῦ κερανοῦ... Τέλος ἡ μαρκησία, μίμουμένη τὸ παράδειγμα τῆς Λὰ Βαλλιέρ, ἀποφάσισε νὰ μῆνι σὲ μοναστήρι. Μὰ ἡ αὐστηρότης τῆς μοναστικῆς ζωῆς τὴν ἐτρόμαξε... Δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ ὑποβληθῆ στὶς σκληρὰς δοκιμασίας, τὶς ὁποῖες τόσο καρτερικὰ ὑπέφερε ἡ Λὰ Βαλλιέρ... Γι' αὐτὸ τὴν τελευταία στιγμὴν μετάνιωσε καὶ σκέφτηκε ὅτι μποροῦσε νὰ βρῇ ἕνα ἄσυλο, λιγώτερον αὐστηρὸ ἐναντίον τῶν τελευταίων δοκιμασιῶν τοῦ πολυταράχου θίου της. Δὲν ἔβλεπε ἄλλωστε τίποτε, ἀν τὸ δοκίμαζε κι' αὐτὸ... Εἶχε νὰ ξαναβῆ τὸ σύζυγό της ἀπὸ τὴν ἀξιωματικὴν ἐκείνη νύχτα κατὰ τὴν ὁποῖα μῆκρὰ κρυφὰ στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ τῆς πῇ ὅτι τὴν ἀγαποῦσε πάντοτε... Ἐγὼν περᾶται θῆβαια δέκα χρόνι

αὐτὸ ἐγκαταστάθηκε κι' ἡ ἴδια ἡ Ἀθηνᾶ. Στὴν ἀρχὴ μάλιστα ζοῦσε μὲ τὴν ἴδια πολυτέλεια ποῦ ζοῦσε καὶ στὸ παλάτι, μὰ σιγά-σιγά τὰ ἐγκατέλειπε ὅλα καὶ, βασανιζομένη ἀπὸ τῆφαις, ὑπέβαλε τὸν ἑαυτὸ τῆς σὲ μεγάλες στέρησεις. Φοροῦσε ποικίλα μίση γυναικῶν καὶ ἄγριο πανί, καλοσούτερες σκληρῆς γιὰ νὰ πῆς τρουπὸν τὰ πόδια καὶ φοροῦσε κατάσκακα μιά ζώνη μὲ μικρὰς σιδερένιες σκληρῆς ποῦ τῆς τρουπῶσαν τὴ λεπτὴ ἐπίδησμάδα. Ὑπεβάλλετο σὲ ἀσπληρότατες νηστείες καὶ πολλὰς ἡμέρας τὴ θεομάδα δὲν ἔτρωγε παρὰ μόνον ψωμί καὶ νερό, προσηύχοντο διαρκῶς μέρα καὶ νύχτα καὶ κομμάτι κατάχαμα, σὲ μιά ἀχρυσόστρωμνῃ. "Ὅλοι τὴν εἶχαν λησμονήσει: πια καὶ κανένας δὲν πῆγαινε νὰ τὴν ἰδῆ στὸ μοναστήρι της. "Ὅσο γιὰ τὸ Λουδοβίκο 14ο, αὐτὸς, παραδομένος στοὺς γερωνικούς του ἔρωτες, τὴν εἶχε ξεχάσει ὀλόκληρα, ἀν νὰ μὴν εἶχε ὑπάφορῃ ποτὲ... "Ἐστὸ πέρασαν τὰ τελευταία χρόνια τῆς μαρκησίας ντὲ Μοντεσπάν μέσα στὴ μετάνοια, στὴ συντριβὴ καὶ στὴν ἐγκατάλειψιν. Πέθανε τέλος στὰ 1707, στὸ Μπουρμπὸν-λ' Ἀρσαμπὸ, ὅπου πῆγαινε κάθε καλοκαίρι γιὰ νὰ κἀν λουτρά... ΤΕΛΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Νικολ. Β. Δαμιανοῦ, Λεωφόρος Ἀλεξάνδρου 209. Ἀναλαμβάνονται παντὸς εἶδους ἀστικαὶ ἐνοχέσεις παρ' ἄπιστοι τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις. Εἰδικότης: Φορολογικαί, Διοικητικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ ἐνοχέσεις. Ὁραὶ γραφείου 3—9 π.μ. καὶ 4—5 μ.μ.

λικρινεῖα, σὰς ἀπαντῶ κι' ἐγὼ: ὄχι! Δὲν θέλω πια νὰ γυρίσετε κοντά μου... Δυποῦμαι πολὺ ποῦ σὰς θλίβω μ' αὐτὰ ποῦ σὰς γράφω, μὰ δὲν ἔχετε πια ὅτι εἶχατε ἄλλοτε καὶ μὲ γοητεύατε. "Ἐγὼ ὅμως ἔχω σήμερα ὅτι μοῦ χρειάζεταί... Θυμηθεῖτε ὅτι δὲν σὰς στενοχώρησα καὶ δὲν σὰς ἐνόχλησα ποτὲ... "Ἐλπίζω ὅτι καὶ σεις δὲν θὰ μὲ στενοχωρήσετε καὶ δὲν θὰ μ' ἐνοχλήσετε σήμερα". Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ τοῦ μαρκησίου ἔφερε τὴν Ἀθηνᾶν σὲ βαθυτάτη ἀπόγνωσι... "Ὁ! ἦταν πολὺ δυστυχισμένη!... Ὁ γυῖός της τὴν εἶχε διώξει... Ὁ σύζυγός της τὴν ἀπέκρουσε. —Ἀσφαλῶς, μονάχα ὁ Θεὸς ὑπάρχει πια γιὰ μένα! σκέφτηκε. Μὰ καὶ πάλι δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀποσυρθῆ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ συνθησμένα μοναστήρια. Ἐβλεπε λοιπὸν κι' ἔχτισαν στὸ Παρίσι ἕνα οἶκον εὐρύχωρον κι' ἄνετον τὸ ὁποῖον ὠνόμασε «Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ», τιμώντας ἔτσι τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της, τὸν ὁποῖον εἶχε νοσταλγῆσαι κάπως ὄψιμα, εἰν' ἡ ἀλήθεια... Ἐκεῖ μέσα σπούδαζαν μὲ ἔξοδα τῆς μαρκησίας ἀρκετὰ φτωχὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μαθήματά τους, διδασκόντουσαν ράψιμο, κεντήματα, ἐργόχειρα κτλ. Στὸ μοναστήρι αὐτὸ ἐγκαταστάθηκε κι' ἡ ἴδια ἡ Ἀθηνᾶ. Στὴν ἀρχὴ μάλιστα ζοῦσε μὲ τὴν ἴδια πολυτέλεια ποῦ ζοῦσε καὶ στὸ παλάτι, μὰ σιγά-σιγά τὰ ἐγκατέλειπε ὅλα καὶ, βασανιζομένη ἀπὸ τῆφαις, ὑπέβαλε τὸν ἑαυτὸ τῆς σὲ μεγάλες στέρησεις. Φοροῦσε ποικίλα μίση γυναικῶν καὶ ἄγριο πανί, καλοσούτερες σκληρῆς γιὰ νὰ πῆς τρουπὸν τὰ πόδια καὶ φοροῦσε κατάσκακα μιά ζώνη μὲ μικρὰς σιδερένιες σκληρῆς ποῦ τῆς τρουπῶσαν τὴ λεπτὴ ἐπίδησμάδα. Ὑπεβάλλετο σὲ ἀσπληρότατες νηστείες καὶ πολλὰς ἡμέρας τὴ θεομάδα δὲν ἔτρωγε παρὰ μόνον ψωμί καὶ νερό, προσηύχοντο διαρκῶς μέρα καὶ νύχτα καὶ κομμάτι κατάχαμα, σὲ μιά ἀχρυσόστρωμνῃ. "Ὅλοι τὴν εἶχαν λησμονήσει: πια καὶ κανένας δὲν πῆγαινε νὰ τὴν ἰδῆ στὸ μοναστήρι της. "Ὅσο γιὰ τὸ Λουδοβίκο 14ο, αὐτὸς, παραδομένος στοὺς γερωνικούς του ἔρωτες, τὴν εἶχε ξεχάσει ὀλόκληρα, ἀν νὰ μὴν εἶχε ὑπάφορῃ ποτὲ... "Ἐστὸ πέρασαν τὰ τελευταία χρόνια τῆς μαρκησίας ντὲ Μοντεσπάν μέσα στὴ μετάνοια, στὴ συντριβὴ καὶ στὴν ἐγκατάλειψιν. Πέθανε τέλος στὰ 1707, στὸ Μπουρμπὸν-λ' Ἀρσαμπὸ, ὅπου πῆγαινε κάθε καλοκαίρι γιὰ νὰ κἀν λουτρά... ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Ἡ ΤΡΑΓΙΚΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ ΤΖΕΝΣΙ

(Μιά ἀληθινὴ ἱστορία αἵματος, ἔρωτος καὶ μίσους)

Γ. "Ὅπως εἶδαμε στὸ προηγούμενο φύλλο, ὕστερα ἀπὸ τὴ δολοφονία τοῦ σκληροκαρδοῦ Ρωμαίου ἀρχόντος Φραγκίσκου Τζένσι στὸν ἐξοχικό του πύργο ἀπὸ τὴ γυναίκα του, τοῦ γιου τοῦ Ἰάκωβου καὶ τὴν ὡραία τὸ κόρη Βεατρίκη, οἱ ἔνοχοι συνελήφθησαν καὶ φυλακίστηκαν. Στὴ φυλακίᾳ ὅπου τοὺς ἔκλεισαν, ἀναγκάστηκαν μὲ τὰ βασανιστήρια νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἐνοχίαν τους καὶ καταδικάστηκαν σὲ θάνατον. "Ὅσο πλησιάζε ἡμεῖς τὴ μέρα γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς θανατικῆς καταδίκης των, οἱ κάτοικοι τῆς Ρώμης ἐνοιοῦσαν νὰ σὴνῃ τὸ μίσος των κατὰ τῶν ἐνόχων καὶ νὰ ὑποχρῶνται μὲ τὴν αἰσθητικὴν καὶ οἰκτονίαν. Σ' αὐτὸ συνέτελεσε πολὺ καὶ ἡ ὁμορφιά καθὼς καὶ τὸ θάρρος τῆς νεαρῆς Βεατρίκης, ἡ ὁποία, παρ' ὅλα τὰ βασανιστήρια στὴν ὁποῖα τὴν ὑπέβαλαν, ὠμολόγησε τελευταία ἀπ' ὅλους τὸ ἐγκλήμα της. Ἡ τολμηρὴ της στάσι, καθὼς καὶ ἡ δίκαιη ὀργὴ της ποῦ τὴν εἶχε σπρώξει στὴν παρρηκτονία, προσελκύσαν τὴ συμπάθεια πολλῶν καρδιναλίων καὶ ἀρχόντων, οἱ ὁποῖοι θέλησαν νὰ τὴ σώσουν. Ἐπιστάθησαν λοιπὸν στὸν Πάπα, παρακαλῶντας τον νὰ ἐπιτρέψῃ στοὺς κατηγορουμένους νὰ συντάξουν μιά ἐπίσημὴ ὁμολογία τους καὶ μετὰ πολλὰς προσπάθειες πέτυχαν ἐκ μέρους του ἀναβολὴ τῆς ἐκτελέσεως γιὰ εἰκοσιτέσσαρες ἡμέρας. Τότε ἔτρεψαν στὴ φυλακίᾳ οἱ περισητῆτες διηγήσοι τῆς Ρώμης καὶ τῆς Ἰταλίας, οἱ ὁποῖοι προθυμοποιήθησαν νὰ συντάξουν τὴν ἀπολογία τῶν Τζένσι, μῆπως ὑπορέσουν ἐπὶ καὶ τοὺς γλυτώσουν. Ὁ Κλήτης 8ος δέχτηκε νὰ τοὺς ἀκούσῃ ὅλους καὶ φάνηκε μάλιστα ὅτι συγκινήθηκε ἐξαιρετικὰ ἀπὸ τὴν ὑπερησισί ἐνὸς περιωνύμου διηγητοῦ τῆς ἐποχῆς, τοῦ Φαλινάκι.

Τὸν 11 Σεπτεμβρίου τοῦ 1599 κατὰ τὴν ἑξῆς τὸ πρῶν ὁ δεσπορὺλακος μῆκρην στὰ κελλιὰ τῶν μελλοθανάτων, οἱ ὁποῖοι κοιμόντονος, ὕστερα ἀπὸ τὶς πελευταίας ἐνέργειες, κάπως ἦσυχον, καὶ τοὺς ἀνήγγειλαν τὸν τρομερὸ μῆνυμα, προσκαλῶντας τοὺς συγγόνους νὰ ἐτοιμαστούν. Ἡ Βεατρίκη, μόλις ἄκουσε τὴν ἀπαυσία εἶδεν, κατελήφθη ἀπὸ μιά νευρικὴ τρεμουλα καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ σκούζῃ δυνατὰ. Εἶχε περιέλθει σὲ τέτοια ἀπόρρωσι καὶ θρησκόταν σὲ τέτοια ψυχολογικὴ κατάστασι, ὥστε δὲν μποροῦσε οὐτὲ νὰ ντυθῆ. Γρήγορα ὅμως ἀνέκτισε τὴν ψυχραιμίαν της καὶ, γονατίζοντας ἀρχισε νὰ προσεύχεται. Ἐπίσης κι' ἡ μητριὰ της διατήρησε τὴν ψυχραιμίαν της καὶ προσπα-

Ἡ Βεατρίκη γονατίζει καὶ ἀρχισε νὰ προσεύχεται...

Ἐνῶ ὅμως ὁ Πάπας φανόταν ἐτοιμος νὰ μετρίσῃ τὴ φοβερὴ ποινή καὶ οἱ κατάδικοι ξεγελιόντονος ἀπὸ μιά γλυκερὰ ἐλπίδα, συνέβη κάποιο περιστατικὸν ποῦ ἐπέροκειτο νὰ τοὺς περιστατικῶς. "Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότερους εὐγενεῖς τῆς Ρώμης, ὁ Πιούλος Σάντα Κρόσσο, θέλοντας νὰ κληρονομήσῃ τὴν μητέρα του τράβηξε τὸ ξίφος του καὶ τὴ σκότωσε. Τὸ γεγονός αὐτὸ πρόξενεσε φρικὰ ἄνευσι στὸς κατοίκους τῆς πρωτεύουσῆς, οἱ ὁποῖοι ἄλλωστε μάροθαιναν κάθε τόσο ἐκείνον τὸν καιρὸ ἀπὸ μιά νέα παρρηκτονία ἢ μητρηκτονία, γιὰ λόγους συνθήματος παρρηκτονίας. Γι' αὐτὸ ὁ Πάπας, θέλοντας νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴν ἀφόρητὴν αὐτὴν κατάστασι καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἀπαραδέξιμην τιμωρίαν, προσκάλεσε τὸν διοικητὴ τῆς Ρώμης καὶ τοῦ εἶπε: —Σὺ παραδίδω τοὺς Τζένσι στὰ χεῖρας σου καὶ σὲ διατάσσω νὰ ἐνεργήσῃς χωρὶς ἀναβολὴ τὴ θανατικὴν ποινὴν ἐκτέλεσι. Πρῶτος νὰ καταλάβουν ὅλοι ὅτι κανένας ἐγκλήμα δὲν μείνει ἀ-

τιμωρητὸν στὸν κόσμον... Στὴν 11 Σεπτεμβρίου τοῦ 1599 κατὰ τὴν ἑξῆς τὸ πρῶν ὁ δεσπορὺλακος μῆκρην στὰ κελλιὰ τῶν μελλοθανάτων, οἱ ὁποῖοι κοιμόντονος, ὕστερα ἀπὸ τὶς πελευταίας ἐνέργειες, κάπως ἦσυχον, καὶ τοὺς ἀνήγγειλαν τὸν τρομερὸ μῆνυμα, προσκαλῶντας τοὺς συγγόνους νὰ ἐτοιμαστούν. Ἡ Βεατρίκη, μόλις ἄκουσε τὴν ἀπαυσία εἶδεν, κατελήφθη ἀπὸ μιά νευρικὴ τρεμουλα καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ σκούζῃ δυνατὰ. Εἶχε περιέλθει σὲ τέτοια ἀπόρρωσι καὶ θρησκόταν σὲ τέτοια ψυχολογικὴ κατάστασι, ὥστε δὲν μποροῦσε οὐτὲ νὰ ντυθῆ. Γρήγορα ὅμως ἀνέκτισε τὴν ψυχραιμίαν της καὶ, γονατίζοντας ἀρχισε νὰ προσεύχεται. Ἐπίσης κι' ἡ μητριὰ της διατήρησε τὴν ψυχραιμίαν της καὶ προσπα-

ταξείδῃ... "Ἐστὸ ἀπὸ λίγες στιγμῆς ἡ Βεατρίκη προήφθη με θάρρος πρὸς τὸ δῆμιον. Τὸν φίλησε πρῶτα καὶ τὸν παραδωσε ὕστερα τ' ὠραίο της κεφάλι, παρακαλῶντας τον νὰ μὴν τὴ βασανίσῃ μὲ ἐπανειλημμένα χτυπήματα, ἀλλὰ νὰ τὴ στείλῃ στὸν ἄλλον κόσμον μὲ τὸ πρῶτον, χωρὶς νὰ τὴν κἀννῃ νὰ ποτῆρη. Κατόπιν ἐσκύψε πάνω ἀπ' τὴ σκηνίδα καὶ περιέμεινε, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ποῦ ἀγωνιόυσε μαζί της. Τὰ δευτερόλεπτα περνοῦσαν, ἀλλὰ τὸ πέλαι ποῦ τῆς ἐσκέπαζε τὸ στήθος. Τὸ ἔκαμε αὐτὸ μὲ μεγάλη δυσἀρεσκεία κερφωμένα ἐπάνω στὸ μισόγυμνο σῶμα της. Ἡ δυσἀρεσκεία της μεγάλωσε μάλιστα πρὸς τὸν ὅταν τὴν ἀνάγκασαν

ὅταν τὴν ἀνάγκασαν νὰ γονατίσῃ πρὸς τὴν σκηνίδα σὰν νὰ ἀντισταθῇ καὶ πληγῶθηκε σοβαρὰ στὸ στήθος της ἀπὸ τοὺς δῆμιους. Τέλος κατάρρωσαν νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν καὶ τὸ κεφάλι της ἔπεσε κάτω ἀπὸ τοὺς πόδας της... Μετὰ τὴν δοματικὴν αὐτὴ σκηνὴν καὶ πρῶτον θεοῖς ὁ ἐπίλογος τῆς τραγικῆς ἐπιστολῆς ἕνα περιστατικὸν ποῦ στοίχιζε τὴ ζωὴ σὲ πολλοὺς ἄθωους. Στὴν ἄκρην τῆς πλατείας εἶχε στήθει ἕνα ἱκρίωμα ἀπὸ ἔλαια, κερμωμένο ἐντελῶς πύργισμα, τὸ ὁποῖον γέμισε ἀπὸ πατεργους. Τὸ ἱκρίωμα ὅμως δὲν μποροῦσε ν' ἀντέξῃ σὲ τόσο πολὺ βάρος καὶ σὲ μιά στιγμὴ κλονίστηκε καὶ σκιστήθηκε μὲ ῥοδερὸ πάτορα. "Ἐστὸ πνήθηκα ἀπὸ τοὺς φιλοπερίεργους ποῦ εἶχαν ἔλθει: γιὰ νὰ παρορθεῖον στὸ τέλος τῆς ὡραίας Βεατρίκης ἐφυγαν προσητέρᾳ της γιὰ τὸ ἀγύριστον

ὅταν τὴν ἀνάγκασαν νὰ γονατίσῃ πρὸς τὴν σκηνίδα σὰν νὰ ἀντισταθῇ καὶ πληγῶθηκε σοβαρὰ στὸ στήθος της ἀπὸ τοὺς δῆμιους. Τέλος κατάρρωσαν νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν καὶ τὸ κεφάλι της ἔπεσε κάτω ἀπὸ τοὺς πόδας της... Μετὰ τὴν δοματικὴν αὐτὴ σκηνὴν καὶ πρῶτον θεοῖς ὁ ἐπίλογος τῆς τραγικῆς ἐπιστολῆς ἕνα περιστατικὸν ποῦ στοίχιζε τὴ ζωὴ σὲ πολλοὺς ἄθωους. Στὴν ἄκρην τῆς πλατείας εἶχε στήθει ἕνα ἱκρίωμα ἀπὸ ἔλαια, κερμωμένο ἐντελῶς πύργισμα, τὸ ὁποῖον γέμισε ἀπὸ πατεργους. Τὸ ἱκρίωμα ὅμως δὲν μποροῦσε ν' ἀντέξῃ σὲ τόσο πολὺ βάρος καὶ σὲ μιά στιγμὴ κλονίστηκε καὶ σκιστήθηκε μὲ ῥοδερὸ πάτορα. "Ἐστὸ πνήθηκα ἀπὸ τοὺς φιλοπερίεργους ποῦ εἶχαν ἔλθει: γιὰ νὰ παρορθεῖον στὸ τέλος τῆς ὡραίας Βεατρίκης ἐφυγαν προσητέρᾳ της γιὰ τὸ ἀγύριστον

ὅταν τὴν ἀνάγκασαν νὰ γονατίσῃ πρὸς τὴν σκηνίδα σὰν νὰ ἀντισταθῇ καὶ πληγῶθηκε σοβαρὰ στὸ στήθος της ἀπὸ τοὺς δῆμιους. Τέλος κατάρρωσαν νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν καὶ τὸ κεφάλι της ἔπεσε κάτω ἀπὸ τοὺς πόδας της... Μετὰ τὴν δοματικὴν αὐτὴ σκηνὴν καὶ πρῶτον θεοῖς ὁ ἐπίλογος τῆς τραγικῆς ἐπιστολῆς ἕνα περιστατικὸν ποῦ στοίχιζε τὴ ζωὴ σὲ πολλοὺς ἄθωους. Στὴν ἄκρην τῆς πλατείας εἶχε στήθει ἕνα ἱκρίωμα ἀπὸ ἔλαια, κερμωμένο ἐντελῶς πύργισμα, τὸ ὁποῖον γέμισε ἀπὸ πατεργους. Τὸ ἱκρίωμα ὅμως δὲν μποροῦσε ν' ἀντέξῃ σὲ τόσο πολὺ βάρος καὶ σὲ μιά στιγμὴ κλονίστηκε καὶ σκιστήθηκε μὲ ῥοδερὸ πάτορα. "Ἐστὸ πνήθηκα ἀπὸ τοὺς φιλοπερίεργους ποῦ εἶχαν ἔλθει: γιὰ νὰ παρορθεῖον στὸ τέλος τῆς ὡραίας Βεατρίκης ἐφυγαν προσητέρᾳ της γιὰ τὸ ἀγύριστον

ὅταν τὴν ἀνάγκασαν νὰ γονατίσῃ πρὸς τὴν σκηνίδα σὰν νὰ ἀντισταθῇ καὶ πληγῶθηκε σοβαρὰ στὸ στήθος της ἀπὸ τοὺς δῆμιους. Τέλος κατάρρωσαν νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν καὶ τὸ κεφάλι της ἔπεσε κάτω ἀπὸ τοὺς πόδας της... Μετὰ τὴν δοματικὴν αὐτὴ σκηνὴν καὶ πρῶτον θεοῖς ὁ ἐπίλογος τῆς τραγικῆς ἐπιστολῆς ἕνα περιστατικὸν ποῦ στοίχιζε τὴ ζωὴ σὲ πολλοὺς ἄθωους. Στὴν ἄκρην τῆς πλατείας εἶχε στήθει ἕνα ἱκρίωμα ἀπὸ ἔλαια, κερμωμένο ἐντελῶς πύργισμα, τὸ ὁποῖον γέμισε ἀπὸ πατεργους. Τὸ ἱκρίωμα ὅμως δὲν μποροῦσε ν' ἀντέξῃ σὲ τόσο πολὺ βάρος καὶ σὲ μιά στιγμὴ κλονίστηκε καὶ σκιστήθηκε μὲ ῥοδερὸ πάτορα. "Ἐστὸ πνήθηκα ἀπὸ τοὺς φιλοπερίεργους ποῦ εἶχαν ἔλθει: γιὰ νὰ παρορθεῖον στὸ τέλος τῆς ὡραίας Βεατρίκης ἐφυγαν προσητέρᾳ της γιὰ τὸ ἀγύριστον

ὅταν τὴν ἀνάγκασαν νὰ γονατίσῃ πρὸς τὴν σκηνίδα σὰν νὰ ἀντισταθῇ καὶ πληγῶθηκε σοβαρὰ στὸ στήθος της ἀπὸ τοὺς δῆμιους. Τέλος κατάρρωσαν νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν καὶ τὸ κεφάλι της ἔπεσε κάτω ἀπὸ τοὺς πόδας της... Μετὰ τὴν δοματικὴν αὐτὴ σκηνὴν καὶ πρῶτον θεοῖς ὁ ἐπίλογος τῆς τραγικῆς ἐπιστολῆς ἕνα περιστατικὸν ποῦ στοίχιζε τὴ ζωὴ σὲ πολλοὺς ἄθωους. Στὴν ἄκρην τῆς πλατείας εἶχε στήθει ἕνα ἱκρίωμα ἀπὸ ἔλαια, κερμωμένο ἐντελῶς πύργισμα, τὸ ὁποῖον γέμισε ἀπὸ πατεργους. Τὸ ἱκρίωμα ὅμως δὲν μποροῦσε ν' ἀντέξῃ σὲ τόσο πολὺ βάρος καὶ σὲ μιά στιγμὴ κλονίστηκε καὶ σκιστήθηκε μὲ ῥοδερὸ πάτορα. "Ἐστὸ πνήθηκα ἀπὸ τοὺς φιλοπερίεργους ποῦ εἶχαν ἔλθει: γιὰ νὰ παρορθεῖον στὸ τέλος τῆς ὡραίας Βεατρίκης ἐφυγαν προσητέρᾳ της γιὰ τὸ ἀγύριστον

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

THE WINONA GODFREY

Η ΖΩΗ ΕΙΝΕ ΠΙΚΡΗ...

—Θέλω να λάμπουν όλα όσα γύρω μου... Θέλω ανάπαυση, άνεση, μέγαρα και σολιδια... Ούτε μπουσές να με νοιώσει τι θέλω, Τζίμ, μα ούτε κι αν με νοιώσεις, θα μπουσέσεις να μου τὰ προσφέρεις...

—Πάμε, Τζίμ, τού είπε σε λίγο. —Επληξά... Ούφρ!... Ο Τζίμ θά ήθελε τή στιγμή εκείνη νάκανε κάτι μεγάλο... Κάτι άσυνήθιστο κι εκπληκτικό, να τήν θαμπώσει και να τήν συνεπάρη με τήν αντίοικια δύναμη κι επιβολή του.

—Ακούσε με, Τζίμ, τού ε'πε... Δέν σ' αγαπώ... Θέλω να σ' αγαπήσω... Δέν μπορώ... Δέν ξέρω πώς να σ' αγαπήσω...

—Πες μου, Άννι... Τι θέλεις να κάνω για σένα; Πες μου και θά βρω και τή δύναμη και τὰ μέσα για να τὸ κάνω, εἴτι κι αν εἶνε...

—Ναί... Ελευσά... Μά ἐγὼ δέν μπορῶ να περιμένω, Τζίμ... Κι, λέγοντας τὰ λόγια αυτά, άνοίξε τήν πόρτα τῆς με σταθερὸ χέρι.

—Πέρασαν μήνες ἀπὸ τότε... "Όλες ἡ προσπάθειες τού Τζίμ να τή συναντήσει, να τή μιλήσει, να τή πῆξει...

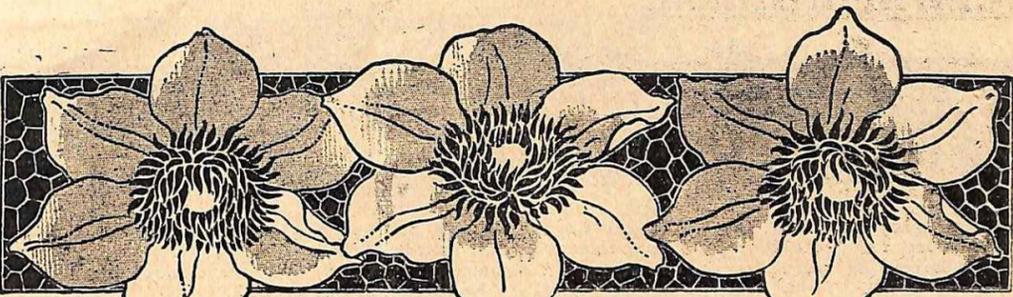
Ποιήματα Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ Γεννήθηκες τήν Άνοιξη κι' αντί νάρθου η Μοίρα...

και εἶδαν πολλά... Μαλλάκωσε τή φωνή του και κυστέζοντάς τον σὰ μάτια, τού εἶπε με κάποια κλωσύνη...

—Εγὼ εἶπα ἀπὸ 20 ἡμερῶν... Μήπως εἶστε σεις κατά τὴν ὁ κ. Τζίμ Στέτσερ; Ἡ σύζυγός μου μούχει μιλήσει λεπτομερῶς για σᾶς και ξέρω εἴτι ὅλα ἅσα σᾶς ἀπορῶν...

—Αὐτὸ σᾶς τὸ ὑπόσχομαι μ' ὅλη μου τήν καρδιά, κύριε Στέτσερ... Πέρασα τὰ σαρανταπέντε χρόνια κι' ἡ Άννι εἶνε ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς μου τώρα...

ΜΙΚΡΕΣ ΣΑΤΥΡΕΣ Η ΖΩΝΤΟΧΗΡΑ Μιά μητέρα ζωντοχήρα εἶχε τήν καλή τή μοίρα...

ΑΠ' ΟΔΟΝΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ποιεύς συγγραφείς προτιμῶσαν οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῆς Ἱστορίας. Οἱ κακοῦργοι στήν Ἰαπωνία και τὰ κατήματα τῶν... γειτόνων τους.

Θέλετε να μάθετε τι διάβαζαν οἱ μεγαλύτεροι ἄνδρες τῶν αἰώνων; Ἀκούστε:

Οἱ Παράλληλοι Βίοι τοῦ Πλουτάρχου ὑπῆρξαν τὸ προσφιλέσ ἀνάγνωσμα τοῦ Μονταίνι, τοῦ Σαίξπηρ, τοῦ Ἀλφίερ, τοῦ Φραγκλίνου και τοῦ Ἑρρίκου Δ'.

Ἐπίσης παρατήρησε, ἐπὶ τῆ βάσει τῶν πληροφοριῶν τῆς στατιστικῆς, ὅτι ἡ ξανθὴ γυναίκα ἀποσβῆγον τὸ γάμο.

Συνηθίζουμε να λέμε ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῶν περασμένων γενεῶν ζῶσαν πολὺ περισσότερα χρόνια ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τῆς δικῆς μας γενεᾶς.

Κάποιος ξένος ὑγιεινολόγος, ὁ ὁποῖος ρωτήθηκε σχετικῶς, ἔδωσε τὴς ἀκόλουθες συμβουλές για τήν προούλαξ ἀπὸ τῆς ζῆστῆς:

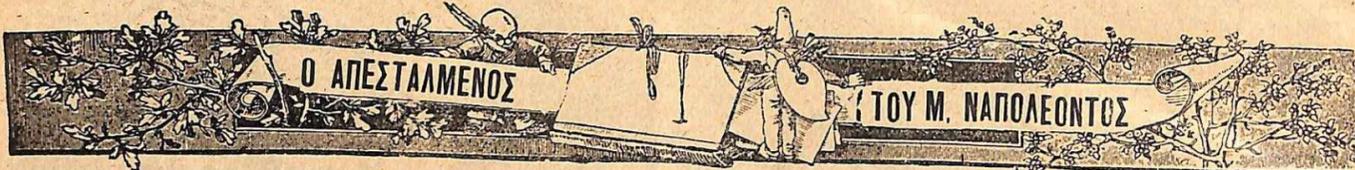
—Αποφεύγετε τὸν ἥλιο και σκεπάζετε τὸ κεφάλι σας με ἑλαφρὰ καπέλα. —Νά ντυνέστε με φορέματα ἑλαφρὰ, ἀπλά και ἀνοσφύρωμα.

—Νά πρῶτε φρούτα, φρέσκα ἡ ξερὰ, ἀλλὰ πρὸ πάντων ὕδατα. —Νά προσέχετε τὸ νερὸ που πίνετε να εἶνε διυλισμένο ἡ ἀποστειρωμένο.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Νικόλ. Β. Δαμιανού, Λεωφόρος Ἀλεξάνδρου 209. Ἀναλαμβάνονται παντός εἶδους ἄστικα ὑποθέσεις παρ' ἅσας τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις.

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ένας μεγάλος επιστήμων, Μανιάτης και Κορσιανός. Ο Στεφανόπουλος κι' οι άνηψιοί του. Στα χέρια των Δαλματών πειρατών. Φιλοξενούμενος του Ναπολέοντος. Η ανάστασις της Δημοκρατίας της Σκέρτης. Ο Ναπολέων και η απελευθέρωσις της Ελλάδος. Μία σχετική συνεννόησις με τον Στεφανόπουλο. Τά τομήρα του αχέδιου. Ο Στεφανόπουλος συνεχίζει το ταξίδι του με χρήματα του Ναπολέοντος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΑΙ. Ο Δήμος Στεφανόπολις, ο οποίος με συνεργασία του άνεψιού του Νικολάου, συνέγραψε ένα από τα πιο ενδιαφέροντα περιηγητικά βιβλία για την Ελλάδα, ήταν άξιωματικός του γαλλικού στρατού, αλλά μέσα στις φλέβες του κυλούσε αίμα ελληνικό, καθώς άλλωστε δείχνει και τ' όνομά του. Καταγόταν δηλαδή από μία οικογένεια Μανιατών, οι οποίοι θέλοντας να γλυτώσουν από την τυραννία των Τούρκων, εγκατέλειψαν την πατρίδα τους κατά τα τέλη του 18ου αιώνας και κατέφυγαν στην Κορσική. Όταν τὰ νησιά του Ιονίου Πελάγους προσαρτήθηκαν στη Γαλλία, η γαλλική κυβέρνηση ανέθεσε στον Στεφανόπουλο να περιηγηθῆ τὰ παράλια τῆς Ἀδριατικῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευνάν του, ἢ ὅπως τὸν εἶχαν ἀναθέσει ὡς ἕναν ἀπὸ τοὺς πιο διακεκριμένους βοτανολόγους τοῦ καιροῦ του καὶ τοῦ εἶχαν ἐξασφαλίσει ὡς τότε δύο μεγάλα κι' ἐπίσημα βραβεία.

Ο ὄνομαστός χειρουργός—γιατί ὁ Στεφανόπουλος ὑπηρετοῦσε στὸν ὑγειονομικὸ κλάδο τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ—καὶ φυσιοδίφης ξεκίνησε ἀπὸ τὸ Παρίσι στὴ 2 τοῦ μηνὸς Φλωριῶλ τοῦ ἔτους τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἐφοδιασμένος μὲ ἀρκετὰ συστατικά ἡράματα ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Ἑπιστημονικῶν καὶ τράβηξε γιὰ τὴν Ἰταλία.

Φτάνοντας στὸ Λιβόρνο ὁ Δήμος, ἔστειλε τὸν σύντροφό του Γκαλλόνι, τὸν ὁποῖον εἶχε πάρει μαζί του ἀπὸ τὴ Γαλλία, στὴν Κορσική γιὰ νὰ παραλάβῃ ἀπὸ κει καὶ τοὺς τρεῖς ἀνεψιούς του. Οἱ ἀνεψιοὶ καὶ ὁ Νικόλαος—ὄλοι συνώνυμοὶ του ὑπάκουσαν πρόθυμα στὴν πρόσκλησί του καὶ πήγαν πρὸς συνάντησιν τοῦ θεοῦ τους ὅσο μπουρσοῦσαν γρηγορότερα.

Ἀφοῦ συναντήθηκαν οἱ πέντε σύντροφοι ξεκίνησαν ὄλοι μαζί τὴν καὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὰ μέρη τῆς Δαλματίας. Ἐκεῖ ὅμως εἶχαν ἀλλεπάλληλες περιπέτειες μὲ τοὺς φημισμένους πειρατὰς τοῦ τόπου, οἱ ὁποῖοι λίγο ἔλειπε καὶ νὰ τοὺς σκοτώσουν. Ὑστερὰ ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους, καθάρωσαν τέλος νὰ φθάσουν ἐλευθέροι καὶ ἀξιολάμπουσι στὸ Μιλάνο τῆς Ἰταλίας.

Ἐκεῖ, ὁ Δήμος Στεφανόπουλος, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ ἀρχηγὸς τῆς συντροφίας, ἔσπευσε νὰ παρουσιάσῃ στὸν πάλαι του φίλο Ναπολέοντα, ὁ ὁποῖος βρισκόταν τότε στὴν Ἰταλία. Ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς παρασηνεύθηκε πολὺ, βλέποντας μπουρσοῦσαν ἄξιωματικούς του.

τὸν παλιὸ γνῶριμό του ἐστὶ ξαφνικά καὶ σὲ τέτοια μάλιστα κατάστασι, καὶ τοῦ ζήτησε ἐξηγήσεις. Ὁ Στεφανόπουλος τοῦ εἶπε ὅπως πρόθυμα καὶ τοῦ πρόσθεσε: —Τὰ παθήματά μου τὰ ἐξέθεσα γραπτῶς καὶ στὸν Ναπολέοντα, ἀπὸ τὴ Δαλματία ὅπου ἦμουν, ἀλλὰ δὲν ἔλαβα καμμιὰ ἀπάντησι. Γι' αὐτὸ ἤρθα νὰ τὸν ἴδω ὁ ἴδιος μαζί μὲ τοὺς τέσσαρους συντρόφους μου...

—Ὁ Ναπολέων, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Βιλλενμαζί, μοῦ μίλησε εὐνοϊκώτατα γιὰ σὰς καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σὰς ὑποδεχθῆ μὲ εὐχαρίστησι... Πράγματι, τὸ πρωὶ τῆς ἀκόλουθης ἡμέρας ὁ Δήμος θέλησε νὰ παρουσιάσῃ μόνος του στὸν Ναπολέοντα. Ἀλλὰ ὁ στρατηγὸς καθάλλικευε ἐκείνη τὴν ὥρα τ' ἄλογό του κι' ἐτσιμαζόταν νὰ φύγῃ.

Ὡστόσο, βλέποντας τὸ Στεφανόπουλο, τοῦ φώναξε: —Καλῶς ὄρισες, Δήμο! Σὲ περιμένω ἀπόψε στὸ δαίπνο νὰ τὰ πούμε. Καὶ ξεκίνησε, πηγαίνοντας νὰ συναντήσῃ τὸ Ἐπιτελεῖο του.

Ἀλλὰ ὁ Στεφανόπουλος, κακοντυμένος ὅπως ἦταν καὶ κακοδιάθετος ἔπειτα ἀπὸ τὴν πενιχότητα, δὲν ἐτόλμησε νὰ πάῃ νὰ δευπνήσῃ μαζί του.

Ὁ Ναπολέων ὅμως ἔβλεπε καὶ τὴν ἀλλή μέρη ἔστειλε ἀνεψιούς του νὰ τὸν βρῶν καὶ νὰ τοῦ μνημόσυνον πῶς, ὅσον καιρὸ ἔλειπε ἐκεῖ, ἔβλεπε φιλοξενούμενος του.

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Στεφανόπουλος δὲν μπουρσοῦσε νὰ ἐπιμένῃ νῆ στὴν ἀνηψιὸν καὶ τοῦ περισσότερο καὶ τὸ ἄλλο βράδυ, πήγε νὰ φάῃ μαζί του, παίρνοντας καὶ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Νικόλαου. Ἐκτὸς αὐτῶν, ὁ Ναπολέων εἶχε ἐκείνη τὴν ἡμέρα προσκαλεσθῆ ὁ υἱὸς σὺ τὸν πατέρα του καὶ ἄλλους εἰκοσι πέντε ἐπιστήμους, μεταξύ τῶν ὁποίων τὸ θεοὶ γυῖο του Εὐγένιος Μπουαρναί καὶ πολλοὺς διακεκριμένους ἄξιωματικούς του.

Τὸ γεῦμα ὑπὲρ ἡλιότατο. Ὁ Ναπολέων δὲν ἦταν οὔτε εὐθιμὸς οὔτε σκυθρωπός. Μιλοῦσε λίγο καὶ φαινόταν σκεπτικὸς. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μπουαρναί γύρισε πρὸς τὸν Δήμο, ποὺ καθόταν ἄπλα τοῦ, καὶ τὸν ρώτησε: —Ἔστε Κορσιανός; —Κατὶ παραπάνω ἀπὸ Κορσιανός! ἀπάντησε ὁ Ναπολέων. Εἶνε Σπαρτιάτης!...

—Σπαρτιάτης! ἐπανάλαβε μὲ θαυμασμὸ ἕνας ἀξιωματικὸς, ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους συνεργάτας τοῦ μεγάλου Κορσιανοῦ. Τότε δὲν παραξενεύομαι γιατί νικήσαμε ἐστὶ εὐκολὰ τοὺς ἔχθρους, ἀφοῦ ἔχομε καὶ Σπαρτιάτες στὸ στρατὸ μας...

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὸν Ναπολέοντα, πρόσθεσε: —Στρατηγέ, πρέπει νὰ πᾶς στὴν πατρίδα σου καὶ ν' ἀναυσησῆς τὴν ἀρχαία τους δημοκρατία...

Ἀλλ' ὁ Ναπολέων, βουσιμμένος εἰς σκέψεις του, δὲν ἄκουσε ἢ ἔκανε πῶς δὲν ἄκουσε.

Στὸ τέλος τοῦ δαίπνου ὁ Ναπολέων σκώθηκε καὶ διάβασε παράμερα μερικὲς ἐπιστολές ποὺ τοῦ εἶχαν φέρει ἐντὼς μεταξὺ. Ὑστερὰ πῆρε κατὰ μέρος τὸν Δήμο καὶ τοῦ εἶπε: —Διηγήσου μου τώρα καὶ προφορικῶς τί ἔπαθες στὴ Δαλματία καὶ ποῖα αἰτία σ' ἀνάγκασε νὰ διακόψῃς τὸ ταξίδι σου καὶ νάρθῃς ἐδῶ;

Ὁ Στεφανόπουλος τοῦ μίλησε τότε γιὰ τὴν ἀφοσίωσι ποὺ εἶχε στὴ Γαλλία καὶ στὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ τοῦ πρόσθεσε καὶ κάτι ἄλλο: —Στρατηγέ, τοῦ εἶπε, ὕστερα ἀπ' αὐτὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ κάνω καὶ μιὰ παρατήρησι. Εἶνε ἀληθινὴ ἢ διόδοσι ποὺ ἄκουσα ὅτι παραχωρεῖς τὴ Δαλματία στὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ἀυστρίας;

—Καὶ σὲ πειράζει αὐτό; ἔκανε χαμογελῶντας ὁ Βοναπάρτης. —Πᾶρα πολὺ. Σχωρῶσέ με γιὰ τὴν τόλμη μου, ἀλλὰ οἱ φίδοι ποὺ ἔχω προεργάζονται ἀπ' τὴν πείρα μου. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ἀυστρίας, ἔμειθε κατὰ τὴν Δαλματία, θὰ μπουρσοῦσε εὐκολὰ νὰ καταλάβῃ καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἰταλία. Στὰ σύνορα τῶν χωρῶν αὐτῶν ζοῦν φιλῆες ὀλιγόριθμοι, ἀλλὰ πολὺ φιλοπόλεμοι. Ἀμα συμφωνήσουν μεταξὺ τους οἱ κάτοικοι, μπουρσοῦν νὰ συγκεντρώσουν στρατὸ ἀρκετῶν χιλιάδων, νὰ ἐνοθῶν μὲ τοὺς Αὐστριακοὺς καὶ νὰ δεχτοῦν προθυμῶτα τὸν ξένο κατακτητὴ. Καὶ ἐταν ἡ δύναμις τῆς Ἀυστρίας ἐνισχυθεῖ ἔτσι, ποῖος θὰ

χρειάζονται. Δὲν ἀρκεῖ ὅμως νὰ ἐξετάσῃς μονάχα τὰ φυτὰ καὶ τὰ προϊόντα τῶν ἐλληνικῶν νησιῶν ποὺ βρίσκονται στὴ γαλλικὴ κατοχῇ. Ὑπάρχουν κι' ἄλλα ζήτηματα σπουδαιότερα ποὺ πρέπει νὰ σὲ ἀπασχολοῦν. Σὲ κοίτω λοιπὸν ἄξιο καὶ σοῦ ἀναθέτω νὰ διαδώσῃς στὴν Ἑλλάδα τοὺς σπόρους τῆς ἐλευθερίας, γιὰ νὰ κάνουμε τοὺς σημερινούς Ἕλληνας πραγματικούς διαδόχους τῶν ἐνδόξων προγόνων των. Ἴσως τώρα ζητήσῃς; κατὶ περισσότερο ἀπὸ μὲνα γιὰ τὴν πατρίδα σου, ἀλλὰ δὲν ἔφτασε ἄκομα ἐκείνη ἡ ὥρα...

Ὁ Δήμος ἀντελήφθη τὴ βαθύτερη σημασίαν τῶν τελευταίων λόγων καὶ ἀποκρίθηκε: —Καλῶ, στρατηγέ. Δέχομαι τὴν ἐντολή σου...

Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνῃ ἡ τελικὴ συνεννόησις χρειάζονταν νὰ ξαναμιλήσουν καὶ ὄρισαν μιὰ νέα συνάντησι γιὰ τὸ μεσημέρι τῆς ἐπομένης.

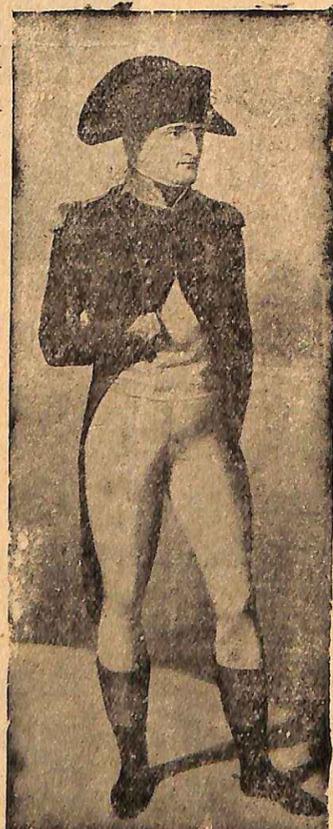
Κατὰ τὴν ὀρισμένη ὥρα ὁ Δήμος παρουσιάστηκε πάλι μπρὸς τὸν Βοναπάρτη, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπήθυσε διάφορες ἐρωτήσεις σχετικὲς μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ τέλος τὸν ρώτησε ἂν ἤξερε καλὰ τὰ ἐλληνικά.

—Τὰ ξέρουμε περίφημα, ἀποκρίθηκε ὁ Στεφανόπουλος, τόσο ἐγὼ ὅσο καὶ οἱ τρεῖς ἀνεψιοί μου. Μονάχα ὁ Γκαλλόνι, ποὺ δὲν εἶνε γνήσιος Ἕλληνας, δὲν ξέρει παρα ἄλλες-μέρες...

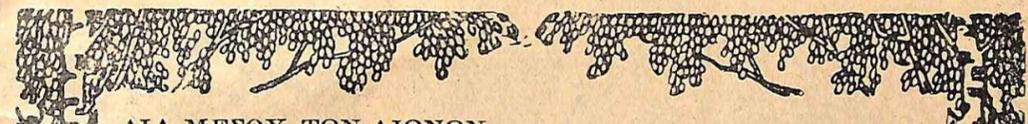
—Ὁ Γκαλλόνι, εἶπε ὁ Ναπολέων, θὰ μείνῃ κοντὰ μου. Τὸ ταξίδι στὴν Ἑλλάδα θὰ τὸ κάμῃς ἐσὺ μὲ τοὺς ἀνεψιούς σου.

Ὁ Στεφανόπουλος τοῦ μίλησε τότε γιὰ τὴν ἀφοσίωσι ποὺ εἶχε στὴ Γαλλία καὶ στὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ τοῦ πρόσθεσε καὶ κάτι ἄλλο: —Στρατηγέ, τοῦ εἶπε, ὕστερα ἀπ' αὐτὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ κάνω καὶ μιὰ παρατήρησι. Εἶνε ἀληθινὴ ἢ διόδοσι ποὺ ἄκουσα ὅτι παραχωρεῖς τὴ Δαλματία στὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ἀυστρίας;

—Καὶ σὲ πειράζει αὐτό; ἔκανε χαμογελῶντας ὁ Βοναπάρτης. —Πᾶρα πολὺ. Σχωρῶσέ με γιὰ τὴν τόλμη μου, ἀλλὰ οἱ φίδοι ποὺ ἔχω προεργάζονται ἀπ' τὴν πείρα μου. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ἀυστρίας, ἔμειθε κατὰ τὴν Δαλματία, θὰ μπουρσοῦσε εὐκολὰ νὰ καταλάβῃ καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἰταλία. Στὰ σύνορα τῶν χωρῶν αὐτῶν ζοῦν φιλῆες ὀλιγόριθμοι, ἀλλὰ πολὺ φιλοπόλεμοι. Ἀμα συμφωνήσουν μεταξὺ τους οἱ κάτοικοι, μπουρσοῦν νὰ συγκεντρώσουν στρατὸ ἀρκετῶν χιλιάδων, νὰ ἐνοθῶν μὲ τοὺς Αὐστριακοὺς καὶ νὰ δεχτοῦν προθυμῶτα τὸν ξένο κατακτητὴ. Καὶ ἐταν ἡ δύναμις τῆς Ἀυστρίας ἐνισχυθεῖ ἔτσι, ποῖος θὰ

Ὁ Μέγας Ναπολέων.

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

(Πῶς γιορταζόταν καὶ πῶς γιορτάζεται ἡ Πρωτομαγιά στὶς διάφορες Χῆρες τῆς Γῆς)

Σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἡ Πρωτομαγιά γιορτάζεται σὰν μιὰ ἡμερομηνία ἀπὸ τὸν ἐπιτέλετο τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἡ εορτὴ τῆς Πρωτομαγιάς ἦταν γνωστὴ στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ἀπόδειξις τὰ «Ἀνθεστήρια» ποὺ γιορταζόντουσαν ὅπως περὶ τοῦ καὶ ἡ σύγχρονη Πρωτομαγιά. Ἀλλὰ καὶ σ' ὅλες τὶς ἄλλες χῆρες τῆς Ἑυρώπης ἡ Πρωτομαγιά γιορτάζεται ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων.

Ἄς δοῦμε λοιπὸν πῶς γιορτάζαν παλαιότερα οἱ διάφοροι λαοὶ τῆς Ἑυρώπης τὴν Πρωτομαγιά καὶ πῶς τὴ γιορτάζουν σήμερα.

Στὴν Ἰταλία, καθὲς Πρωτομαγιά, οἱ κάτοικοι τῶν ἀγροτικῶν ἰδιῶν περιφερειῶν, ζυπνοῦσαν πρωί-πρωί καὶ καθ' ἡμέραν, ἀνδρες καὶ γυναῖκες μαζί, πήγαιναν στὶς ἐξοχές, ἀπ' τὶς ὁποῖες ἐπέστρεφαν τὸ μεσημέρι φορτωμένοι λουλούδια καὶ τραγοῦδωντας ἐπίκαιρα τραγούδια καὶ ὕμνους τῆς Ἀνοιξέως. Μὲ τὰ λουλούδια ποὺ ἔφεραν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν, ἔστριγγαν στεφάνια καὶ τὰ κρεμοῦσαν, ὅπως συνηθίζεται καὶ στὴν Ἑλλάδα, στὴν ἐ-

τὴν ἐμποδίσει ν' ἀπλωθῆ ὡς τὴν Κωνσταντινούπολι;

—Ὅχι! ἀποκρίθηκε ἀπότομα ὁ Ναπολέων. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ἀυστρίας δὲν θὰ κάμῃ οὔτε ἔθιμα πέρα ἀπὸ κει ποὺ θὰ τοῦ ὀρίσω ἐγὼ...

Ἐν τούτοις ὁ Ναπολέων, θέλοντας νὰ βεβαιωθῆ γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῶν παρατηρήσεων τοῦ συνομιλητοῦ του, μῆκε μαζί του στὸ γραφεῖο καὶ κατέβασε μερικὸς γεωγραφικὸς χάρτες. Ἐβλεψε σκυμμένος ἀπάνω τους ἀρκετὰ, ἐξετάζοντας τὴ θέσι τῶν χωρῶν καὶ τὴν ὀνομασίαν τῶν λαῶν ποὺ τὸν ἐνδιέφεραν, καὶ μὲ τὴ σιωπὴ του ἔδειχνε πῶς ἐβρίσκει σωστὰ τὰ λόγια τοῦ Ἕλληνος συνομιλητοῦ του.

Προτοῦ χωριστοῦν, ὁ Ναπολέων ἔδωσε στὸν Δήμο μιὰ ἀπόδειξι 5.000 φράγκων ποὺ θὰ τὰ εἰσέπραττε ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ ταμεῖο τοῦ Μιλάνου. Ἐπίσης τὸν ἐφοδίασε μ' ἕνα ἔγγραφο, στὸ ὁποῖο τοῦ διέγραφε τὴν πορεία ποὺ θὰ ἄκολουθοῦσε, τίς ἀσχολίες ποὺ θὰ ἔκανε καὶ τοὺς ἐπιστήμους ποὺ θὰ συναντοῦσε σὲ κάθε μέρος.

Ὑστερὰ ἀπὸ τέσσαρες μέρες ὁ Δήμος Στεφανόπουλος, συνοδευόμενος πάντα ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀνεψιούς του ἐφύλαξε τὴν Ἀγκυρα, ὅπου ὁ Γάλλος ναύαρχος ἀνέλαβε νὰ τοῦ προμηθεύσῃ μιὰ κορβέττα καὶ κάθε χρειάζομενο γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ταξίδι του.

Στὸ προσεχὲς θὰ συνεχίσουμε τὴν ἐξιστόρησι τῆς περιηγητικῆς τοῦ Στεφανόπουλου στὴν Ἑλλάδα.

ζῶπορτα τοῦ σπιτιοῦ των.

Κατὰ τὴν Πρωτομαγιά ἐπίσης γινόντουσαν καὶ πολλὰ... ἀρραβωνιάσματα. Οἱ ἀρραβῶνες αὐτοὶ γινόντουσαν κατὰ πολὺ παράξενον τρόπο: Ὁ ὄποιος νέος εἶχε βρεῖ κατὰ τὴ διαθήκην τοῦ τόπου των, ποὺ τοὺς ἐτυράννε ποὺς μῆνες ὀλιγόηρου. Καὶ ξέρετε ποῖος εἶνε ἐκεῖνος ὁ ἐχθρὸς των;

Ὁ Χριστιανισμὸς! Τὸν παριστᾶνε δὲ ἕνα, χαρτονεῖο, κακομούτῃ καὶ κουρελιασμένον- γέρον, μὲ μακρὰ ἄσπρα μαλλιά καὶ γενεῖα, κρεμασμένος ἀπὸ μιὰ ἐπίστῃδες σημενὴ ἀγγύνη στὴν πλατείαν. Μόλις λοιπὸν συγκεντρωθῶν ὄλοι οἱ ὄμιλοι τῶν λιλαιτουσιῶν πολιτιστῶν, ἀρχίζει ὁ τραγικὸς ἀνθοπλοῦτος μὲ κοινὸ στόχο κατὰ Χριστιανισμὸν! Καὶ ἐταν τέλος κατακομματιασῶν τὸν ἐχθρὸν τους, ἐπιβῶν φωτιά καὶ καίγουν τὰ... λειψανά του! Ὑστερὰ, χωρίζονται πάλι σὲ ὄμιλους καὶ γυρίζουν τὶς διάφορες συνοικίες, ἀνθοστεφανωμένοι καὶ τραγοῦδωντας θρησκευτικὰ. Τὰ τραγούδια τους ἐκείνα διαλαλοῦν τὴ μεγάλη τους νίκη κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἴδου ἕνα τεσσάρτη ἀπὸ τὰ ἐπιπέδια αὐτὰ τραγούδια τῆς Πρωτομαγιάς τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλβετίας:

Ὁ Χριστιανισμὸς πῆθανε, τραλαλά-λαλά!.. Καὶ μᾶς βεῖν' ἡ Ἀνοιξὴ ὄλους μὲ χρομᾶ.

Τώρα τὸν κρεμάσαμε, τραλαλά-λαλά Κ' ὕστερα τὸν εἶσαμε μέσα στὴ φωτιά!...

Τὸ ὄραίο αὐτὸ ἔθιμο διατηρεῖται ἄκομα στὶς ἐπαρχίες τῆς Σικελίας καὶ τῆς Σαρδηνίας.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἡ Πρωτομαγιά γιορτάζεται—ἄκομα καὶ σήμερα—μὲ μεγαλειότερη γραφικότητα καὶ ζωηρότητα ἀπὸ τίς ἄλλες χῆρες, εἶνε ἡ Ἑλβετία.

Τὸ πρωὶ τῆς Πρωτομαγιάς, ἕνας ὄμιλος μικρῶν παιδιῶν μεταμφεσμένων σὲ πολεμιστὰς τοῦ μεσαιῶνος... ἐκστρατεύει στὶς ἐξοχές γιὰ νὰ προ-

Στὴ Σουηδία, τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτομαγιάς, ὄλοι οἱ κάτοικοι ἀνεβαίνουν πάνω στοὺς γειτονικούς λόφους, ὅπου περνοῦν τὴν ἡμέρα τους με γέροντες, τραγοῦδια καὶ φαγοπέτι. Τὸ βράδυ, μόλις φανῶν τὰ πρῶτὰ ἀστέρια στὸν οὐρανὸν, ἀνάθουσε με γάλας φωτιῆς καὶ ἀρχίζουν νὰ τραγοῦδου τὸν ὕμνον τῆς Πρωτομαγιάς. Ἀμα τελειώσῃς ὁ ὕμνος, γνωστοὶ καὶ ἀγνωστοὶ ἀρχίζουν καὶ οἰλοῦνται ἀνασταθῆ τους.

Ἴδου τώρα καὶ ἡ Πρωτομαγιά στὰ Ἰταλικά.

Κάθε χρόνο, τὴν 25 Ἀπριλίου, οἱ κάτοικοι τῶν ὑπορειῶν τῶν Ἰταλιῶν πανηγυρίζουν τὴν ἐργασίαν τῆς Ἀνοιξέως, ποὺ ἀνιστοῦνται μὲ τὴν Πρωτομαγιά τῶν ἄλλων χωρῶν. Ἡ εορτὴ αὐτὴ, ἢ ὅπως εἶνε καὶ θρησκευτικὸν χαρακτῆρα, γίνεται ὡς ἔξης:

Ἀπὸ τὰ χρομᾶτα οἱ κάτοικοι ἐφοδίασμένοι οὐ καθύστερον ἀπὸ μιὰ νταμιζῶνα ποὺ περιέχει 4-5 ἑκάδες «σπαγκ» (κονιά) πηγαίνουν καὶ περικυκλῶνουν τὸ ναὸ τοῦ Βούδδα. Ἐκεῖ ἀρχίζουν τὰ τραγούδια τοῦς χρο-

μῆθευθ τὰ πολεμοφοδία του. Ἐκεῖ φροτῶνουν καὶ μ' ἀνθισμένους κλώνους καὶ με ἄφθονα λουλούδια, καὶ κατόπιν ἐπιστρέφουν τραγοῦδωντας καὶ διευθύνονται πρὸς τὴν κεντρικὴν πλατείαν τοῦ χωριοῦ τους, ὅπου πρᾶκειται νὰ γίνῃ σὲ λίγο μιὰ λυσσαλέα μάχη με... λουλουδιὰ πυρᾶ!... Πρόκειται νὰ ἐκδικηθοῦν τὸν τρομερὸ ἐχθρὸν τοῦ τόπου των, ποὺ τοὺς ἐτυράννε ποὺς μῆνες ὀλιγόηρου. Καὶ ξέρετε ποῖος εἶνε ἐκεῖνος ὁ ἐχθρὸς των;

Ὁ Χριστιανισμὸς! Τὸν παριστᾶνε δὲ ἕνα, χαρτονεῖο, κακομούτῃ καὶ κουρελιασμένον- γέρον, μὲ μακρὰ ἄσπρα μαλλιά καὶ γενεῖα, κρεμασμένος ἀπὸ μιὰ ἐπίστῃδες σημενὴ ἀγγύνη στὴν πλατείαν. Μόλις λοιπὸν συγκεντρωθῶν ὄλοι οἱ ὄμιλοι τῶν λιλαιτουσιῶν πολιτιστῶν, ἀρχίζει ὁ τραγικὸς ἀνθοπλοῦτος μὲ κοινὸ στόχο κατὰ Χριστιανισμὸν! Καὶ ἐταν τέλος κατακομματιασῶν τὸν ἐχθρὸν τους, ἐπιβῶν φωτιά καὶ καίγουν τὰ... λειψανά του! Ὑστερὰ, χωρίζονται πάλι σὲ ὄμιλους καὶ γυρίζουν τὶς διάφορες συνοικίες, ἀνθοστεφανωμένοι καὶ τραγοῦδωντας θρησκευτικὰ. Τὰ τραγούδια τους ἐκείνα διαλαλοῦν τὴ μεγάλη τους νίκη κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἴδου ἕνα τεσσάρτη ἀπὸ τὰ ἐπιπέδια αὐτὰ τραγούδια τῆς Πρωτομαγιάς τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλβετίας:

Ὁ Χριστιανισμὸς πῆθανε, τραλαλά-λαλά!.. Καὶ μᾶς βεῖν' ἡ Ἀνοιξὴ ὄλους μὲ χρομᾶ.

Τώρα τὸν κρεμάσαμε, τραλαλά-λαλά Κ' ὕστερα τὸν εἶσαμε μέσα στὴ φωτιά!...

Τὸ ὄραίο αὐτὸ ἔθιμο διατηρεῖται ἄκομα στὶς ἐπαρχίες τῆς Σικελίας καὶ τῆς Σαρδηνίας.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἡ Πρωτομαγιά γιορτάζεται—ἄκομα καὶ σήμερα—μὲ μεγαλειότερη γραφικότητα καὶ ζωηρότητα ἀπὸ τίς ἄλλες χῆρες, εἶνε ἡ Ἑλβετία.

Τὸ πρωὶ τῆς Πρωτομαγιάς, ἕνας ὄμιλος μικρῶν παιδιῶν μεταμφεσμένων σὲ πολεμιστὰς τοῦ μεσαιῶνος... ἐκστρατεύει στὶς ἐξοχές γιὰ νὰ προ-

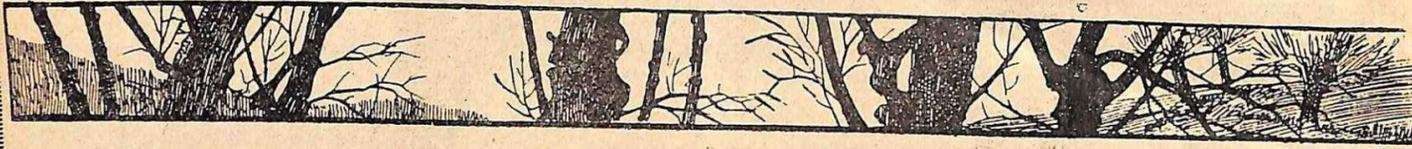
Στὴ Σουηδία, τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτομαγιάς, ὄλοι οἱ κάτοικοι ἀνεβαίνουν πάνω στοὺς γειτονικούς λόφους, ὅπου περνοῦν τὴν ἡμέρα τους με γέροντες, τραγοῦδια καὶ φαγοπέτι. Τὸ βράδυ, μόλις φανῶν τὰ πρῶτὰ ἀστέρια στὸν οὐρανὸν, ἀνάθουσε με γάλας φωτιῆς καὶ ἀρχίζουν νὰ τραγοῦδου τὸν ὕμνον τῆς Πρωτομαγιάς. Ἀμα τελειώσῃς ὁ ὕμνος, γνωστοὶ καὶ ἀγνωστοὶ ἀρχίζουν καὶ οἰλοῦνται ἀνασταθῆ τους.

Ἴδου τώρα καὶ ἡ Πρωτομαγιά στὰ Ἰταλικά.

Κάθε χρόνο, τὴν 25 Ἀπριλίου, οἱ κάτοικοι τῶν ὑπορειῶν τῶν Ἰταλιῶν πανηγυρίζουν τὴν ἐργασίαν τῆς Ἀνοιξέως, ποὺ ἀνιστοῦνται μὲ τὴν Πρωτομαγιά τῶν ἄλλων χωρῶν. Ἡ εορτὴ αὐτὴ, ἢ ὅπως εἶνε καὶ θρησκευτικὸν χαρακτῆρα, γίνεται ὡς ἔξης:

Ἀπὸ τὰ χρομᾶτα οἱ κάτοικοι ἐφοδίασμένοι οὐ καθύστερον ἀπὸ μιὰ νταμιζῶνα ποὺ περιέχει 4-5 ἑκάδες «σπαγκ» (κονιά) πηγαίνουν καὶ περικυκλῶνουν τὸ ναὸ τοῦ Βούδδα. Ἐκεῖ ἀρχίζουν τὰ τραγούδια τοῦς χρο-

ρῶς καὶ τὸ πιστό. Κατὰ τίς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα—ἕνα ὄλοι τους περὶ εἶνε μεθυσμένοι ἀπὸ τὸ «σπαγκ»—ἀκούουν μῆσα ἀπὸ τὸ ναὸ τοῦ Βούδδα μιὰ μουσικὴ συνουσία. Οἱ παπᾶδες τραγοῦδου τὴν αὐτὴν, ἕνα ταυτοχρόνως ἄλλοι σαλπίζουν καὶ ἄλλοι τέ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΕΙΔΥΔΙΟ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

ΤΟΥ HENRI DE RÉGNIER

Ο ἰπότης ντὲ Βιλλεκλὸς ἀνοίξε με μιά χαριτωμένη κίνηση τὴ δαντελένια θανάλια κι' ἄρχισε νὰ τὴν κουνιᾶ, ζητώντας ἀπ' αὐτὴ λίγη δροσιά, μέσα στὸ φλογερὸ ἔκεινο μεσημέρι πού μᾶς παρέδουε... Τὰ ἄσπρα του μαλλιά τὸν ἔκαναν νὰ ξεχωρίζη μέσ' στὴν παρέα τῶν νεαρῶν, πού τὸν περιτοίχιζαμε, περιμένοντας, μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα νὰ μᾶς διηγήθῃ τίς ἀνωμύσεις του ἀπ' τὴν Κίνα...

Ξερόβηξε δυο-τρὴς φορές καὶ ὀργωνότας τὸ φωτεινὸ ὄμμα του σ' ἑμᾶς, ἄρχισε τὴ διήγησή του: — Λοιπὸν πού λέτε, νεαροὶ μου, ἡ Κίνα εἶνε ὁ πιὸ παράξενος τόπος τῆς Γῆς... Ἡ γλώσσα, οἱ ἀνθρώποι καὶ ἡ συνήθειές τους ἔχουν κάτι ξεχωριστό, πολὺ ἀλλόκοτο, πού δὲν ἀπορεῖ κανένας νὰ τὸ βρῇ πούθενά ἄλλο... Οἱ Κινέζοι ἔχουν γιὰ ἐλεγκτότερο φαί τους τὰ σκουλήκια τῆς γῆς καὶ τίς μελιδοσφολεῖες... Τρῶνε ἐπίσης μὲ ἡδονὴ τὰ κλόδρια αὐγῆ καὶ τὰ μπαγιότικα φάγια, συμπῶντας τα μὲ μακρουλά καλάμια ἀντὶς γιὰ πηρόνια... Ποῦ ἄλλοῦ γίνονται αὐτά;...

Τὰ βασανιστήρια πού ἐπιβάλλουν στοὺς φυλακισμένους των εἶνε ἄφραστα σ' ἐπινοητικότητά καὶ ξεπερνοῦν στὴν ἀγριότητα καὶ τὰ πιὸ φοβητὰ καὶ γνωστὰ σὲ μᾶς μαρτύρια τῶν καταδικῶν τῆς Ἰερῆς Ἐξέτασεως. Οἱ Κινέζοι γεννιοῦνται, ζοῦν, καὶ πεθαίνουν, σύμφωνα μὲ νόμους καὶ συνήθειες, παμπάλαιες κι' ἀμετάβλητες τῶν προγόνων τους... Αἰῶνες ὀλοκλήροι πέρασαν, μὴ καμμιὰ ὠστόσο συνήθεια τῶν Κινέζων δὲν ἄλλαξε.

Σ' αὐτὴ λοιπὸν τὴ θαυμαστὴ καὶ μαγικὴ χώρα μου συνέβη τὸ πιὸ παράξενο ἐπεισόδιον, πού ἡ ἀνάμνησίς του θὰ γεμίξῃ τὴ ζωὴ μου, ὡς τὴν ἡμέρα πού θὰ κλείσω γιὰ πάντα τὰ μάτια μου, μὲ τὴ μεθυστικὴ ἀρωματῆς...

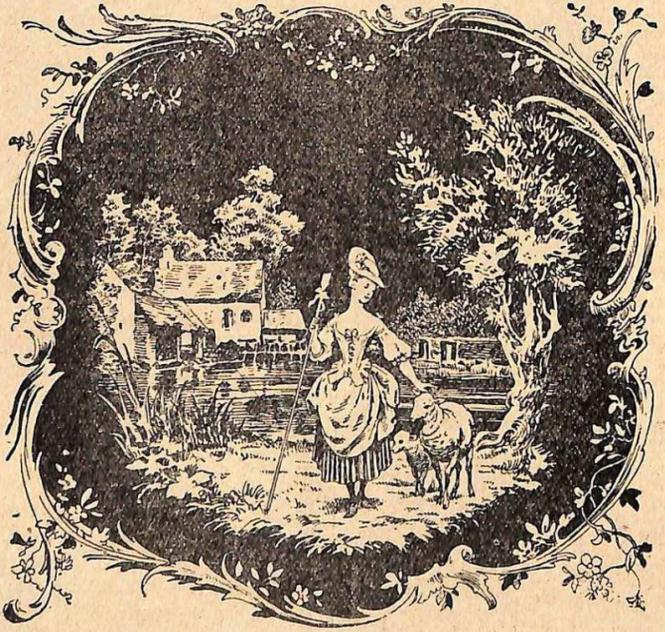
Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, εἶχα πάει στὴν Κίνα μὲ κάποια μυστικὴ ὑπηρεσία τοῦ κράτους... Παντοῦ γινόντουσαν δεκάς με τὴν πιὸ μεγάλη εὐγένεια, κι' ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, γάθαινα καλύτερα τὴν παράξενη γλώσσα τῶν Κινέζων καὶ συνήθειά τους ἀλλόκοτους τρόπους τῆς ζωῆς τους...

Μιὰ μέρα γινώρισαν τὸν μαυροῦντο Δι-Πι-Τσι... Ἦταν ἓνα πούδ σπουδαῖο ὑποκείμενο τῆς Κινεζικῆς ἱεροκρατίας, Δοκίμαζα μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ τοῦ διηγηθῶμαι διάφορα ἐπεισόδια τῆς ἐυρωπαϊκῆς ζωῆς, μὴ κι' αὐτὸς ἔβρισκε τὴν διασκέδασι σ' αὐτὰ καὶ ἐμφανίζονταν τόσο, ὥστε χτυποῦσε πολλές φορές τὰ γόνατά του, σὰν μικρὸ παιδί, ἀπ' τὴ γοῆς του...

Μὲ συμπλήθισε ἐξαιρετικὰ καὶ μὲ καλοῦσε κάθε λίγο σὲ μέγαρό του, ἕνα ἀπέραντο μέγαρο ἀπ' τὰ πολυτελέστερα τῆς κινεζικῆς πρωτεύουσῆς.

Ἀτελείωτοι κήποι τὸ τριγύριζαν, γεμάτοι ἀπὸ λίνες μὲ ἥσυχά καθαρὰ νερά κι' ἀπὸ ποταμιά μὲ γάργαρο, δροσερὸ νερό... Ἐδῶ κι' ἔκει κισκία χτισμένα μὲ παράξενους ρυθμούς καὶ σχέδια, σωστὰ ἀριστουργήματα ἀρχιτεκτονικῆς, ἀποτελοῦσαν τὸ πιὸ εὐχάριστο ἀπὸ δροσιάς καὶ ἰσκιου γιὰ τὸν κουρασμένο μουσαφιῆ, πού δὲν χόρταινε νὰ βλέπῃ τίς ἀνοητολόγητες ἀλλεῖες τῶν κήπων, τὰ κάθε λογῆς χρυσοφάγα, πού κολλοῦσαν κι' ἐπικίζαν σὲ εἰδικὰ στέγες, καὶ τίς ἀτελείωτες γεφυροῦλες τῶν ποταμίων.

Περὶσσότερο ἀπ' ὅλα αὐτὸ εὐχτυπῆσαι στὸ μᾶτι ἐγὼ κισκία χτισμένα ἰσόκλητος ἀπὸ κρύσταλλο καθαρὸ, πού βρισκίταν σ' ἓνα μικροσκοπικὸ χαριτωμένο νησάκι, στὴ μέση μιᾶς

μαγευτικῆς λίμνης. Εἶχα τὸ εὐθεῖο νὰ κυκλοφορῶ μόνος μου στοὺς κήπους τοῦ μεγάρου καὶ πολλὰς φορές, λύνοντας μὲ θαυμάσια ἀπ' τίς πᾶν-πολλὰς πού βρισκόντουσαν στίς λίμνες, ἔκανα ἓνα μικρὸ περίπατο, κι' ὅταν κουραζόμουν, πήγαινα σὲ νησάκι καὶ ἐπιπλῶνα σὲ μοναχικὴ ἐκείνο οὐράνιον κισκία, πέφτοντας σὲ ὀνειροπολήματα ἀτέλειωτα...

Μιὰ μέρα, κατὰ τὸ μεσημέρι, ὕστερα ἀπὸ ἓνα μακρὸν περπάτο στοὺς κήπους, μπήκα στὴ θακούλια καὶ τρώθῃσα γιὰ τὸ ἀγαπῶμενο μου κισκίον... Ἠθόρεσα στὴ στεριά καὶ κουρασμένος, καθὼς ἦμουν, πῆρα τὸ ἐπιπλῶμα σὲ κισκία, σκουρὸς κι' ἀνόητος... Ἐκῆνα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα, μὲ βότσα ἀντίστασι καὶ σήκωσα περιέργως τὸ κεφάλι μου, καταβάλλον-

τας ὅλη τὴ δύναμι μου γιὰ ν' ἀνοίξω. Ἦ πόστα ἦταν κλειδωμένη, μὴ ἀπ' τὰ κρυσταλλένια διαφανῆ τοιχώματα τοῦ κισκίου εἶδα μέσα, ζαπλωμένη σ' ὀλομέταξο ντίβανι, νὰ κοιμάται ἡ πιὸ γλυκεῖα καὶ γοητευτικὴ Κινέζα πριγκίπισσα!...

Ντυμένη μὲ ἀφρούς ἀπὸ τούλια, πού σ' ἔβιναν νὰ μιντέψῃς τὸ πιὸ ἀρμονικὸ κομαδάκι, πού θὰ μπορούσε νὰ φανταστῇ κανένας, εἶχε γείρει τὸ κοκλίτικο μουστάκι τῆς σ' ἓνα γινώστο μαξιλάρι ἀπὸ στερὰ κύνου...

Αἶγιο ἔλαψε μὲ φωνάζω σὰν τρελλὸς ἀπ' τὴν τσαγῆ μου. Τὴ γινώρισκα! Ἦταν αὐτὴ, Ἡ Τσί-Γσένγκ, ἡ μοναχικὴ τοῦ πριγκίπου Δι-Πι-Τσι, γιου τοῦ Ἀυτοκράτορος κι' ἄλλοτε Γενικοῦ Διοικητοῦ τῆς ἀπέραντης

Ποτέ μου ὅμως δὲν εἶχα ὑποφιαστῆ τὴν ἀλήθεια, ὅτι δηλαδὴ τὸ οὐράνιο αὐτὸ πλάσμα, ἡ ὀλοζώντανη αὐτὴ κινεζικὴ κούκλα, ἦταν ἐκείνη, πού χωρὶς νὰ φαίνεται μὲ παρακολουθῶσε μ' ἐπιμονή, σὰν κάτι ζωτικὸ κι' ἀσυνήριστο, γιὰ τὸν τόπο τους, φαινόμενο...

Ὁ τρόμος μου ἐντομεταξὺ μεγάλωνε ὀλοένα... Ἐκῆνα νὰ φύγω, τινάζοντας ἀπὸ πάνω μου, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου, τὴ γοητεία τῆς... μὰ... κάποια φωνή... φωνίτσα μελωδικὴ σὰν κελάρισμα πουλιού, μὲ κέρφωσε στὴ θέσι μου...

«Φυβάται ὁ γιουὸ τοῦ Ἀσπρου Βασιλέα; Μήπως στὴ Χώρα πού βασιλεύει ὁ ἥλιος ἡ καρδιές ἀκούνε τὸ μυαλό;

Σταμάτησα ἀπότομα καὶ σήκωσα τὸ κεφάλι μου περὶφρανα... Βύθισα τὴ ληχταρισμένη ματιὰ μου στὸν γαλάζιο κι' ἀνιγματοειδὸς ὄρανον τῶν ματιῶν τῆς, καὶ μὲ χέρι σταθερὸ κι' ἄροβρο ἐσπρωξά τὴν κρυσταλλένια πόρτα πρὸς τὰ μέσα...

Τρανήχτηκα στοὺς μυσταξοὺς τῆς κι' ἀνοίξε, ὅπως τραντάχτηκε κι' ἀνοίξε ἡ ψυχὴ μου σὲ πέλαγος εὐτυχίας, ὅταν ἐσφίξε, βουβὸς ἀπ' τὴ λαχτήρα, τὸ κινεζικὸ ἐκείνο ζωτικὸ λουλούδι στὴν ἀρχαλιὰ μου...

Κόνταφα νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν ἀπελπίσι μου ὅταν, μῆρες ὕστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν περιπέτεια, πού δὲν σταμάτησε ὡς ἐκεῖ, ὀδηγήθῃκα μυστηριώδως δεμένους σὲ πρῶτο διαπὸρι ποῦφενγε γιὰ τὴ Γαλλία... Ἐκεῖ ὁ πλοίαρχος μου παρέδωσε μὲ διαταγὴ τῆς Κυβερνήσεώς μου νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Κίνα μὲ προκαταβολικὴ ἔγκρισσι κάθε μέσου πού θὰ ἐγκαταλείψω γι' αὐτὸν τὸ σκοπὸ ἡ Κινεζικὴ Ἀστυνομία, ἀρκεῖ αὐτὸ τὸ μέσον νὰ μὴν ἀποτελοῦσε κίνδυνον γιὰ τὴν ἀσφάλειά μου...

νὰς ὀλοζώντανη, καὶ μάλιστα νὰ τὴν θεωρῶντι κομισμένη, ἦταν μιὰ προσβολή, πού πληρώνεται στὴν Κίνα μονάχα μὲ μαχαίρι, χρωμένο μυστηριώδως στὰ πλευρὰ τοῦ ἀδίκαιου...

Ἐαρινὰ θυμῆθηκα τότε πὼς ἀρκετὲς φορές, τὰ βράδια, ἐκεῖ πού παίζαμε σκάκι ἢ μιλοῦσαμε βίνοντα, σάβι, στὸ γραφεῖο τοῦ μαυροῦντο, εἶχα ἀντιληφθεῖ ἀνάλαφρα κουνήματα στίς κουρτίνες τῆς πόρτας... Στὴν ἀρχὴ τὰ ἐξηγοῦσα ἀλλοιούτικα... Ἐλεγα πὼς κανένα ρεύμα ἀέρος, φουσκῶντας ξαφνικὰ, τὰ προκαλοῦσε... Ἀργότερα ὅμως ὑποφιαστῆκα πὼς παρ' ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη πού μοῦδεῖνε ὁ πριγκίπ, μυστικὰ ὅμως μὲ ἐπιτηρῶσε μὲ ἀνθρώπους του...

Ποτέ μου ὅμως δὲν εἶχα ὑποφιαστῆ τὴν ἀλήθεια, ὅτι δηλαδὴ τὸ οὐράνιο αὐτὸ πλάσμα, ἡ ὀλοζώντανη αὐτὴ κινεζικὴ κούκλα, ἦταν ἐκείνη, πού χωρὶς νὰ φαίνεται μὲ παρακολουθῶσε μ' ἐπιμονή, σὰν κάτι ζωτικὸ κι' ἀσυνήριστο, γιὰ τὸν τόπο τους, φαινόμενο...

Ὁ τρόμος μου ἐντομεταξὺ μεγάλωνε ὀλοένα... Ἐκῆνα νὰ φύγω, τινάζοντας ἀπὸ πάνω μου, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου, τὴ γοητεία τῆς... μὰ... κάποια φωνή... φωνίτσα μελωδικὴ σὰν κελάρισμα πουλιού, μὲ κέρφωσε στὴ θέσι μου...

«Φυβάται ὁ γιουὸ τοῦ Ἀσπρου Βασιλέα; Μήπως στὴ Χώρα πού βασιλεύει ὁ ἥλιος ἡ καρδιές ἀκούνε τὸ μυαλό;

Σταμάτησα ἀπότομα καὶ σήκωσα τὸ κεφάλι μου περὶφρανα... Βύθισα τὴ ληχταρισμένη ματιὰ μου στὸν γαλάζιο κι' ἀνιγματοειδὸς ὄρανον τῶν ματιῶν τῆς, καὶ μὲ χέρι σταθερὸ κι' ἄροβρο ἐσπρωξά τὴν κρυσταλλένια πόρτα πρὸς τὰ μέσα...

Τρανήχτηκα στοὺς μυσταξοὺς τῆς κι' ἀνοίξε, ὅπως τραντάχτηκε κι' ἀνοίξε ἡ ψυχὴ μου σὲ πέλαγος εὐτυχίας, ὅταν ἐσφίξε, βουβὸς ἀπ' τὴ λαχτήρα, τὸ κινεζικὸ ἐκείνο ζωτικὸ λουλούδι στὴν ἀρχαλιὰ μου...

Κόνταφα νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν ἀπελπίσι μου ὅταν, μῆρες ὕστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν περιπέτεια, πού δὲν σταμάτησε ὡς ἐκεῖ, ὀδηγήθῃκα μυστηριώδως δεμένους σὲ πρῶτο διαπὸρι ποῦφενγε γιὰ τὴ Γαλλία... Ἐκεῖ ὁ πλοίαρχος μου παρέδωσε μὲ διαταγὴ τῆς Κυβερνήσεώς μου νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Κίνα μὲ προκαταβολικὴ ἔγκρισσι κάθε μέσου πού θὰ ἐγκαταλείψω γι' αὐτὸν τὸ σκοπὸ ἡ Κινεζικὴ Ἀστυνομία, ἀρκεῖ αὐτὸ τὸ μέσον νὰ μὴν ἀποτελοῦσε κίνδυνον γιὰ τὴν ἀσφάλειά μου...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΑΙ ὁ Ἀχιλλᾶς, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε ἄλλο στὸν ἀξιωματικὸ, ἀπομακρύνθηκε μινόμενος ἐναντίον τοῦ Θεοφίλου, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε σεσηρῆσει τὴν ἀκρόασι τὴν ἄθωα εὐτυχία νὰ βλέπῃ ἀπὸ μακρὰ τὴν Κασσιανή. ***

Ὁ ἀξιωματικὸς Πετρωνᾶς, ὅταν συνήλθε ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του, βοήθησε σ' ἀνήσυχες σκέψεις... Μολοντί δὲν εἶχε τολμήσει νὰ τοῦ τὸ πῆ, ἡ παρουσία τοῦ Ἀχιλλᾶ κάτω ἀπ' τὸν τοίχο τοῦ μοναστηρίου, τὸν εἶχε βάλει σὲ ὑποψίες. Τὴ γύρευε, αὐτὸς ὁ ἐνδοξος στρατηγὸς τῆς Ἀυτοκρατορίας ἐκεῖ καὶ περιφερόμενος τόσο μυστηριώδως;...

Ἐξαρῶν μιὰ σκέψι πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του πού τὸν ἔριξε σὲ τρομερὴ ἀνησυχία... Μήπως ἦταν αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, τὸν ὁποῖο ἀναζητοῦσε ὁ Θεοφίλος καὶ γιὰ τὴ σύλληψι τοῦ ὁποῦ τὸν εἶχε βάλει νὰ φυλάξῃ τὸ μοναστήρι;... Κι' αὐτὸς τὸν εἶχε ἀφήσει νὰ φύγῃ... Μὰ πὼς θὰ τολμοῦσε νὰ συλλάβῃ ἓνα στρατηγὸ;...

Ἡ διαταγὴ ὅμως τοῦ Θεοφίλου ἦταν καθήκον... Τὸν εἶχε διατάξει νὰ συλλάβῃ ὅποιονδήποτε θὰ ἀντιλαμβάνονταν ὅτι ἤθελε νὰ μῆν μέσῃ στὸ μοναστήρι...

Ὁ δυστυχισμένος ἀξιωματικὸς ἔτριψε μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ προκαλοῦσε τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀυτοκράτορος... Πὼς θὰ τολμοῦσε νὰ τοῦ ἀναφέρῃ ὅτι εἶχε ἀφήσει νὰ τοῦ ξεφύγῃ ὁ ἀνθρώπος πού ἀναζητοῦσε μὲ τόση μαζία;

Μὰ κατόπι ὁ Πετρωνᾶς σκέφτηκε ψυχραιότερα. Ὁ Ἀχιλλᾶς ἦταν ἕνας στρατηγὸς κι' ὁ Ἀυτοκράτωρ, ἀν τὸν χεῖραῖόταν μπορούσε νὰ τὸν συλλάβῃ ἄμισῶς...

Μ' αὐτὲς λοιπὸν τίς σκέψεις, ὁ Πετρωνᾶς διευθύνθηκε τὴν ἄλλη μέρῃ πρὸς τὸ αὐτοκρατορικὸ ἀνάκτορον. Ἐν τούτοις, ἡ ἀνησυχία του καὶ ὁ φόβος τοῦ ἦταν μεγάλος ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἀγγέλιε ὅτι ὁ Ἀυτοκράτωρ τὸν περιμένε στὸ γραφεῖο του.

Ὁ Θεοφίλος ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐδιάθετος ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Μόλι: εἶδε τὸν ἀξιωματικὸ μπροστὰ του τὸν ρώτησε χαμογελῶντας: — Λοιπὸν, Πετρωνᾶ, ἔχουμε κανένα νέο ἀπ' τὸ μοναστήρι σου;...

—Μεγαλειότατε... τραύλισε τρέμοντας ἐκείνος. Μὰ δὲν ἀπόρεσε νὰ ἐξακολουθῆσῃ. Ὁ Θεοφίλος, καταβαλίνοντας ὅτι εἶχε κάτι ἔκτακτο νὰ τοῦ ἀναφέρῃ, στήλωσε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ τὸν ρώτησε ἀνυπόμονα: — Λοιπὸν λέγε!... Γιατί σταμάτησε;... Συνέθεσε τίποτε...

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Πετρωνᾶς. Καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται τὸ ἐπεισόδιον τοῦ περσιμένου βραδιού. Ὁ Θεοφίλος, καθὼς ἀκούετο, ἐπὶ τὸν ὄμο του ἀνακλίθηκε μὲ ἀπόλαυσι καὶ ἐξέλεγε τὸν ἀνθρώπον, ὅταν ἐπὶ τὸν ὄμο του ἀνακλίθηκε μὲ ἀπόλαυσι καὶ ἐξέλεγε τὸν ἀνθρώπον, ὅταν ἐπὶ τὸν ὄμο του ἀνακλίθηκε μὲ ἀπόλαυσι καὶ ἐξέλεγε τὸν ἀνθρώπον...

—Καὶ πού εἶνε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος; τὸν ρώτησε ἔξαφνα, πρὶν ἀκόμα ἀκούσει ὅτι ὁ ἀγνωστος ἦταν ὁ Ἀχιλλᾶς. Ὁ Πετρωνᾶς συγκινημένος τότε ὄλο του τὸ θάρρος καὶ, χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι του, τοῦ ἀπάντησε: —Ὁταν ὁ Θεοφίλος ἔμεινε μόνος,

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

—Τὸν ἄφησα κι' ἔφυγε, Μεγαλειότατε!...

—Τὴ εἶπες, ἄθλιε!... φώναξε κινόμενος ὁ Θεοφίλος. Τὸν ἄφησες κι' ἔφυγε;... Ἐτσι λοιπὸν σὲ εἶχα διατάξει ἐγὼ;... Γιατί σὲ βάλαι λοιπὸν ἐκεῖ πέρα... Ἀλλοίμονο σου!...

Καί, καθὼς μιλοῦσε ἐτσι, εἶχε πιάσει ἀπὸ τὸν ὄμο τὸν Πετρωνᾶ καὶ τὸν τινάζε μὲ δύναμι.

Ὁ δυστυχισμένος ἀξιωματικὸς εἶχε γίνεи κατάγλωμος καὶ δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ. —Ὅποτε τὸν ἄφησες νὰ φύγῃ; ἔξακαλοῦθήσε ὁ Θεοφίλος. Καὶ γιατί; Γιατί, ἄθλιε;... Ἀσφαλῶς θὰ σ' ἐξαγόρασε!...

Ἀκούγοντας τὴν τελευταία αὐτὴ προσβολή, ὁ Πετρωνᾶς κατόρθωσε ν' ἀπαντήσῃ μὲ κάποιον περηφάνεια: —Ὅχι, Μεγαλειότατε... Οἱ ἀξιωματικοὶ σας δὲν ἐξαγοράζονται. Τὸν ἄφησα νὰ φύγῃ γιὰ τὸν ἕνα ἕνα ὅτι δὲν μπορούσα νὰ τὸν συλλάβω. Πὼς μπορούσα νὰ συλλάβω, ἐγὼ ἕνας ἀπλὸς λοχαγὸς, ἕνα ἐνδοξοστρατηγὸ τῆς Μεγαλειότητός σας;...

—Στρατηγὸ, εἶπες; ἔκανε ὁ Θεοφίλος, τὸ ὁποῖο ἡ περιέργεια εἶχε φτάσει σὲ κατακόρυφο. Μίλα λοιπὸν... Ποῖος ἦταν ὁ στρατηγὸς αὐτός; —Ὁ Ἀχιλλᾶς, Μεγαλειότατε!...

—Ὁ Ἀχιλλᾶς! ἰπανέλαθε ὁ Θεοφίλος κατάπληκτος. Ὁ Ἀχιλλᾶς!...

Κατόπι ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς σκεπτικός, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξι. Ἐπειτα πλησίασε στὸν Πετρωνᾶ καὶ τοῦ εἶπε γαλήνια: —Ἐίστα καλὸς ἀξιωματικὸς, Πετρωνᾶ, κι' ἀναγνωρίζω ὅτι δὲν μπορούσε νὰ συλλάβῃς ἓνα ἀνώτερό σου... Ἐσχάτα ἀν ἀπάνω στὴν ὀργὴν μου, σοῦ εἶπα μερικὰ προσκλητικὰ λόγια... Ἀδερὸ θὰ λάθεις τὸν προδιδάχμο σου... Πήγαινε!... Ἐμῆθα ὅτι ἤθελα νὰ μάθω...

Ὁ Πετρωνᾶς, κατενθουσιασμένος τώρα γιὰ τὴν τόσο εὐτυχισμένη δόξαι πού εἶχε τὴν δυσάρεστη στὴν ἀρχὴ αὐτὴ ἀκρόασι, ὀκλήθηκε θαυμάσια καὶ ὄγηκε ἔξω. —Ὅταν ὁ Θεοφίλος ἔμεινε μόνος,

ἄρχισε νὰ μουρμουρίζῃ. —Ὅποτε ὁ Ἀχιλλᾶς εἶνε ὁ ἀντίζηλός μου;... Ὡραία!... Ὅθὰ τὸν μάθω ἐγὼ νὰ τολμᾶ νὰ σηκώνῃ τόσο ψηλά τὸ κεφάλι του... Οἱ πειρατὰί κάνουν ἐπιδρομὲς στὰ παράλια τῆς Κρήτης... Ὅθὰ τὸν στείλω λοιπὸν ἐκεῖ γιὰ νὰ τὰ βγάλῃ, ἀν μπορεῖ, πέρα μαζὺ τους... Ἐτσι ὅθὰ κἀνὴν πολὺ καιρὸ νὰ δῇ τὴν ὄραϊα Κασσιανή...

Πραγματικὰ, ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὥρες, ὁ Θεοφίλος υπέγραψε ἓνα διατάγμα διὰ τοῦ ὁποῖο διατάσσεται ἐντὺ δύο ἡμερῶν νὰ φύγῃ ὁ Ἀχιλλᾶς γιὰ τὴν Κρήτη.

Ὁ γενναῖος στρατηγὸς, μόλις ἔλαβε γινώσι τοῦ διατάγματος αὐτοῦ, δὲν ἤξερε πὼς ν' ἀποδώσῃ τὴν ἀφορμὴν τοῦ. Ὅθὰ καὶ ὑποφιαζόταν ὅτι ὁ Θεοφίλος τὸν ἀπομάκρυνε ἀπ' τὴν πρωτεύουσα γιὰ λόγους ἐρωτικῆς ἀντιζηλίας. Ὑποφιαστῆκε μάλλον ὅτι εἶχε ἀντιληφθεῖ πὼς ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς ἀρχηγούς τῶν συνομοσπῶν κι' ἐπειθὲν, ἐλλείψει ἐνοχοποιητικῶν στοιχείων, δὲν μπορούσε κι' αὐτὸς τὴν πόρτα του.

Σὲ λίγο, ὁ κηπουρὸς, ὁ ὁποῖος ἔμεινε σ' ἓνα καμαράκι, κοντὰ στὴν πόρτα, γιὰτὶ ἐκτελοῦσε καὶ καθήκοντα κηπουροῦ, ἀκούγοντας τὰ χτυπήματά του, στήλωσε καὶ πρόβαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν μικρὴ θύριδα. Ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸν Ἀυτοκράτορα καὶ, τακτικῶς, ἔσπευσε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ.

—Γέρονε ἀμέσως στὴν κάμαρὴν σου, τοῦ εἶπε ὁ Θεοφίλος. Κλείσου σ' αὐτὴν καὶ μὴν ξαναβῆς ἀπόψε ἔξω. Ὁ κηπουρὸς ἔσπευσε ἀμέσως νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν διαταγὴν του.

Τότε ὁ Θεοφίλος ἄρρησε νὰ προχωρῇ μέσ' ἀπ' τοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους, διευθυνόμενος πρὸς τὸ καλλιτῆ, Κασσιανῆς.

Εἶδε ἀπὸ μακρὰ τὸ παράθυρό του φωτισμένο κι' ἔτσι θεορατῆθηκε πὼς ἡ Κασσιανὴ ἐξαγέταν ἀκόμα...

Ὅθὰ χτυποῦσε τὴν πόρτα τῆς καὶ ὅταν πού ἀνοίγει, θὰ τῆς ἔλεγε γιατί εἶχε πάει ἐκεῖ...

Μὰ τί ἦταν αὐτὴ ἡ σκιά πού φαίνονταν μὲσ' ἀπ' τὰ δέντρα;... Ὁ Θεοφίλος ἔφερε τὸ χέρι του στὸ σπαθί του κι' ἐβγάλε μιά κραυγὴ μανίας, ἔλαπαντάς τὴν νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτόν...

Ὁ Θεοφίλος ἔφερε τὸ χέρι του στὸ σπαθί του κι' ἐβγάλε μιά κραυγὴ μανίας, ἔλαπαντάς τὴν νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτόν...

Ὁ Θεοφίλος ἔφερε τὸ χέρι του στὸ σπαθί του κι' ἐβγάλε μιά κραυγὴ μανίας, ἔλαπαντάς τὴν νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτόν...

Ὁ Θεοφίλος ἔφερε τὸ χέρι του στὸ σπαθί του κι' ἐβγάλε μιά κραυγὴ μανίας, ἔλαπαντάς τὴν νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτόν...

Ὁ Θεοφίλος ἔφερε τὸ χέρι του στὸ σπαθί του κι' ἐβγάλε μιά κραυγὴ μανίας, ἔλαπαντάς τὴν νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτόν...

Ὁ Θεοφίλος ἔφερε τὸ χέρι του στὸ σπαθί του κι' ἐβγάλε μιά κραυγὴ μανίας, ἔλαπαντάς τὴν νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτόν...

Ὁ Θεοφίλος ἔφερε τὸ χέρι του στὸ σπαθί του κι' ἐβγάλε μιά κραυγὴ μανίας, ἔλαπαντάς τὴν νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτόν...

τοίχο κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα, πρῶτος μέσα σπὸν κῆπο τοῦ μοναστηρίου...

Ἦταν ὁ Ἀχιλλᾶς... Ὁ γενναῖος στρατηγὸς, ὁ ὁποῖ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΕΣ ΤΟΥ 18ΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ο δέκατος όγδοος αιώνας δικαίως ονομάστηκε «ο αιώνας των μεγάλων τυχοδιωκτών».

Μέσ' στή σειρά αυτή των τυχοδιωκτικών προσωπικοτήτων του 18ου αιώνας, συμπεριλαμβάνεται κι' ο ξακουστός Ίταλός τυχοδιώκτης Τζοζέφινι Μπατσίστα Μπόεττι, ο οποίος από Ίηρούσιτης καλόγηρος πού ήταν στην αρχή, γίνθηκε κατόπιν προσήγυτης των Μουσουλμάνων στή Μικρά Άσία και στρατηλάτης στον Καύκασο.

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΜΑΝΣΟΥΡ

Η καταπληκτική σταδιοδρομία ενός Ίταλού τυχοδιώκτη. Ένα δυστυχισμένο παιδί. Ο μιμητής του Καζανόβα. Η νεκρά χήρα της Πράγας. Μιά χαρτοπαικτική παρτίδα μ' ένα καλόγηρο. Η εκδίχσις του τυχοδιώκτη. Ο Μπόεττι καλόγηρος. Η περιπέτειός του στή Μικρά Άσία. Η κόρη του πασά του Εβφράτη. Η καινούργια θρησκεία του Μπόεττι. Το τρομερό στράτευμα του. Όπου ο Σουλτάνος φοβάται.

Μέσ' στή σειρά αυτή των τυχοδιωκτικών προσωπικοτήτων του 18ου αιώνας, συμπεριλαμβάνεται κι' ο ξακουστός Ίταλός τυχοδιώκτης Τζοζέφινι Μπατσίστα Μπόεττι, ο οποίος από Ίηρούσιτης καλόγηρος πού ήταν στην αρχή, γίνθηκε κατόπιν προσήγυτης των Μουσουλμάνων στή Μικρά Άσία και στρατηλάτης στον Καύκασο.

Μέσ' στή σειρά αυτή των τυχοδιωκτικών προσωπικοτήτων του 18ου αιώνας, συμπεριλαμβάνεται κι' ο ξακουστός Ίταλός τυχοδιώκτης Τζοζέφινι Μπατσίστα Μπόεττι, ο οποίος από Ίηρούσιτης καλόγηρος πού ήταν στην αρχή, γίνθηκε κατόπιν προσήγυτης των Μουσουλμάνων στή Μικρά Άσία και στρατηλάτης στον Καύκασο.

Μέσ' στή σειρά αυτή των τυχοδιωκτικών προσωπικοτήτων του 18ου αιώνας, συμπεριλαμβάνεται κι' ο ξακουστός Ίταλός τυχοδιώκτης Τζοζέφινι Μπατσίστα Μπόεττι, ο οποίος από Ίηρούσιτης καλόγηρος πού ήταν στην αρχή, γίνθηκε κατόπιν προσήγυτης των Μουσουλμάνων στή Μικρά Άσία και στρατηλάτης στον Καύκασο.

Μέσ' στή σειρά αυτή των τυχοδιωκτικών προσωπικοτήτων του 18ου αιώνας, συμπεριλαμβάνεται κι' ο ξακουστός Ίταλός τυχοδιώκτης Τζοζέφινι Μπατσίστα Μπόεττι, ο οποίος από Ίηρούσιτης καλόγηρος πού ήταν στην αρχή, γίνθηκε κατόπιν προσήγυτης των Μουσουλμάνων στή Μικρά Άσία και στρατηλάτης στον Καύκασο.

Μέσ' στή σειρά αυτή των τυχοδιωκτικών προσωπικοτήτων του 18ου αιώνας, συμπεριλαμβάνεται κι' ο ξακουστός Ίταλός τυχοδιώκτης Τζοζέφινι Μπατσίστα Μπόεττι, ο οποίος από Ίηρούσιτης καλόγηρος πού ήταν στην αρχή, γίνθηκε κατόπιν προσήγυτης των Μουσουλμάνων στή Μικρά Άσία και στρατηλάτης στον Καύκασο.

Μέσ' στή σειρά αυτή των τυχοδιωκτικών προσωπικοτήτων του 18ου αιώνας, συμπεριλαμβάνεται κι' ο ξακουστός Ίταλός τυχοδιώκτης Τζοζέφινι Μπατσίστα Μπόεττι, ο οποίος από Ίηρούσιτης καλόγηρος πού ήταν στην αρχή, γίνθηκε κατόπιν προσήγυτης των Μουσουλμάνων στή Μικρά Άσία και στρατηλάτης στον Καύκασο.

Μέσ' στή σειρά αυτή των τυχοδιωκτικών προσωπικοτήτων του 18ου αιώνας, συμπεριλαμβάνεται κι' ο ξακουστός Ίταλός τυχοδιώκτης Τζοζέφινι Μπατσίστα Μπόεττι, ο οποίος από Ίηρούσιτης καλόγηρος πού ήταν στην αρχή, γίνθηκε κατόπιν προσήγυτης των Μουσουλμάνων στή Μικρά Άσία και στρατηλάτης στον Καύκασο.

Ο Προφήτης Μανσούρ.

Την ίδια εποχή, ο τυχοδιώκτης θέλησε να επισκεφθή το περίφημο άβδατο του Λορέττο. Τότε ακριβώς τον έπιασε μι' διάθεσις μουσικοπαθείας και θρησκοληψίας.

Έβλεπε μπει από πολύ νέος στή ζωή και στις περιπέτειες, είχε ζήσει και γλοντήσι με το παραπάνω και τον είχε κυριεύσει μι' πρόωρη ανία. Μπήκε λοιπόν σ' ένα μοναστήρι Δομινικανών κι' έγινε καλόγηρος, σέ ηλικία είκοσι ετών μόλις.

Έπειτα από έξη χρόνια οι προϊστάμενοι του τάγματος των Δομινικανών τον στείλανε ως Ήραπόστολο στή Μοσσούλη. Το ταξίδι του αυτό απ' την Ίταλία ως τή Μικρά Άσία ήταν γεμάτο περιπέτειες, άλλες τραγικές κι' άλλες κωμικές, πού θά χαρακτηζότανε κάπως έναν άλλωτερο τόμο γιά να τις διηγηθώ.

Στό Μπερετζίκι, μι' πόλι στις όβλες του Εβφράτη, ο Τζοζέφινι κατώφρωσε να γιαιτρέψη τήν κόρη ενός πασά, τήν όποία από χρόνια βασάνιζαν πυρετοί και κανένα δέν είχε μπορέσει να τήν κάνει καλά.

Η νέα των ερωτευτήρας, ο παπας αισθάνθηκε μεγάλη συμπάθεια κι' εκτίμησι σ' αυτόν και τον υποχρέωσε να γίνη μουσουλμάνος, γιά να τόν συμπεριφέρ' με τήν κόρη του. Μά ο Μπόεττι δέν ήθελε ν' αλλάξοπιστή κι' αναγκάστηκε να φύγη κρυφά απ' τ'ό Μπερετζίκι.

Στήν Γκαρμούζ τής Μικράς Άσίας, μι' μέρα, ενώ ο Μπόεττι, έκανε μπάνιο σ' ένα μικρό ποτάμι, κοντά στήν πόλι, δυο κορίτσι του κλέβανε τ'ό ρούχα. Ο τυχοδιώκτης τις κυνήγησε εν άδαιμία περιβολή, ενώ συγχρόνως πλήθος κόσμου έτρεχε ζωπίσω του.

Μά όταν έφτασε στήν είσοδο τής πόλεως, όλοι έκείνοι οι άθωγοι ριχτήκανε πάνω του και τόν έσπασαν στό έβλο, «έπειδή είχε προσβάλει τή δημοσία αιδά με τήν... περιβολή του!». Έπι τέλους έφτασε στή Μοσσούλη, κι' ανέλαβε τ'α καθήκοντά του ως Ιεραποστόλου. Σέ λίγον καιρό όμως μερικοί έχθροί του Εβφρατίου πού μένανε εκεί, τον καταγγέλιανε στή Ρώμη ότι είχε έρωτικές περιπέτειες με τήν κόρη κάποιου πασά.

Οι προϊστάμενοι του τάγματος των Δομινικανών τον διέταξαν τότε να γυρίση στή Ρώμη γιά ν' απολογηθή. Ο Μπόεττι πήγε πράγματι, άλλ' όταν, μετά τήν απολογία του, τόν έπεβάλανε να πάη να κλειστή σ' ένα μοναστήρι τής Φερράρας, αυτός αρνήθηκε να υποκόση και, φεύγοντας πάλι από τήν Ίταλία, ξαναγύρισε στήν Ανατολή. Περιηγήθηκε όλη τή Γεωργία, τόν Καύκασο, τήν Τουρκία, τήν Περσία και τ'ό Κοροδιστάν, μπιβλώνοντας π'ς γλώσσες και τ'ά έθιμα των λαών πού ζούσανε στις χώρες αυτές, και πιάνοντας παντού φίλους άρρασιωμένους.

Έπειτα πάλι μετένοιωσε κι' έφυγε γιά τήν Ίταλία, όπου κλείστηκε στό περίφημο μοναστήρι τής επαρχίας Βερσελλί. Έκει γνωρίστηκε με τόν τότε δούκα τής Σαβοΐας, πρόγονο του σημερινού βασιλέως τής Ίταλίας, ο οποίος αισθάνθηκε βαθειά τομπαθεία κι' εκτίμησι γι' αυτόν.

Αλλ' ο Μπόεττι δέν μπορούσε να μείνη πολύ σ' ένα μέρος. Έξ άλλου δέ και η θρησκευτικές του πεποιθή-

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τ'ό φειδί τής Κλεοπάτρας και η γνώμη του... κριτικού. Ο γιατρός Συράκ και οι συνάδελφοί του. Πώς επαλήθευσε η γνώμη του. Τ'ό συχωρεχάρτι του Πάπα κι' ο Μοντεσιμέ. Μιά έξυπνη απάντησις του συγγραφέως. Πώς να γίνετε πλούσιος. Τι λένε οι Άμερικανοί δισεκατομμυριούχοι, κτλ. κτλ.

Καθώς είνε γνωστό από τήν ιστορία, η Κλεοπάτρα, γιά να μ'ην πέση στα χέρια του Όκταβίου, αυτοκτόνησε, βάζοντας να τή δαγκώσει ένα φειδί.

Κάποτε λοιπόν πού παίζοταν στό Παρίσι η τραγωδία «Κλεοπάτρα» του Μαριμοντέλ, τ'ό φεύτιμο φειδί πού χρησιμοποιούσε η πρωταγωνίστρια γιά ν' αυτοκτονήση, ήταν τόσο τέλεια κωμωμένο, ώστε τή στιγμή πού έξακόντιζε τ'ό δηλητηριό του, σφύριζε συγχρόνως...

Στό τέλος λοιπόν τής παραστάσεως, έρώτησαν έναν κριτικό, τι γνώμη είχε γιά τ'ό έργο. — Έμμη τής γνώμης του... φειδιού! απάντησε έξυπνότατα.

Ο περίφημος γιατρός Συράκ, προσεβλήθη κάποτε από άποληξία. Οι συγγενείς του γιά να τόν σώσουν, έκάλεσαν άμέσως πολλούς συναδέλφους του, οι όποιοι, αφού έκαμαν συμβούλιο, διάταξαν να γίνουν επανειλημμένες άφραμάξεις στον άσθενη. Ύστερ' ότ' τις άφραμάξεις, ο Συράκ συνήλθε κάπως, αλλά συγχρόνως άρχισε να παθαίνει παραισθήσεις και να παραμιλά. Ένόμιζε δηλαδή πως... ο ίδιος παρίστατο ως γιατρός στό κρεβάτι κάποιου άρρωστού. Είχε πιασει μάλιστα με τ'ό δεξί του χέρι τ'ό άριστερό του μικράσο και έξέταζε τόν σφυγμό του.

Μέ προσκάλεσαν πολλ' άργά! φώναζε ξαφνικά. Έκαμαν άφραμάξεις στον άρρωστο, άντι να τού δώσουν καθάρσο!... Είνε χαμένος!... Και τ'ό μοιραίο, τ'ό όποιο δέν άρχισε να έπέληθ, έπιβεβαίωσε τήν πρό-

γιναι αυτή τού διασήμου γιατρού. Ο διοικητής τής Βιοργίας Ιπότης Ουίλλιαμ Γκροβιέλλ, κουβέντιαζε κάποτε μ' ένα φίλο του μεγαλείμορο στή μέση του δρόμου. Έξαφνα πέρασε ένας μαυρός, ο όποιος τόν έχαιρέτησε. Ο Ιπότης τού άνταπέδωσε τόν χαριετισμό.

Γιατί χαριετ'ς ένας μαυρός; τόν ερώτησε ο μεγαλείμορος. — Θά λυτόμωνα πολύ, απάντησε ο Ιπότης, άν ένας μαυρός δειχνόταν π'ό εύγενικός από μένα!

Ο περίφημος Γάλλος συγγραφέως Μοντεσιμέ, πριν φύγει από τή Ρώμη, πήγε ν' αποχαιρετήση τόν Πάπα Βενέ-

στην αρχή. Άνέκτησε όμως γρήγορα τήν ψυχραιμία του και έπιστρέφοντας στον καθιδνάιο τ'ό έγγραφο τής απαλλαγής του απ' τή νηστεία, τού ειπε: — Δέν μου χρειάζεται... Μου άρκεί ο λόγος τού Πάπα! Δέν θά κόμω τήν προσβολή στήν Άγιότητά του, να άμφιβάλλω γιά τόν λόγο πού μ'όδωσε και να θέλω και... έπίσημη έγγραφη βεβαίωσί του!

Ένα άμερικανικό περιοδικό είχε κάνει π'ό καιρού μι' έρευνα μεταξ' των διαφόρων δισεκατομμυριούχων τής γης, με τ'ό έξής ερώτημα: «Τί πρέπει να κάνει κανείς γιά... να γίνη πλούσιος;». Ίδου μερικές απαντήσεις. Ο Κάρνεζν απάντησε: «Κάσε στό σκαμνί και ανέψου. Σκέψου τ'ό πρώτο πράγμα πού θά σου περάση από τ'ό κεράλι και άντεταξε απ' αυτό και μόνο να βγάλης χρήματα. Αν από τήν πρώτη σου σκέψη δέν βγάλεις χρήματα, θά π'η ύτι... δέν έχεις μυαλό!».

Ο Σέξ: «Ο καλύτερος τρόπος γιά να γίνη κανένας πλούσιος, είνε να κάνει οικονομία». Ο Φλόουρ: «Ένας γρήγορος τρόπος γιά να γίνη κανένας πλούσιος, είνε να τοποθετή τις οικονομίες του αγοράζοντας με δόσεις οπία».

Τέλος ο Άστορ απάντησε: «Πρέπει κανένας να μ'ην π'ην, να μ'ην παίζη χαρτιά, να μ'ην κάνει χρέη, να δουλεύη πολύ, να μη άρκείται σε μι' δουλειά πού, να είνε οικονομός». Έτσι μόνο μπορεί να γίνη πλούσιος». Τήν ίδια εποχή κάποιος Άμερικανός έδημοσίευσε στις έφημερίδες τήν έξής άγγελία: «Θέλωτε να γίνετε πλούσιος; Στείλτε μου 50 σέντς να σας διδάξω!».

Όσοι λοιπόν από περιέργεια τού έστειλαν τα 50 σέντς, λάβαιναν ένα έντυπο δελτάριο με τήν έξής φράσι: «Κάσε δει κανένας κι' έγώ!»...

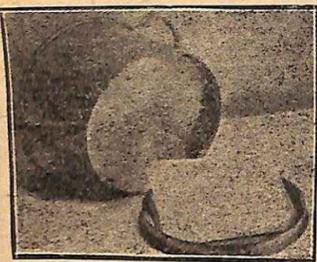
ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως Ικανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσης κι' δόκιμους βιβλιοθήκες. Γράφατε: «Οικογένεια», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΠ' ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

Ο άνθρωπος με το σιδηρούν προσωπίον. Πώς προσπαθούσε να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο. Το ασπμένιο πιάνο κι' ο μυστηριώδης θάνατος του ψαρά. Το πουκάμισο με την ιστορία του μυστηριώδους φυλακισμένου. Ο 'Ιταλός φυλακισμένος κι' η φίλη του. Πού κρύβουν οι φυλακισμένοι τα φονικά τους έργα, κτλ. κτλ.

Το δοχείο με τον διπλό πάτο.

Εργάζομαι σ' ένα από τα προηγούμενα φύλλα μας για το περίφημο 'Εγκληματικό Μουσείο της Ρώμης και τα περίεργα κειμήλια που βρίσκονται σ' αυτό, δηλαδή για τα παντός είδους αντικείμενα που χρησιμοποιήσαν στις αποδόσεις των οι φυλακισμένοι διαφόρων εποχών.

Σήμερα πάλι θα γράψουμε για τα περίεργα μέσα που μεταχειρίστηκαν διάφοροι φυλακισμένοι, κατά καιρούς, για ν' αλληλογραφήσουν μυστικά με τους συγγενείς, ή τους συνεόχθους των. Είχε πάμπολλα κι' αλλόκοτα και φανερώνουν σε ποιό βαθμό μπορεί να φθάση η εφευρετικότητα κι' η υπομονή των καταδικών.

Εξαιρετικά περίεργοι, εν πρώτοις, είνε οι τρόποι που χρησιμοποιήσαν για να επικοινωνήσουν με τον έξω κόσμο, και να ζητήσουν το έλεος και τη βοήθεια των ανθρώπων, ο περίφημος άνθρωπος με το Σιδηρούν Προσωπίον. Είχε γνωστόν ότι, κατά την εποχή του Λουδοβίκου 14ου, στο φρούριο του νησιού της 'Αγίας Μαργαρίτας βρισκόταν φυλακισμένος ένας μυστηριώδης άνθρωπος, του οποίου το πρόσωπο σκέπαζε πάντα μια σιδερένια μάσκα. Η μάσκα αυτή κλειδωνε στο λαμό του και του έκλυπτε όχι μόνο το πρόσωπο, αλλά και ολόκληρο το κεφάλι, το δε κλειδί της το κρατούσε ο ίδιος ο Λουδοβίκος 14ος.

'Αλλοι έλεγαν ότι ήταν δίδυμος αδελφός του Λουδοβίκου κι' άλλοι ότι ήταν κάποιος μεστάν, ή οποίος είχε διαπράξει ένα μυστηριώδες και φοβερό έγκλημα έναντι του βασιλέως. 'Αλλά κανείς ως σήμερα δεν μπόρεσε να εξακριβώση ποτέ την αλήθεια. 'Ο διοικητής του φρουρίου της 'Αγίας Μαργαρίτας, μαρκήσιος ντε Σαιν Μάρς είχε αυστηρές διαταγές και ή έφερε καλά ότι θα κινδύνευε το κεφάλι του αν ως άνθρωπος με τη σιδερένια μάσκα καθώρωνα να δραπέτευση, ή να συνεννοηθή οποιαδήποτε με φίλους του.

Όσοσκι μυστηριώδης φυλακισμένος πολλές φορές προσπάθησε να επικοινωνήση με τον έξω κόσμο. Μία φορά καθώρωνα, χωρίς να τον αντιληφθούν οι φύλακές του, να γράβει μερικές φράσεις σ' ένα απ' τα ασπμένια πιάνο, στα οποία του περιδέρων το φαγητό του—γιατί παρ' όλη την τρομερή απομόνωσή του, ο άνθρωπος με τη σιδερένια μάσκα περνούσε ήμερικώς στη φυλακή του και τον περιποιούντοσαν σαν πριγκιπά. 'Επειτα το λόγισε και το πέταξε έξω απ' τα διπλά κίλημα του παρθέρου του κελλιού του.

Το πιάνο αυτό έπεσε κοντά στο γυαλό και το βρήκε ένας ψαράς. Φο

βήθηκε όμως και πήγε και το παρέδωσε άμέσως στον διοικητή του φρουρίου.

'Ο μαρκήσιος Σαιν Μάρς εξονοίστηκε και τρώμαξε, όταν ο ψαράς του αφηγήθηκε πού και πώς είχε βρεί το ασπμένιο πιάνο.

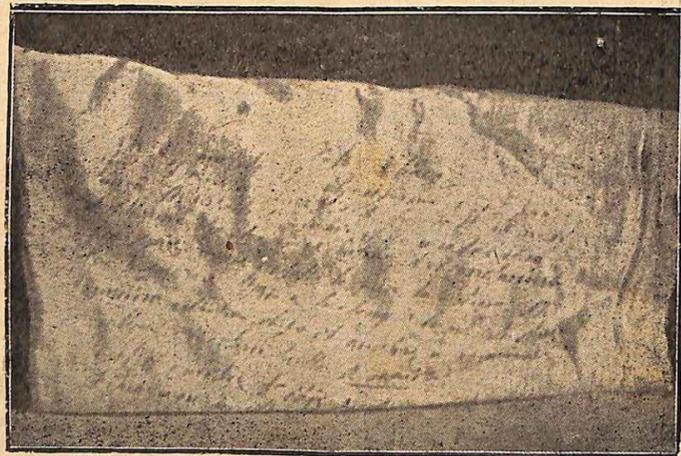
—'Εδιάβασε τα λόγια πουδαι γραμμένα μέσα σ' αυτό, τον ρώτησε ανήσχυα.

—Και γάθελα να διαβάσω, εκλαμ- πρότασε, δεν θά μπορούσα, γιατί δεν έβρω γράμματα, αποκρίθηκε εκείνος.

'Αλλά ή θεβαιώσις του αυτή δεν

φάνον γενναϊόφυγοι και να φροντίσουν για την απλευθέρωσή του.

Το πουκάμισο αυτό το πέταξε πάλι έξω απ' το παράθυρό του και το βρήκε ένας απ' τους στρατιώτες της 'Ελευθέρας Φρουράς του φρουρίου, ή οποία άπετελείτο από νέους του νησιού της 'Αγίας Μαργαρίτας. 'Ο στρατιώτης, για τον οποίο είνε άγνωστο αν διάβασε το κείμενο—πήγε το πουκάμισο στον μαρκήσιο ντε Σαιν Μάρς, όπως είχε κάνει κι' ο ψαράς. Κι' ο μαρκήσιος τον ρώτησε πάλι:

'Επιστολή καταδικών, κρυμμένη σ' ένα... φουμί!

στάθηκε αρκετά για να καθυψάση τον Σαιν Μάρς, ο οποίος εχε διαταγή ότι το μυστικό του ανθρώπου με τη μάσκα έπρεπε να φυλαχθή με κάθε θυσία. 'Ετσι έπειτα από δυό μέρες, ο ψαράς πέθανε μυστηριώδως.

'Ο φυλακισμένος, όπότεσκι και πάλι ξαναδοκίμασε να επικοινωνήση με τον έξω κόσμο. 'Οπως θεβαιώνει κι' ο Βολταίρος στο περίφημο έργο του «Ο Αϊών του Λουδοβίκου 14ου», ο άνθρωπος με τη μάσκα έγραψε κάποτε σ' ένα πουκάμισο του όλη την αφήγηση της τραγικής ιστορίας του και απέλυσε σε μία συγκινητική έκκλησι, παρακαλώντας τους πονετικούς ανθρώπους που θά το εύρισκαν να

'Ενα σαπούνι και μια βούρτσα βαθυλωμένα, μέσα στα οποία έ κρυβαν οι καταδικών τα γράμμάτα τους.

τον ανακαλύφουν. 'Ενα απ' τα εσώρουχα αυτά καθάσθησε και βρίσκειται σήμερα στο ειδικό διαμέρισμα του 'Εγκληματικού Μουσείου της Ρώμης.

Οι επισκέπται μπορούν να διαβάσουν το κείμενο που είνε γραμμένο με μολύδι της μελάνης στο εσωτερικό του και με το οποίο ο φυλακισμένος έδωσε οδηγίες σε κάποιον σύντροφό του, όνοματι Τίτο, πώς θά καθώρωνα να βρή ψευδομάτρες και να του έλασραλίση ένα άλλοι, για να μήν καταδικαστή για το έγκλημα που κατηγορείται.

Φυτικά, ο πιο συνηθισμένος τρόπος αλληλογραφίας, σ' όλες τις εποχές, είνε να κρύβουν οι φυλακισμένοι και οι συγγενείς τους τα γράμματα μέσα στο φαμί, ή στο φαγητό που κουβαλούν οι πρώτοι στους δεύτερους, ή και στα δοχεία με τα οποία μεταφέρεται το φαγητό.

Στο Μουσείο της Ρώμης βρίσκεται μια κατασρόλα γάλικη με διπλό πάτο— όπως δείχνει ή εικόνα που δημοσιεύουμε— στον οποίον ήταν κρυμμένο ένα γράμμα. Στο γράμμα αυτό που σώζεται ακόμα, ο φυλακισμένος που υπογράφεται «ο γυιός σου 'Αλυτο» έγραφε στον πατέρα του και τον πληροφορούσε ότι την υπερασπίσι του την είχε αναλάβει ένας δικηγόρος «ο οποίος άθωνε πάντοτε όλους τους πελάτες του».

Κάποια φιλενάδα ενός 'Ιταλού φυλακισμένου είχε επινοήσει μία φορά ένα μέσον αλληλογραφίας έξυπνο και πρακτικό. Το έστειλε με το ταχυδρομείο κάρτ ποστάλ, στο πίσω μέρος των οποίων έγραψε φράσεις συνηθισμένες κι' αβωότατες. 'Αλλά, προτού τα στείλει, καθόταν ύπουληνικά και βάζοντάς το πάνω από από, εχώριζε το καρτόνι του κάρτ ποστάλ σε δυό, μ' έναν ψιλό χαρτοκόπτη. 'Επειτα, αφού άφινε να ξεραθούν τα δυό κομμάτια, έγραφε στο εσωτερικό τους, διάφορα πράγματα που δεν έπρεπε να διαβαστούν απ' το προσωπικό της φυλακής. Στο τέλος κολλούσε πάλι τις άκρες των κομματιών και, αφού έγραφε απ' έξω τη διεύθυνσι και τις άδωες φράσεις που αναφέραιμ παραπάνω, έριχνε το κάρτ ποστάλ στο γραμματοκιβώτιο.

Μία φορά όμως έτυχε ή κόλλα να μην είνε στερεά κι' έτσι δεν εκόλλησαν καλά τα δυό κομμάτια του κάρτ ποστάλ. Κι' έτσι, ως έβου να φτάσουν στη φυλακή, ξεκόλλησαν εντελώς!...

'Ενας άλλος φυλακισμένος που εργάζονταν στη τυπογραφεί της φυλακής καθώρωνα να κατασκευάση με σφραγίδα ακριβούς όμοια ή έκσκηνη με την οποία ή διεύθυνσις της φυλακής εσφραγίζε τα γράμματα των φυλακισμένων, αφού προηγουμένως τα έλο-

γόρινε. Χάρη στην ψεύτικη αυτή σφραγίδα του, έστειλε τα γράμμάτα του, χωρίς να λογοκρίνονται απ' τη διεύθυνσι της φυλακής.

Μερικοί κρατούμενοι, όπως φαίνεται απ' τα δείγματα του Μουσείου της Ρώμης, μεταχειρίζοντοσαν για τη μυστική αλληλογραφία τους, μία χτυπητή ευσία άπλη και πρωτόγονη, αλλά αποτελεσματική. 'Εγγραφαν τα γράμμάτα τους χρησιμοποιώντας σείλον αντί για μελάνη. 'Ο παραλήπτης της επιστολής που ήξερε το μυστικό, δεν είχε παρά να περάση επάνω στα γράμματα λίγη μαύρη καπνιά, για να γίνουν ευδιάκριτα και αναγνώσιμα.

Περίεργες επίσης είνε ή κρούπτες που χρησιμοποιούν οι φυλακισμένοι για να κρύβουν τα φονικά τους έργα. 'Ετσι, ένας φυλακισμένος, λόγω χάριν, είχε ανοίξει ένα στενό και μακροούλο κούλωμα, στο πίσω μέρος της ξύλινης πινακίδας, την οποία κάθε κρατούμενος έχει κρεμασμένη στο στήθος του και στην οποία είνε χαραγμένος ο αριθμός του. Μέσα σ' αυτήν λοιπόν είχε κρύψει ένα σιελίεττο μικρών διαστάσεων, αλλά αποτελεσματικώτατο για τον σκοπό που το ήθελε.

'Ο πιο συνηθισμένος κι' ο πιο κοινός τρόπος για να στέλνουν όπλα στους φυλακισμένους οι συγγενείς τους ή οι φίλοι τους, είνε να τα κρύβουν μέσα σ' ένα φουμί. 'Εν τούτοις το μέσον αυτό που ήταν τόσο εν χρήσει άλλοτε, δεν εφαρμόζεται πια σήμερα. Γιατί, απ' ενός στις περισσότερες φυλακές της Εθώραπης δεν επιτρέπεται να δέχονται τρόφιμα οι φυλακισμένοι απ' έξω, εφόσον το συστάσι τους είνε άφθονο, απ' ετέρου δε οι φύλακες που είνε επιφορτισμένοι με τον έλεγχο των τροφίμων, έχουν έναν ηλεκτρομαγνήτη και τον πλησιάζουν στα φουμιά ή στα φαγητά που πηγαίνουν στους φυλακισμένα που πηγαίνουν στους φυλακισμένους. 'Αν μέσα σ' αυτά είνε κρυμμένο οτιδήποτε μέταλλο, ο μαγνήτης έλκεται προς τα εκεί αήτομάτος. 'Αν ο μαγνήτης μείνει ακίνητος, σημαίνει ότι το φουμί ή το φαγητό δεν περιέχουν τίποτε το απαγορευμένο...

Εν πρώτοις υπήρχε ή αίρεσις των 'Βεργουίνων, οι οποίοι έπίστευαν ότι οι άνθρωποι πρέπει να ζούν σαν άλητες, χωρίς οικογένεια, χωρίς σπίτι, χωρίς τίποτε... Οι όπαδοί της αίρεσεως αυτής, σύμφωνα με τις άρχές τους, εγκατέλειπαν τις πόλεις και πήγαιναν στα δάση, όπου ζούσαν όπως τα ζώα και περνούσαν τον καιρό τους κάνοντας προσευχές και... θλίποντας όπτασις! Οι ίδιοι έπίστευαν ακόμα ότι ή εκκλησία είνε ένδειξις ειδωλολατρίας, ο γάμος θανάσιμο άμάρτημα, ο Τάφος ύπνηρέτης του 'Αντιχρίστου κ.λ.π.

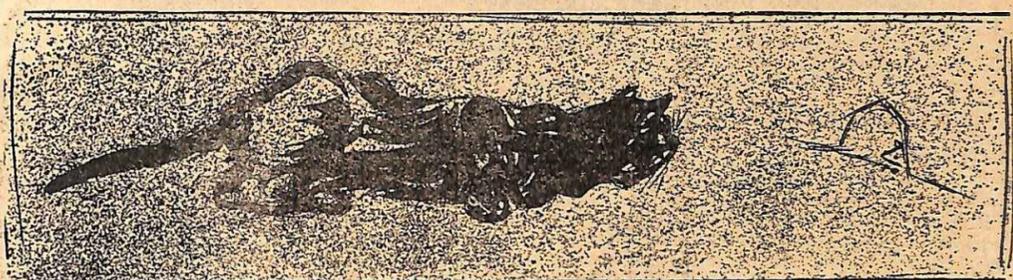
ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΑ ΕΥΨΥΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Μετα την προειέρα: —Τι διάβολο! 'Ημουνα στο θέατρο και δεν μπόρεσα να καταλάβω τι ήταν αυτό που παιζόνταν: κομωδία ή δράμα... —Πώς τελείωσε, θρε αδερφέ; —Τελείωσε μ' ένα γάμο. —Τότε, λοιπόν, ήτανε τραγωδία, φίλε μου!... Τραγωδία!...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανού, Δεωφόρος 'Αλεξάνδρας 209. 'Αναλαμβάνονται παντός είδους άστικαι ύποθέσεις παρ' άπασι τοίς εν 'Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικότης: Φορολογικαι, Διοικητικαι και εν γενει Οικονομικαι ύποθέσεις. 'Ωραι γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΜΥΣΤΙΚΟΠΑΘΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΕΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΣΤΗ ΡΩΣΣΙΑ

Οι «Βεργουίνιοι» κι' η ιδιόρρυθμη δοξασις τους. Οι άνθρωποι πρέπει να ζουν σαν άλητες. Οι γυιοι του... Θεού κι' η αυτοτιμωρις τους. Οι «'Αφονιοι» που έπιεναν σιωπηλοί εφ' όρου ζωής. Οι «'Αυτοκτόνοι» κι' η φρικαλέη αυτοκτονίης τους. Πώς έπεφταν ζωντανοί στη φωτιά, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

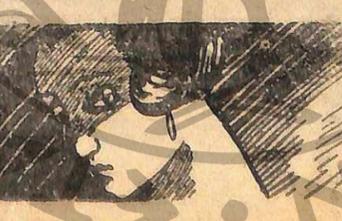
Είχε γνωστή ή βαθιά μυστικοπάθεια που διακρίνει ανέκαθεν τους σκλητούσαν έστω και έναν καινούργιο όπαδο στη τάγμα τους.

Την τετάρτη αίρεσι την αποτελούσαν οι «Μουσαινίκιοι», οι οποίοι διηρούσαν στους άφώνους και στους αυτοκτόνους. Οι πρώτοι είχαν την ιδέα ότι ή άρεση και ή τελειότης του άνωθώπου εργασεται στη σιωπή και... βούλωναν το στόμα τους εφ' όρου ζωής. Ζούσαν κι' αυτοί στα δάση και έστρέφοντο με χόρτα και με φρούτα, θεωρούσαν δε την έαυτο τους εύτυχισμένο άμα τους παρουσιάζονταν κανένα όραμα!

Περίεργότεροι και... επικινδυνώδεστεροι όμως ήταν οι αυτοκτόνοι, στην πόλεμο, να πληρώνουν φόρους, να σέβονται τις άρχες κλπ. Οι «Μολοκάνιοι» πάλι έπιαναν επίδεικτικώς γάλα κατά τη διάρκεια της Σαρακοστής, έλεγαν ότι ο γάμος δεν είχε καμιά θρησκευτική σημασία και δεν παρεδέχοντο ούτε τη λατρεία, ούτε τα μυστήρια της εκκλησίας. Οι «'Αποσπύχοντες» εξ άλλου διεκήρυττον ότι δεν ύποκει άνάγκη να προσέχωνται οι άνθρωποι, άλλ' ότι άρκει να μην κάνουν κακό στους δικούς των και να ζουν κατά τρόπο ύποδειγματικό, για να κερδίσουν τη βασιλεία των ουρανών!

Οι «'Αποσπύχοντες» εξ άλλου διεκήρυττον ότι δεν ύποκει άνάγκη να προσέχωνται οι άνθρωποι, άλλ' ότι άρκει να μην κάνουν κακό στους δικούς των και να ζουν κατά τρόπο ύποδειγματικό, για να κερδίσουν τη βασιλεία των ουρανών!

που άναθαν προτήτερα φωτιές, έπεφταν μέσα στους ποταμούς και στις λίμνες και εν γενει πέθαιναν με φοβερά μυστήρια.

'Αλλη θρησκευτική αίρεσις της σαρικής Ρωσσίας ήταν και ή των «Πηδηκτών». Αυτοί έπίστευαν ότι άμα προσήγγοντο επί άκατέως ώρας, κατέβαινε το 'Αγιο Πνεύμα και έμπαινε στα σώματά τους. Τότε άρχιζαν άτέλειωτα πηδήματα κι' έδιωναν έτσι την έντύπωσι... τρελλών!

Οι «'Ανακτόνοι», οι οποίοι αποτελούσαν επίσης μ' άλλη αίρεσι, ύποστήριζαν κάθε ελευθερία στις έρωτικές εκδηλώσεις και δεν άναγνώριζαν καμιά ύποχρέωσι προς το κράτος. 'Ετσι άριονότωναν να πάνε

στην πόλεμο, να πληρώνουν φόρους, να σέβονται τις άρχες κλπ. Οι «Μολοκάνιοι» πάλι έπιαναν επίδεικτικώς γάλα κατά τη διάρκεια της Σαρακοστής, έλεγαν ότι ο γάμος δεν είχε καμιά θρησκευτική σημασία και δεν παρεδέχοντο ούτε τη λατρεία, ούτε τα μυστήρια της εκκλησίας.

Οι «'Αποσπύχοντες» εξ άλλου διεκήρυττον ότι δεν ύποκει άνάγκη να προσέχωνται οι άνθρωποι, άλλ' ότι άρκει να μην κάνουν κακό στους δικούς των και να ζουν κατά τρόπο ύποδειγματικό, για να κερδίσουν τη βασιλεία των ουρανών!

Οι «πνευματικοί άδελφοί» πάλι, μια αίρεσις παρόμοια με των αυτοκτόνων, αυτοκτονούσαν πέφτοντας από τις στέγες των σπιτιών και πίστευαν ότι έτσι εδασφάλιζαν τη θέσι τους στον παράδεισο!

Τρομερότεροι όμως όλων ήταν οι περίφημοι «Μηρσισταί», οι οποίοι άποπειλούσαν χωριστή αίρεσι ή μάλλον τρομοκρατική οργάνωσι. Αυτοί δεν παρεδέχοντο το Θεό, μισούσαν την κοινωνία, κατέφεροντο κατά του νόμου και της δικαιοσύνης και έκαναν συχνές δολοφονικές άποπειρες εναντίον σημανόντων προσώπων.

Τελευταία απ' όλες τις αίρεσεις αναφέρουμε και τους «Πολιτιστάς», οι οποίοι ήταν μηθητά του μεγάλου φιλοσόφου και άκολούθησαν στη ζωή τους τα παραγγέλματα του ιδιόρρυθμου διδασκάλου τους.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ

Γιακάς, ρεβέρ και γαντιούρα καπέλου από δαντέλλα μάλλινη πλεχτή.

Η. Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς μās πληροφορούν τα τελευταία Παρισινά περιοδικά Μόδας, ή κομψές Παρισινές φορούν αυτή την εποχή φορεματάκια από λεπτό λαινά, μαύρα, μπλε-μαρέν και πράσινα σκούρα.

—Έπάνω από τα φορέματα αυτά βρίσκουν στους ώμους τους γούνες ή λεπτούς, μαύρες, γκριζές ή καφέ.

—Εκτός από τα φορεματάκια από λαινά, ήνε πολύ «άν-θόγκ» τον τελευταίο καιρό στο Παρίσι και τα ταγιέρι φανταζή, καθώς και τα λεπτά επανωφοράκια χωρίς γιακά.

—Τ' ανοιχιάτικα επανωφορία ήχουν την ίδια σχεδόν γραμμή με τα χειμωνιάτικα.

—Μόλις προχωρήσει λίγο το καλοκαίρι θα φορέσουμε ώραία και πρόσγαρα φορεματάκια, από ύφασματα ήμπρομ με λουλούδια, ρογιέ, καντριγιέ, με διάφορα ζωηρά χρώματα και από πάντων κίχκινα, δυσσινιά και μπλε πράσινα και φουσκιά.

—Εκτός από τα ζωηρά χρώματα θα ήνε της μόδας και τα ανοιχτά και ή αποχρώσεις θηι-παστέλ.

—Τα σχέδια των νέων ήμπρομ ήφασμάτων ήνε πολύ λεπτά και πολλές φορές μικροσκοπικά.

—Τα καντριγιέ θα ήχουν τετραγώνια ή πολύ μικρά ή μεγάλα.

—Μία κυρία ήψηλή και λεπτή μπορεί να φορέσει φόρεμα από καντριγιέ ή ακωτζέζικα, με μεγάλα τετραγώνια.

—Αντιθέτως, μία κυρία κάπως παχιά, πρέπει ν' αποφεύγει τα μεγάλα σχέδια και τετραγώνια και να επικεντρή τα ρογιέ, με κίχτες γραμμές, ύφασματα.

—Τα πιο μοντέρνα ακωτζέζικα θα ήχουν τετραγώνια γραμμές γκριζές και μπλε, ήπάνω σε φόντο ήσπρο, ή μωβ σκούρες και μωβ ανοιχτές γραμμές, ήπάνω σε φόντο ήσπρο.

—'Αλλά και ή γκριζές γραμμές, μωβ με τις κίχτινες πηγαινόν πομάζ, ήπάνω σε φόντο κρέμ, ή ήσπρο.

—Θα φορέσουμε κι' ήφέτος φορέματα από κρετόν και από λεπτό βαι-

δικαρό ρεγιέ, ήμπρομ με πυκνά λουλούδια, με λεπτά κλαδιά και με μικροσκοπικά γεωμετρικά σχέδια.

—Τα διάφορα λουλούδια και μοτίφ θα ήνε ήμπρομ ήπάνω σε φόντο μπλε-μαρέν, μαύρο, τέρ-ντε-νέγκρο, πράσινο σκούρο, ή σε φόντο μπέζ ή γκριζό.

—Θα χρησιμοποιήσουμε κι' ήφέτος για φορέματα πρωίνα κι' ήξογικά τα κρετόν, τα προωρισμένα για ήπιπλι, ήγλαδή τις κλάδες.

—Τα φορέματα από κρετόν ήμπομ ήνε ήαριτωμένα, ήσο και ήθηνά. 'Αλλά πάντως πηγαινόν σε νέες και ήροσερές κυρίες, ήπως και όλα τα ύφασματα τα ήμπρομ με λουλούδια.

—Στα ανοιχιάτικα φορέματα μας, καθώς και στα καλοκαιρινά παίξουν μεγάλο ρόλο ή ζώνες. 'Εφέτος δέν θα φορέσουμε μόνο ζώνες από δέρμα μαύρο γυλιστερό, ήλλά και ζώνες από ύφασμα, φαρδιές και μακρούς, ή ήποιές θ' ήποσελουν την κυριότερη γαντιούρα του φορέματος.

—Πάντως, ή δερμάτινες ζώνες θα γαντιούν τα φορέματα σχεδίου ήσπρό και ή ζώνες από ύφασμα, τις ήλαφές μας τουαλέτες.

—Θα ήδουμε ήφέτος διάφορα σχέδια ζώνες και μερικές από αυτές θα σχηματίζον ήμπρομ στο κορσάκι ήνα τρίγωνο, το ήποιο θ' ήνεθαίνη προς το στήθος, ής ήδος κορσέλε. Πίσω όμως ή ζώνη αυτή θα καταλήγει πάλι σε μακρού πάν, τα ήποια θα δένονται σε φλόγκο.

—Θα ήνε ήρκετά της μόδας ήφέτος, τα στανρωτά κορσάκι, τα ήποια συχνά θα καταλήγουν σε δυό πάν, πού θα δένονται κι' αυτά πίσω σ' ήνα μεγάλο φλόγκο.

—Θα ήδουμε και ζώνες πλατείες από ύφασμα ήργασμένο με θελονιές, ή ήποιές θ' ήντικαθιστούν συχνά τις δερμάτινες ζώνες.

—'Η ζώνες αυτές, για να στέκωνται καλά στην τάγια, πρέπει να ντυμπλκρώνονται με κορδέλλα γκριζό-γκραίν.

—Εκτός από τις ζώνες θα ήνε πολύ «άν-θόγκ» το καλοκαίρι κι' ή γραβάτες. 'Θα ήδουμε γραβάτες διάφορα είδών, από ύφασμα πλεχτό, από τρικό ρογιέ, ακωτζέζικα, από δαντέλλα πλεχτή, καθώς και από πλέξέσ, από κασά, από κορδέλλα, από θελοσδο κι' από ήργαντι.

—'Η γραβάτες αυτές θα ήνε πλατείες, στενές, δένόμενες σε μεγάλους

ή μικρούς φλόγκους με πάν μικρά ή μεγάλα ή χωρίς καθόλου πάν.

—Μία γραβάτα από ύφασμα γλυκόχρωμο, κολακεύει πάντα πολύ το πρόσωπο.

—Καθώς βλέπετε λοιπόν, ήφέτος τα κορσάκι θα γαντιώνονται με ζώνες και με γραβάτες. Το πιο ήργασμένο όμως ήξογιά τους θα ήνε τα μανίκια. 'Θα ήδουμε μανίκια κάθε είδους πλατεία και γαντιρισμένα με διάφορες ήγκρυστασιόν, με σατκοφαλές, με ήζορο κλπ.

—'Αλλά για τις λεπτομέρειες των νέων μανικιών, ήχουμε μιλήσει σε προηγούμενα ήθρα μας.

—'Οσον ήφορά τις φούστες, καθώς φαίνονται, ήφέτος το φάρδος τους θα πέφτη ήλο προς τα πίσω. Αυτό θα γίνεται προπάντων στις μακρούς φούστες και στα λουσάτα φορέματα.

—'Θα ήδουμε φούστες με παννιά «άν-θόγκ» προσαρμοσμένες ήντελωπίσω, ήστε ή φούστα να πέφτη ήμπρομ ήσπα και χωρίς γκοντέ.

—Συχνά, το πίσω μέρος της φούστας θα ήνε ήργασμένο με νερόβυ ή με πίεςτες, ήνω το ήμπρομ θα ήνε ήσιο.

—Τα καθημερινά φορέματα, θα φαρδαίνον πιο συχνά, ήμπρομ ή στο ένα πλάι. 'Η φούστες των ταγιέρ θα ήχουν ήμπρομ μια πλατεία κορσέπιστα.

—'Η φούστες από ήλαφρό λαινά θα ήχουν στο πλάι ήρκετές πίεςτες, ήραμμένες ής τους γοφούς κάτω. Παράκατω όμως θα μένουν ήρραφες, ήστε να μην ήμποδίζεται το θάδισμα.

—'Αρκετές φούστες θα ήνε ήφαρμωστές. 'Θα ήβθωνται ήγλαδή ής το ήθος του γόνατος και καθότιν θα ήνε ανοιχτές.

—Τα νέα καπέλλια ήνε πολύ ήαριτωμένα, γαντιώνονται δέ με ήφθονα μικρά λουλούδια.

—Τα καπέλλα αυτά θ' ήφινουν ανοιχτά το μισό μέρος του κεφαλιού και σ' αυτό το σημείο ήκριθώς θα γαντιώνονται με λουλούδια από μικρά λουλούδια, πού θ' ήκουμπούν ήπάνω στα μαλλιά.

—'Θα ήνε ήρκετά «άν-θόγκ» και τα μικρά ακωτζέζικα καπέλλια με φλόγκο πίσω, ή ήποια θα ήνε ήπίσης γαντιρισμένα σε πλάι με ήθη.

—'Από τις ιδέες και τα καπέλλα σχεδίου ήαπεξέρον και ή μικρές τόνες από θελοσδο

και τα κανοτιά από λεπτή ψάλα.

—'Θα ήδουμε τέλο, το καλοκαίρι και τόκες στρόγγυλες, καμωμένες ήλόκληρες από λουλούδια, μυσσοτίδες και μικρές μαργαρίτες.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

—'Ο Αυτοκράτωρ Δόν Πέτρος της Βραζιλίας ήταν ήξυπνότατος ήνθρωπος και ήδωσε πολλές φορές δείγματα της ήξικριστικής του ήντιλήφειας. Χαρακτηριστικό ήνε και το ήκόλοθο ήβθεντικό ήνέκδοτό του.

Μία μέρα, ή ήρχιμηχανικός των κρατικών σιδηροδρόμων του περιήγαφε την καταπληκτική ήπιτυγία ήνός νέου φρένου πού ήιχε ήφαρμοστέ ήπριν από λίγο καιρό στις ήμαξοστοιχίες και πού μπορούσε να τις σταματήσει ήμέσως, μόλις παρυσιαζόταν το παραμικρό ήμπόδιο, μ' ήση ήήποτε ταχύτητα κι' ήν ήτραχαν...

—'Ενε ήληθινό αυτό, γόττης με ήνδιαφέρον ή Αυτοκράτωρ. 'Θα ήθελα πολύ να βεβαιωθώ και μόνος μου...

Μετά λίγες μέρες ή Αυτοκράτωρ ήπήκε στο σιδηρόδρομο για να πάη από το Ρίο 'Ιανέιρο στο 'Ιτακούπο και στεκόταν ήρθός στον μικρό ήξοστη του πρώτου βαγονιού κουθεντιάζοντας με τον ήρχιμηχανικό.

—'Εφαρνα ή τελευταίος παρατήρησε ήπάνω στη γραμμή, σε ήπόσταση 200 περίπου μέτρων ήναν τεράστιο θράγκο πού θα τους ήμποδίζε το πέραςμα.

—'Τότε ή ήρχιμηχανικός, ήπειδή φοήθηκε ήμπως το φρένο δέν σταματήσει ήμέσως, λόγω της μεγάλης ταχύτητας της ήμαξοστοιχίας, γύρισε στον ήσταμμένο ήπιβάτη πού παρέμνε ήτάραχος και του φώναξε:

—'Για σ' ήνομα του Θεού! 'Ητδήστε κάτω, Μεγαλειότατε!...

—'Δέν ήπαρχει κανένας λόγος να ριψοκινδυνεύσω, ήπάντησε με ήπάθεια ή Δόν Πέτρος. Κανόνισε τη φρένο και ήν ήχει τη δύναμη πού μου ήλεγες δέν θ' ήφηση να σταματήσει την ήμαξοστοιχία.

—'Ο ήρχιμηχανικός, βλέποντας την ήφοβία του Αυτοκράτορος και την ήπιμονή του να μην καταβή, ήνήγγησε καταλλήλως και κατόρθωσε με τον ήπιδέξιο χειρισμό του φρένου να ήκινήσει την ήμαξοστοιχία ήνα μέτρο πριν από το ήμπόδιο.

—'Ολοι οι ήπιβάτες τότε ήβγαλαν ήναν ήναπτεναγμό ήνακουφίσεως, νομίζοντας ήτι ήχαν σωθεί από βεβαίο κίνδυνο. Μονάχι ή Αυτοκράτωρ ήσκασε στα γέλια και ήπειδή οι παριστάμενοι τον ήκούτταζαν με ήκπληξή, τους ήξήγγησε:

—'Αυτόν τον ψευδοθράγκο πού βλέπετε, τον ήεποθέτησαν αυτός κατόπιν διαταγής μου, γιατί ήθελα να δοκιμάσω ήν πραγματικώς το φρένο της ήμηχανής ήιχε τόση μεγάλη δύναμη, ήστε να τη σταματήσει ήμέσως.

—'Πραγματικά, ήταν οι ήπιβάτες ήτραξαν να ήδουν από κοντά το ήμπόδιο πού τους ήιχε τόσο τρομάξει, ήδαν πώς ήταν καμωμένο από... ζωγραφιστό χαρτόνι!...

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

Η παραπάνω εικόνα δείχνει, πώς μ' ήγκρυστασιόν από ύφασμα ή δαντέλλα στην τάγια, μπορούμε να μακρύνουμε τα φορέματα των παιδιών μας, καθώς και τα δικά μας...

Είναι το δῆμα που φέρουν στην ούρια, τα ρνήσια Μελαξωλα της :

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ
ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ
ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΡΤΙ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑΝ
ΑΠΑΡΤΙΖΟΜΕΝΗΝ
ΑΠΟ 20 ΕΙΚΟΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΕΓΕΘΟΥΣ
ΤΙΜΗ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΔΡΧ. 250
ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΔΙΑ ΔΩΡΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ :
ΕΙΣ ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ν. ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΕΡΜΟΥ 6
ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΗΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ
ΚΑΤΑΒΗΜΑΤΑ ΠΑΛΛΗ-ΒΟΥΔΟΥΡΗ-ΣΙΑΝΕΥ' ΝΟΒΑ Κ. Α. Π.

Τὰ φραιότερα Παρισινὰ μοντέλλα
 Τὰ ἐκλεκτότερα ἄνθη
 Τὰ πλουσιώτερα ὑλικά
ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
 ΠΑΡΟΛΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

Zoni
Κορσίδες Παυσιόλια
Souliou

Τὸ ἀρχαιότε-
 ρον εἰδικόν
 ἐργοστασιον

Ἔτος ἰδρύσεως
 1900
 ΕΡΜΟΥ 24 Ἀθῆναι

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

BOMBYE

ΚΡΕΠ-ΝΤΕ-ΣΙΝ-ΖΩΡΖΕΤΤ-ΦΟΥΛΑΡ
 ΚΡΕΠ-ΣΑΤΕΝ-ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΕΝ
 TOILE DE SOIE

ΣΒΟΛΟΠΥΛΟΣ & ΚΥΤΡΩΜΠΗΣ

ΕΡΜΟΣ 52^Α ΑΘΗΝΑΙ

Εὐρίσκοιται
 εἰς τὰ καλύτερα καταστήματα

Ζαταποτία
ΛΑΧΑΤΙΝΕΣ ΚΙΣΙΝΓΑ
 κατά της
ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΟΣ

Πωλοῦνται
 εἰς τὰ
Φαρμακεία
 Ἀντιπρ. Τζούρος-
 Καρράς
 Ἀθῆναι

ΓΕΩ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἴατρος δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
 εξαετιαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέ-
 ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
 Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κε-
 φαλληνίας καὶ Τεγέας 1.
 Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.
 Ἀριθ. τηλεφ. 80215

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ
 ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝ-
 ΕΡΓΟΣΤΑΣΕΩΝ
 Προσχωράται ποιότητα χρωματισμῶν
ΚΡΕΠ ΝΤΕ-ΣΙΝ - ΖΩΡΖΕΤ
ΣΑΤΕΝ - ΜΑΡΟΚΕΝ
 Στῆς ποιοτικῶν μοντέρων ἀποχρώσεως
ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΜΑΣ ΔΕΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
 ΕΡΜΟΣ 3.

Κυρίες καὶ Δεσποινίδες,
 Θέλετε καλλιτεχνικὸ ράφισο μὲ
 γεῦσο;
 Ἐπισκεφθῆτε τὴν καλλιτέχνίδα
 Μελίσταν Γυναικείων Φορεμάτων
 Ἀ)δᾶ ΧΡΥΣΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
 Βουλῆς 37α.